

รายงานการวิจัย

เรื่องการศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี
ที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ในประเทศไทย

จัดทำโดย

พันตำรวจเอก ดร.อักรพล บุญโยปัทม์ภัก

ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านคดีการค้ามนุษย์และคดียาเสพติด

เสนอ

กรมสอบสวนคดีพิเศษ

กันยายน ๒๕๖๑

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	
บทที่ ๑ บทนำ	
๑.๑ ที่มาและความสำคัญของปัญหา	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์	๑
๑.๓ ขอบเขตการศึกษา	๑
๑.๔ ระยะเวลาในการวิจัย	๑
๑.๖ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๒
บทที่ ๒ ความเป็นมา แนวความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	
๒.๑ ความเป็นมาของการค้าประเวณี	๓
๒.๒ ปัจจัยหรือสาเหตุที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์	๖
๒.๓ นิยามการค้าประเวณี	๘
๒.๔ การค้าประเวณีในประเทศไทย	๑๐
๒.๕ รูปแบบการค้าประเวณีประเทศไทย	๑๑
๒.๖ สถานบริการ/แหล่งการค้าประเวณีในประเทศไทย	๑๑
๒.๗ พัฒนาการของ”การค้าบริการทางเพศ” และ “โสเภณี” ในประเทศไทย	๑๔
๒.๘ มूलเหตุที่ทำให้หญิงมาขายบริการ(โสเภณี)	๑๗
๒.๙ มาตรการการแก้ไขปัญหการค้าประเวณีในประเทศไทย	๒๐
๒.๑๐ ความหมายของการค้ามนุษย์	๒๒
๒.๑๑ องค์ประกอบของการเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	๒๔
๒.๑๒ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจค้าประเวณีและปัญหาโสเภณี	๒๕
๒.๑๓ แนวคิดที่เกี่ยวข้อง	๓๒
บทที่ ๓ ระเบียบวิธีวิจัย	
๓.๑ ขอบเขตของการวิจัย	๓๕
๓.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๓๕
๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๓๕
๓.๔ วิธีการดำเนินการเก็บข้อมูล	๓๖
๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๖
๓.๖ คำสำคัญ	๓๖
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
๔.๑ ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง	๓๗
๔.๒ การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหา การค้าประเวณีของประเทศไทย	๓๘

๔.๓ การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นประเทศไทยถูกกล่าวหาจากนานาชาติ ว่าเป็นประเทศยอตนิยมเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ	๔๒
๔.๔ การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยและวิธีการแก้ไข การที่เหยื่อจากการค้าประเวณีมีโอกาสกลับไปเป็นเหยื่อซ้ำอีก	๔๓
๔.๕ การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเรื่องคอร์รัปชัน ในการรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ	๔๓
บทที่ ๕ สรุปและอภิปราย	
๕.๑ สรุปผลการวิจัย	๔๕
๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย	๔๖
๕.๓ ข้อเสนอแนะ	๔๙
บรรณานุกรม	

บทที่ ๑ บทนำ

๑. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญในทุกรูปแบบของโลกสมัยใหม่ในปัจจุบันได้มีการขยายตัวในทุกมิติ โดยเฉพาะการขยายตัวทางการท่องเที่ยว ทางเทคโนโลยี ทางเศรษฐกิจ สังคม ความเจริญทางวัฒนธรรม อันมีผลส่งให้ประชากรต้องมีการสร้างโอกาสในการอยู่รอดในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของรายได้ ความเป็นอยู่ ฐานะทางการเงิน โอกาสในการมีชีวิตที่ดีขึ้น จึงทำให้มีการหลั่งไหลของกลุ่มประชากรในประเทศที่ยังไม่พัฒนาไปยังประเทศที่พัฒนาที่ดีกว่า หรือการเข้าไปแสวงหาโอกาสในการสร้างรายได้ เงินทุนให้กับตนเองหรือครอบครัว เพื่อมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทั้งนี้บางกลุ่มอาจจะไม่มีโอกาสทางการศึกษา การหาอาชีพในสังคม ทำให้ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ที่เป็นเหตุแห่งการแสวงหาผลประโยชน์จากกลุ่มบุคคลหรือองค์กร ขบวนการข้ามชาติที่หาหนทางในการเอาเปรียบบุคคลนั้น ๆ โดยเฉพาะปัญหาการค้ามนุษย์ในปัจจุบัน ทั้งในของประเทศไทยและกลุ่มในภูมิภาคอาเซียน (ASEAN) จะถูกแสวงหาผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับคนที่ขาดโอกาสหรืออ่อนประสบการณ์หรือบุคคลที่อ่อนแอ อ่อนด้อยกว่า ที่ช่วยโอกาสแสวงหาผลประโยชน์ในทุกรูปแบบ โดยเฉพาะปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทยที่เป็นปัญหามาเป็นเวลานาน ตั้งแต่ในสมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน รูปแบบการค้าประเวณีที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคมอยู่เสมอ การแก้ไขปัญหาจะต้องเริ่มต้นที่จุดเริ่มต้น จนถึงจุดปลายเหตุ และต้องมีการบูรณาการร่วมกันในทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคมทุกมิติ เพื่อให้เกิดการทำงานที่ต่อเนื่องและสะท้อนถึงความต้องการของสังคมที่ต้องการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีอย่างแท้จริง

๒. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ในประเทศไทย

๓. ขอบเขตการศึกษา

งานวิจัยศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการค้าประเวณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ในประเทศไทย โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ ในรูปแบบของแบบสอบถาม เชิงสำรวจ และให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นในคำถามปลายเปิด

๔. ระยะเวลาในการวิจัย

เป็นการศึกษาวิจัยในระดับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านคดีพิเศษของกรมสอบสวนคดีพิเศษ ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑ เริ่มตั้งแต่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ถึง ๓๐ กันยายน ๒๕๖๑

๕. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- ๕.๑ ได้แนวทางการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศไทยจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการแก้ไขปัญหาโดยตรง
- ๕.๒ ได้แนวทางในการป้องกันไม่ให้เกิดไปเป็นเหยื่อของการค้าประเวณีซ้ำอีก
- ๕.๓ ได้แนวทางในการแก้ไขปัญหา การคอร์รัปชัน การรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ

บทที่ ๒

ความเป็นมา แนวความคิดและทฤษฎีความผิดอาญาที่เกี่ยวข้อง การค้าประเวณีข้ามชาติและความผิดอาญาเกี่ยวกับการค้ามนุษย์

๒.๑ ความเป็นมาของการค้าประเวณี

การค้าประเวณีซึ่งเป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดอาชีพหนึ่งของโลก เชื่อกันว่าเริ่มต้นขึ้นเมื่อโสเภณีเกิดขึ้นจากพิธีกรรมทางศาสนาของคนบริเวณชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนช่วงทศวรรษที่ ๕ ก่อนคริสตกาลในพิธีกรรมดังกล่าวหญิงที่ได้รับเลือกจะยินยอมให้ชายร่วมประเวณีโดยถือเป็นสิ่งที่น่ายกย่องเพราะเป็นวิธียุชาต่อเทพเจ้าวิธีหนึ่ง ต่อมาในสมัยบาบิโลน หญิงสาวชาวบาบิโลนเนียนทุกคนจะต้องผ่านพิธีกรรมบูชาเจ้าแม่มีลิต้า (Mylitta) ซึ่งพิธีกรรมดังกล่าวหญิงจะต้องรวมตัวกันเพื่อให้ชายเลือกไปร่วมประเวณี โดยชายจะมอบเงินให้หญิงนั้นและเงินดังกล่าวจะถูกนำไปใช้เพื่อบำรุงศาสนา(Henriques, ๑๙๖๑ : ๒๑ - ๒๒) แนวคิดและพิธีกรรมในลักษณะให้ชายมาร่วมประเวณีกับหญิงแล้วต้องจ่ายเงินให้เพื่อบำรุงศาสนานี้เกิดขึ้นในหลาย ๆ สังคมสืบต่อกันมา ทั้งในสมัยกรีก โรมัน และอินเดีย แม้แต่ในสมัยพุทธกาลก็ปรากฏหลักฐานว่ามีโสเภณียู่ โดยโสเภณีในสมัยนั้นได้รับการยอมรับในสังคมเป็นอย่างดี เนื่องจากการค้าประเวณีถือเป็นอาชีพสุจริต แม้แต่กษัตริย์บางพระองค์ก็คบหาสมาคมกับหญิงเหล่านี้เป็นอย่างดีออกหน้าออกตา ส่วนในประเทศไทยนั้น นักประวัติศาสตร์เชื่อว่ามีการค้าประเวณีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย แต่จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ตรวจสอบได้พบว่าการค้าประเวณีในประเทศไทยมาอย่างน้อยตั้งแต่สมัยอยุธยา โดยเชื่อว่าได้รับอิทธิพลมาจากประเทศอินเดียและจีน การค้าประเวณีได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบและดำรงอยู่เรื่อยมาจนเป็นสิ่งที่แพร่หลายอยู่ในสังคมตั้งแต่ในสมัยอดีตมาจนถึงปัจจุบัน โดยแบ่งช่วงเวลาของการค้าประเวณีในประเทศไทยออกได้ ๓ ยุคสมัย(ชุตินา จันทิโร ศิริพร สะโครบานะ และณัฐยา บุญภักดี,๒๕๒๗ : ๕ - ๒๕) ได้แก่

๒.๑.๑ สมัยอยุธยา - พ.ศ.๒๓๙๘

ลาอูแบร์ซึ่งเป็นทูตของประเทศฝรั่งเศสที่ได้เข้ามาประเทศไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ (พ.ศ. ๒๑๙๙-๒๒๓๑) ได้ระบุไว้ในจดหมายเหตุของตนเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย อันเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงการค้าประเวณีในสมัยอยุธยาว่า ในสมัยนั้นกรุงศรีอยุธยามีโสเภณีราว ๖๐๐ คน มีช่องโสเภณียู่ ๔ แห่ง ตั้งอยู่ในย่านชุมชนชาวจีนใกล้กับท่าเรือใกล้ตลาดให้บริการทั้งไทยและชาวต่างชาติ ย่านที่ตั้งสำนักโสเภณีนี้นี้เรียกกันว่า “สำเพ็ง” ซึ่งเป็นภาษาเขมร หมายถึง โสเภณี ผู้เป็นเจ้าของสำนักต้องเสียภาษีแก่เจ้าภาษี หญิงโสเภณีในสมัยนี้เป็นหญิงทาสที่นายทาสขายต่อมา นอกจากนี้ยังมีหญิงที่ถูกบิดาและสามีขายเป็นทาสด้วย เนื่องจากโสเภณีเป็นหญิงทาสและหญิงที่ถูกขายมาจึงมิได้รับการยกย่องในสังคมไทย เหมือนดังเทวทาสีโสเภณีในอินเดียหรือเกอชานในประเทศญี่ปุ่น สถานะของหญิงโสเภณีในสมัยนั้น จึงไม่ได้รับการยกย่องและเป็นที่ยกย่องของสังคม(รายงานการวิจัย:ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด.๒๕๔๙.หน้า ๘-๙)

๒.๑.๒ ระยะสนธิสัญญาเบาริ่ง - การเปลี่ยนแปลงการปกครอง (พ.ศ.๒๓๙๘ - พ.ศ.๒๔๗๕)

ภายหลังจากที่ประเทศไทยได้ทำสัญญาเบาริ่งกับประเทศอังกฤษเมื่อปี พ.ศ.๒๓๘๙ รูปแบบเศรษฐกิจของไทยก็เริ่มเปลี่ยนไปจากการผลิตด้านการเกษตรเพื่อการยังชีพไปเป็นการผลิตเพื่อส่งออกขายต่างประเทศ และมีการบุกเบิกเศรษฐกิจด้านอื่น ๆ เช่น การทำป่าไม้ การทำเหมืองแร่ งานเหล่านี้ต้องใช้แรงงานมาก แรงงานคนไทยต้องใช้เพื่อการปลูกข้าวสำหรับส่งออกเป็นส่วนใหญ่ จึงต้องมีการจ้างแรงงานจากต่างชาติเข้ามาทำป่าไม้และเหมืองแร่ ที่สำคัญคือแรงงานจีน การเข้ามาของจีนและการเลิกทาสในสมัยรัชกาลที่ ๕ ทำให้เกิดการซื้อขายหญิง โสเภณีมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและมีได้จำกัดอยู่แต่ในเมืองหลวง ย่านสำเพ็งอีกต่อไป แต่ได้ขยายตัวไปในเมืองต่าง ๆ ที่มีกรรมกรจีนมาทำงาน เช่น ภูเก็ต ระนอง เป็นต้น ในขณะที่สภาพเศรษฐกิจที่ยากจนของประเทศจีนในสมัยนั้น ทำให้ครอบครัวชาวจีนบางส่วนขายลูกสาวของตนให้เป็นคนรับใช้หรือโสเภณี นอกจากนี้ยังมีขบวนการค้าหญิงจีนให้มาเป็นโสเภณีในประเทศไทยอีกด้วย จำนวนหญิงจีนที่เข้ามาในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองมีหญิงจีนเข้ามาในไทยถึง ๑๑,๘๓๙ คน เป็นเด็กหญิงต่ำกว่า ๑๔ ปี จำนวน ๑๐,๕๘๐ คน หญิงเหล่านี้ส่วนหนึ่งถูกซื้อขายและบังคับให้เป็นโสเภณีในประเทศไทย และยังมีการส่งไปค้าขายยังประเทศใกล้เคียงด้วย นอกจากหญิงจีนแล้วยังมีหญิงญี่ปุ่น และชาติตะวันตก เช่น รัสเซีย เยอรมัน ฝรั่งเศส เข้ามาประกอบอาชีพโสเภณีให้บริการแก่ชาวตะวันตก โดยมีสำนักโสเภณีตั้งอยู่ในย่านบางรักอันเป็นที่อยู่ของชาวต่างประเทศจำนวนหลายแห่งอีกด้วย

นอกจากนั้น นโยบายพัฒนาประเทศของรัชกาลที่ ๕ ทำให้มีการจัดสร้างระบบการคมนาคมในประเทศยังส่งผลให้มีการหลอกหญิงตามภูมิภาคต่าง ๆ เข้ามาขายในกรุงเทพฯ มากขึ้นอีกด้วย และเมื่อมีการประกาศพระราชบัญญัติพิทักษ์เด็กและอายุลูกทาสลูกไทย พ.ศ. ๒๔๑๗ ก็ทำให้มีการหลอกหญิงไทยมาขายเป็นโสเภณีเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากมีความจำเป็นที่ต้องหาหญิงเข้ามาแทนหญิงทาสส่วนใหญ่ที่จะเป็นไทย หญิงโสเภณีเหล่านี้ไม่ว่าจะถูกหลอกมาหรือสมัครใจมากก็จะถูกบังคับกดขี่อย่างมาก ต้องกระทำตามคำสั่งเจ้าของสำนักโสเภณีมิฉะนั้นจะถูกเยียนตี ได้มีการออกพระราชบัญญัติภาษีบำรุงถนนในสมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งเรียกเก็บจากเจ้าสำนักโสเภณีและตัวโสเภณี ทำให้เกิดการขยายโรงโสเภณีเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เจ้าภาษีเก็บเงินบำรุงถนนได้มาก แต่ก็เป็นช่องทางให้อ่านาจแก่เจ้าภาษีนายอากรในการใช้เล่ห์เหลี่ยมกล่าวหาหญิงโสเภณีว่าไม่เสียภาษีเพื่อจะเรียกเอาเงินจากหญิง ต่อมาจึงมีการยกเลิกกฎหมายดังกล่าวและออกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ร.ศ.๑๒๗ มาแทนเพื่อให้รัฐควบคุมกิจการโสเภณีและเก็บเงินภาษีเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ กฎหมายดังกล่าวกำหนดเพิ่มอายุหญิงโสเภณีจาก ๑๖ ปี เป็น ๒๐ ปี และห้ามมิให้เจ้าของสำนักกักขังโสเภณีและมีการเลี้ยงเด็กขายอายุ ๘ - ๑๕ ปี ในโรงหญิงโสเภณี ให้จดทะเบียนสำนักโสเภณีและต้องปักคอมเขียนหน้าสำนัก รวมทั้งให้มีการตรวจร่างกายหญิงเพื่อป้องกันโรคด้วย กฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับอยู่จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ขึ้นใช้บังคับแทนเนื่องจากกฎหมายดังกล่าวสวนทางกับความต้องการของประเทศตะวันตกที่ต้องการให้มีการปราบปรามการค้าหญิงและเด็กรวมทั้งเลิกระบบโสเภณี(รายงานการวิจัย:ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด.๒๕๔๙. หน้า ๙-๑๐)

๒.๑.๓ ยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง-ปัจจุบัน แบ่งได้เป็น ๒ ช่วงเวลา ได้แก่

๑) ช่วง พ.ศ. ๒๔๗๕ -๒๕๐๓ ในช่วงหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองนี้โสเภณียังเป็นระบบผูกขาดโดยรัฐอยู่ กระแสการเรียกร้องของหญิงในระยะก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองมีผลทำให้เกิดการยกเลิกกฎหมายที่อนุญาตให้ชายมีภรรยาได้หลายคน โดยมีการออกกฎหมายให้ชายมีภรรยาได้เพียงคนเดียวในปี พ.ศ.๒๔๗๘ มีกระบวนการยกย่องฐานะสตรีให้เป็นเหมือนดังสตรีในตะวันตก โดยเน้นที่รูปแบบ เช่น การปฏิบัติวัฒนธรรมการแต่งตัว การให้สามีจubilภรรยาออกไปทำงาน เป็นต้น การดำเนินการต่าง ๆ กลับมิได้เกิดผลให้เป็นการยกฐานะของหญิงและแก้ไขปัญหาโสเภณิดังที่คาดหวังได้แต่กลับมีส่วนทำให้โสเภณีทวีจำนวนมากขึ้น เนื่องจากนิยมค่านิยมของชายในเรื่องเพศยังไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง หญิงที่พ้นจากการเป็นภรรยาบางส่วนต้องประกอบอาชีพค้าประเวณี ในขณะที่ชายไทยบางส่วนต้องไปใช้บริการโสเภณีแทนการสะสมภรรยาด้วยเหตุนี้โสเภณีจึงเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างน่าตกใจ ในปี พ.ศ.๒๕๐๐ มีการจัดทำรายงานเพื่อเสนอต่อรัฐบาลไทยเรื่อง “ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย” ระบุว่ามีการหลอกลวงผู้หญิงจากหมู่บ้านและเมืองเล็ก ๆ เข้ามาในเมืองใหญ่ ด้วยการสัญญาว่าจะหางานให้ทำให้เรียนหนังสือหรือแต่งงาน แล้วก็ชักนำไปเป็นโสเภณี หญิงที่ประกอบอาชีพโสเภณีในยุคนี้จึงไม่ใช่หญิงที่ถูกซื้อขามาจากเมืองจีนอีกต่อไป โดยร้อยละ ๙๐ ของหญิงเหล่านี้มีอายุระหว่าง ๑๕-๒๐ ปี นอกจากนี้สถานที่ค้าประเวณีในยุคนี้ได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในสำนักคอมเชียวเท่านั้น แต่ได้ขยายออกไปในรูปแบบต่าง ๆ เช่น โรงน้ำชา โรงเตี๊ยม (ไนท์คลับ) โรงแรมต่าง ๆ เป็นต้น

ในขณะที่หญิงไทยเข้ามาทำงานค้าประเวณีมากขึ้น รัฐเองก็เริ่มเตรียมการยกเลิกระบบโสเภณีเพื่อเป็นการสนับสนุนนโยบายการปราบปรามการค้าหญิงและเด็กของสหประชาชาติ โดยเริ่มมีการระงับการจดทะเบียนโสเภณีตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๑ ยกเลิกการต่อทะเบียนโสเภณีใน พ.ศ.๒๔๙๙ และต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๐๓ ก็มีการยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ทำให้โสเภณีกลายเป็นสิ่งผิดกฎหมายนับแต่นั้นเป็นต้นมา

๒) พ.ศ. ๒๕๐๓ - ปัจจุบัน นอกจากปัญหาความยากจนในชนบทแล้ว การเข้ามาของฐานทัพอเมริกันในช่วงปี พ.ศ.๒๕๐๕-๒๕๑๙ ก็ได้ทำให้เกิดการพัฒนาธุรกิจการค้าประเวณีเพื่อให้บริการแก่ทหารอเมริกันที่เข้ามาพักผ่อนจากสงครามเวียดนาม บาร์ ไนต์คลับ สถานอาบ อบ นวด ที่เติบโตอย่างรวดเร็วทำให้เกิดโสเภณีและเมียเช่าขึ้นเป็นจำนวนมาก แม้ต่อมามีการถอนฐานทัพอเมริกากันออกไปแล้ว การค้าประเวณีก็มีได้ซบเซาลงเพราะได้ลูกค้าใหม่คือ นักท่องเที่ยวจากประเทศตะวันตก รัฐบาล ซึ่งสนับสนุนนโยบายท่องเที่ยวก็ได้ใช้หญิงไทยและแหล่งบันเทิงทางเพศเป็นเครื่องมือดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศด้วย ต่อมาจึงได้เริ่มเกิดกระบวนการจัดส่งหญิงไทยไปประกอบธุรกิจทางเพศในประเทศต่าง ๆ เช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และยุโรปด้วย รูปแบบของการค้าหญิงในปัจจุบันนี้มีได้แตกต่างไปจากระยะก่อนมากนัก ยังมีการซื้อผู้หญิงโดยจ่ายเงินล่วงหน้าให้พ่อแม่ หลอกว่าจะมาทำงานแต่บังคับให้ค้าประเวณี ฯลฯ และสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นจากความสมัครใจของหญิงเอง(รายงานการวิจัย:ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด.๒๕๔๙.หน้า ๑๑)

๒.๒ ปัจจัยหรือสาเหตุที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์

ปัญหาการค้าประเวณีที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีที่มาจากหลายสาเหตุ ความยากจนของครอบครัว มีได้เป็นปัญหาหลักเพียงอย่างเดียวดังเช่นในอดีตอีกต่อไป จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาการค้าประเวณีเกิดขึ้นจากทั้งในส่วนของผู้ค้าประเวณี เศรษฐกิจและสังคมแนวนโยบายของประเทศ รวมทั้งผลตอบแทนที่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีได้รับ ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้ ดังนี้

๒.๒.๑ ปัญหาในส่วนของผู้ค้าประเวณี

ปัญหาส่วนนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้หญิงหรือชายก้าวเข้าสู่ตลาดค้าประเวณีได้ง่ายขึ้น แบ่งได้เป็น ๕ ปัญหาหลัก ได้แก่

๑) ปัญหาในด้านทัศนคติของผู้ค้าประเวณี บางครอบครัวและบางสังคมได้รับการปลูกฝังเป็นค่านิยมว่าการค้าประเวณีไม่ใช่สิ่งเสียหายหรือเลวร้าย ทั้งยังเป็นสิ่งที่สร้างรายได้ แสดงถึงความมั่งคั่งในการหาเลี้ยงบิดามารดา ทำให้คนในชุมชนนั้นก้าวเข้าสู่การค้าประเวณีได้ง่ายขึ้นโดยไม่เห็นว่าเป็นสิ่งผิดแต่อย่างใด

๒) ปัญหาการขาดโอกาสทางการศึกษา ทำให้บุคคลเหล่านั้นไม่สามารถทำงานที่ใช้ความรู้ความสามารถ ทำได้เพียงการใช้แรงงานซึ่งมีรายได้น้อย ทำให้บุคคลเหล่านี้ขาดทางเลือกในการประกอบอาชีพ ไม่มีความรู้และถูกหลอกลวงได้ง่าย ทำให้เกิดการค้าประเวณีทั้งโดยสมัครใจและถูกหลอกลวง

๓) ปัญหาความยากจน ผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชนบทที่ยากจน ซึ่งต้องการมาแสวงหาโอกาสและรายได้ แต่เมื่อบุคคลเหล่านี้ต้องการศึกษา จึงทำให้มีทางเลือกในการหารายได้ไม่มากนัก บางส่วนรักสบายไม่ต้องการทำงานหนัก ทำให้มีคนจำนวนมากเลือกที่จะค้าประเวณีเพื่อให้มีรายได้เลี้ยงตัวแทนการประกอบอาชีพอย่างอื่น

๔) ปัญหาความฟุ้งเฟ้อ ปัจจุบันมีผู้ค้าประเวณีจำนวนมากไม่ได้มาจากครอบครัวที่ยากจนหรือขาดโอกาสทางการศึกษา แต่เข้าสู่อาชีพค้าประเวณีเนื่องจากต้องการรายได้จำนวนมากให้เพียงพอต่อการตอบสนองความต้องการทางวัตถุต่าง ๆ เนื่องจากไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอในการประกอบอาชีพที่สามารถสร้างรายได้มากดังเช่นการค้าประเวณี ปัญหาเหล่านี้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในกลุ่มของนักเรียน นักศึกษา หรือคนทำงานรายได้น้อย โดยส่วนมากเป็นการค้าประเวณีโดยสมัครใจ

๕) ปัญหาทางครอบครัวและด้านจิตใจ ผู้ค้าประเวณีบางส่วนเข้าสู่ตลาดค้าประเวณีเนื่องจากผลกระทบทางครอบครัวในด้านต่าง ๆ เช่น การหย่าร้างของบิดา มารดา หรือของคู่รักของตน ทำให้ประศตชีวิตด้วยการค้าประเวณีหรือต้องมาทำงานก่อนวัยอันควร บางส่วนต้องทำเนื่องจากมีภาระในการหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว นอกจากนี้บางส่วนยังเกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการหรือความผิดปกติทางเพศ ซึ่งทำให้บุคคลเหล่านี้เข้าเป็นผู้ค้าประเวณีได้ง่ายขึ้นอีกด้วย(รายงานการวิจัย:ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด.๒๕๔๙.หน้า ๑๒)

๒.๒.๒ ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม

นอกจากปัญหาความยากจนและปัญหาทางครอบครัวในส่วนของผู้ค้าประเวณีเองแล้ว ยังมีปัจจัยที่ทำให้เกิดการค้าประเวณีซึ่งมาจากปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมในอีกหลายส่วน ได้แก่

๑) ปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติและค่านิยมในสังคม เป็นปัญหาที่มีรากฐานสืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยโบราณที่ชายสามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงหรือมีภรรยาได้หลายคน แม้ปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้ชายสามารถมีภรรยาตามกฎหมายได้เพียงคนเดียว ทัศนคติและค่านิยมนี้ก็ยังคงอยู่โดยสะท้อนออกมาในรูปของการมีภรณาน้อยและการใช้บริการโสเภณี ส่วนชายที่ยังไม่แต่งงานนั้นก็มักมีทัศนคติว่าการไปเที่ยวโสเภณีไม่ใช่ความผิด และเห็นว่าเป็นการสะสมประสบการณ์ในชีวิต ทัศนคติและค่านิยมในบางสังคมก็ยังเห็นว่าการค้าประเวณีของบุตรหลานหรือคนในสังคมไม่ใช่สิ่งผิดหรือเสียหาย ทำให้เกิดการขายหรือสนับสนุนให้บุตรหลานไปขายบริการทางเพศอีกด้วย นอกจากนี้การที่คนในสังคมมีทัศนคติว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแก้ไขให้หมดสิ้นได้ ก็เป็นทัศนคติอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้การค้าประเวณีเป็นเรื่องปกติธรรมดาและยังคงอยู่ในสังคมตราบจนทุกวันนี้

๒) ปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม การพัฒนาเศรษฐกิจในรูปแบบดังกล่าวเป็นการให้ความสำคัญกับรายได้และวัตถุ ทำให้เกิดการแสวงหารายได้และวัตถุให้มากที่สุดเพื่อนำมาอุปโภคและบริโภค เกิดเป็นค่านิยมในการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือย ชอบความสะดวกสบายและรังเกียจงานหนัก ทำให้คนบางกลุ่มยินยอมที่จะค้าประเวณีหรือส่งบุตรหลานของตนเข้าสู่สถานค้าประเวณีซึ่งสามารถทำรายได้ให้แก่ผู้ค้าประเวณีและบุคคลเหล่านั้นได้เป็นจำนวนมากอย่างรวดเร็ว

๒.๒.๓ ปัญหาจากแนวนโยบายของรัฐบาล

แนวนโยบายของรัฐบาลตั้งแต่ในอดีตไปจนถึงปัจจุบันบางส่วนได้ช่วยส่งเสริมให้การค้าประเวณีดำรงอยู่และเติบโตขึ้น ซึ่งได้แก่

๑) การพัฒนาประเทศโดยมุ่งที่เศรษฐกิจ การค้า และอุตสาหกรรมเป็นหลักทำให้เกิดความแตกต่างทางรายได้ของคนในกลุ่มต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกร ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ส่งผลให้บุคคลเหล่านั้นหันเข้าหารัฐกิจค้าประเวณี ซึ่งช่วยสร้างรายได้ให้แก่ตนเองและครอบครัวมากขึ้น นอกจากนี้รัฐกิจทางเพศเองก็ยังเป็นตัวช่วยค้ำจุนความอยู่รอดของระบบเศรษฐกิจในภาวะวิกฤติการณ์ อันเป็นผลพวงของความพยายามในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้เข้ามาในประเทศไทย จนกลายเป็นอุตสาหกรรมที่มีเครือข่ายการค้าดำเนินงานอย่างกว้างขวางครอบคลุมจำนวนเงินทุนหมุนเวียนขนาดใหญ่ และเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของคนหลายฝ่าย ทั้งยังมีบทบาทในการลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท คนรวยกับคนจน และช่องว่างในดุลการชำระเงินระหว่างประเทศด้วย(ธีรนาถ กาญจนอักษร,๒๕๒๗ :๗๖ - ๘๕)

๒) นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการส่งเสริมการท่องเที่ยวสนับสนุนสถานบริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีหรือการค้าบริการทางเพศ อันเป็นปัจจัยหนึ่งที่สนับสนุนให้มีการค้าหญิงและเด็กเพื่อการค้าบริการทางเพศมากขึ้น ทั้งนี้เพราะมากกว่าร้อยละ ๗๐ ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยวในประเทศไทยในแต่ละปีเป็นเพศชาย ซึ่งในจำนวนนี้ส่วนใหญ่เข้ามาในประเทศ

ไทยโดยมุ่งหวังการท่องเที่ยวตามแหล่งสถานค่าบริการทางเพศด้วย โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวเอเชียและชาวอาหรับ (WanjikuKaime-Atterhog, Orathai Ard-Am and Chanya Sethaput ,n.d.: n.p. อ้างอิงมหาวิทยาลัยมหิดล,สถาบันวิจัยประชากรและสังคม,๒๕๓๗ : ๕๒)

๓) นโยบายการนำเข้าแรงงาน นับแต่ประเทศไทยได้ทำสนธิสัญญาเบาว์ริงกับประเทศอังกฤษเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๘๙ ก่อให้เกิดการค้าและการผลิตสินค้าเพื่อส่งออกไปยังต่างประเทศ ทำให้เกิดภาวะการณ์ที่ต้องใช้แรงงานจำนวนมากจนต้องมีการนำเข้าแรงงานต่างชาติเข้ามายังประเทศไทย จึงมีแรงงานย้ายถิ่นจากประเทศจีนจำนวนมากเข้ามาทำงานในประเทศไทย เช่นเฉพาะในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ มีจำนวนประมาณ ๔๕๐,๐๐๐ คน ในจำนวนนี้มีผู้หญิงอยู่ในอัตราร้อยละ ๒๙ ซึ่งส่วนหนึ่งก็ได้ถูกนำมาเพื่อค้าประเวณี (ชุตินา จันทิโร และคณะ, ๒๕๔๒ : ๓๙ - ๔๐)

๔) นโยบายการส่งออกแรงงาน ประเทศไทยมีนโยบายส่งออกแรงงานไปต่างประเทศตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ.๒๕๒๐ เป็นต้นมา โดยได้อนุญาตให้มีการจัดตั้งบริษัทส่งคนงานซึ่งมีหน่วยงานรัฐเป็นผู้กำกับดูแล แรงงานที่ส่งออกไปบางส่วนเป็นแรงงานหญิงซึ่งมี ๒ ลักษณะคือ แรงงานลักษณะที่เป็นทางการสำหรับการจ้างงานประเภทแม่บ้าน ทำความสะอาด กับลักษณะที่ไม่เป็นทางการและส่วนใหญ่ผิดกฎหมายสำหรับการทำงานให้บริการทางเพศและการค้าประเวณี ส่งผลให้กลายเป็นการล่อลวงค้าหญิงระดับข้ามชาติไปในที่สุด(ชุตินา จันทิโรและคณะ,๒๕๔๒ : ๑๒) (รายงานการวิจัย:ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอบ อบ นวด.๒๕๔๙.หน้า ๑๓-๑๕)

๒.๓ นิยามการค้าประเวณี

การค้าประเวณีเป็นปัญหาสังคมซึ่งเกิดขึ้นในทั่วทุกภูมิภาคของโลก แทรกซึมอยู่ในชุมชนทุกระดับ และมีลักษณะการดำเนินธุรกิจหรือพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างหลากหลายซึ่งอาจจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขปัจจัย และวัฒนธรรมของแต่ละชุมชน(นิวัตร สุวรรณพัฒนา, ๒๕๔๑) มากยิ่งกว่านั้นการค้าประเวณียังอาจนำมาสู่ปัญหาการค้ามนุษย์ กล่าวคือหากไม่ได้รับการแก้ไขอย่างถูกวิธีอาจจะนำมาสู่ธุรกิจการจัดหาหรือการบังคับค้าประเวณีซึ่งถูกจัดเป็นรูปแบบหนึ่งของการค้ามนุษย์ซึ่งเป็นปัญหาที่องค์การสหประชาชาติว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรม (United Nations on Drugs and crime: UNODC) ประกาศว่าการค้ามนุษย์เป็นปัญหาระดับโลกอย่างแท้จริง อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของไทยในวงกว้าง จึงเกิดการนิยามหรือการตีความความหมายของการค้าประเวณีอย่างหลากหลาย ดังนี้

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔ ให้ความหมายการค้าประเวณีว่า “การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้าง หรือประโยชน์ใด ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ” (พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔)

สุคาร์ทน์ ศุภพิพัฒน์(๒๕๓๗) ได้ให้ความหมายของการค้าประเวณีว่า เป็นการค้าเรือนร่างและค้าชีวิตมนุษย์ กล่าวคือเป็นการกระทำเพื่อสำเร็จความใคร่ให้กับฝ่ายตรงข้ามโดยมีสินจ้างเป็นสิ่งตอบแทน อีกทั้งยังแบ่งลักษณะการค้าประเวณีออกเป็น ๓ ประการ คือ ๑. ลักษณะเพื่อสินจ้าง ๒. ลักษณะสำส่อน และ ๓. ไม่มีความผูกพันทางอารมณ์

สุภา วิตตากรณี(๒๕๔๗) กล่าวว่าการค้าประเวณีเป็นการแลกเปลี่ยนเนื้อตัวร่างกายกับเงินตรา UNAIDS, World Health Organization(๒๐๑๑) ได้นิยามว่าผู้ประกอบการการค้าประเวณีคือ สตรี บุรุษ หรือ ผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศและมีอายุตั้งแต่ ๑๘ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ประกอบกิจการการค้าบริการทางเพศเพื่อแลกกับสินจ้างหรือเงินตราอย่างเป็นทางการหรืออย่างไม่เป็นกึ่งธุระและ/หรือ อย่างเป็นทางการชั่วคราว และอย่างเป็นทางการบางโอกาส

พระราชบัญญัติความผิดทางเพศแห่งสหราชอาณาจักร(Sexual Offence Act ๒๐๐๓) มาตรา ๕๑ (๑) นิยามการค้าประเวณีว่าหมายถึงการโฆษณา การจัดหา และการนำเสนอบริการทางเพศให้แก่ผู้อื่นด้วยความสมัครใจตั้งแต่ ๑ ครั้งขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผูกพันแลกเปลี่ยนการได้มาซึ่งสินจ้าง เรียกว่าการค้าประเวณี (สื่อออนไลน์)

ประมวลกฎหมายอาญา ส่วนที่ ๖ และ ๑๑ แห่งสาธารณรัฐสวีเดน(Daniela Danna, ๒๐๑๔) เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มุ่งเน้นผู้ใช้บริการทางเพศและผู้จัดหาเป็นสำคัญ จึงมีการกำหนดความหมายของการค้าประเวณีไว้โดยระบุว่าคือการที่บุคคลใดๆ มีพฤติการณ์ในการดำเนินการจัดหาบุคคลซึ่งหมายรวมได้ถึงทั้งบุรุษและสตรีเพื่อวัตถุประสงค์ได้รับประโยชน์จากการให้บริการทางเพศของผู้อื่น หรือเพื่อแลกเปลี่ยนสินจ้างกับการได้รับบริการทางเพศ มีโทษปรับและจำคุกตั้งแต่ ๑ ปีขึ้นไป ทั้งนี้โทษดังกล่าวจะมีผลทันทีเมื่อผู้ซื้อบริการทางเพศหรือผู้จัดหามีการผูกพันทางวาจาหรือมีการจ่ายเงินแก่บุคคลใดๆ หรือรับเงินจากบุคคลใดๆ

กฎหมายว่าด้วยการปราบปรามการค้ามนุษย์และการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศแห่งสาธารณรัฐประชาชนกัมพูชา บทที่ ๓ มาตรา ๒๓ ให้ความหมายการค้าประเวณีว่าเป็นการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลใดๆ หรือมีพฤติกรรมทางเพศร่วมกับผู้อื่นเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิ่งของมีค่าต่างๆ(UNICEF, ๒๐๐๘)

กฎหมายว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์แห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา(๒๐๐๕) บทที่ ๑ มาตรา ๓(๓) อธิบายว่าการค้าประเวณีคือการใช้ให้บุคคลใดๆ มีเพศสัมพันธ์ร่วมกับบุคคลอื่นเพื่อแลกเปลี่ยนกับเงินตรา ผลประโยชน์ต่างๆ หรือลักษณะอื่นๆ ที่เป็นไปตามข้อพิจารณาของผู้ที่เกี่ยวข้อง (The State Peace and Development Council, ๒๐๐๕)

Human Rights Watch(๒๐๑๒) ให้ความหมายของการค้าประเวณีว่าเป็นการแลกเปลี่ยนการมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อเงินหรือเพื่อผลประโยชน์อื่นๆ

Trafficking Victims Protection Act of ๒๐๐๐ แห่งประเทศสหรัฐอเมริกา(แอครเดซ มณีภาค และนฤมล ชมโฉม, ๒๕๕๖) ได้นิยามความหมายของการค้าทางเพศว่าหมายถึงการเกณฑ์ การรับเอาไว้ การขนส่ง การจัดหา หรือการได้มาซึ่งบุคคลเพื่อจุดประสงค์ทางเพศในเชิงพาณิชย์

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีแห่งรัฐเนวาดาประเทศสหรัฐอเมริกา พ.ศ. ๒๕๕๘ ,บทที่ NRS ๒๐๑.๒๙๕ - ๒๐๑.๔๔๐ มาตรา ๔๒๖ ววรรค ๕ ให้คำนิยามของการค้าประเวณีโดยมีสาระสำคัญว่าเป็นการประกอบกิจการทางเพศร่วมกับผู้อื่นเพื่อการได้มาซึ่งสินจ้างหรือเป็นการกระทำการค้าที่หวังผลกำไร(Assembly Bill No.๔๘-Committee on Legislative Operations and Elections, (สื่อออนไลน์)) (รายงานการวิจัย:การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย.๒๕๕๘.หน้า ๕-๖)

๒.๔ การค้าประเวณีในประเทศไทย

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ ระบุว่า “ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวนแนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้า บุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอื่นเป็นการเปิดเผยและนำอภัยหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท” กล่าวคือหากบุคคลใดมีพฤติกรรมเสนอตัวเพื่อค้าขายเรือนร่างแก่ผู้อื่น กฎหมายไทยจะถือเป็นความผิดโดยตรง และตัวผู้กระทำความผิดต้องถูกลงโทษ แต่กฎหมายฉบับนี้มีได้กำหนดให้ผู้ซื้อบริการมีความผิดหากซื้อบริการกับผู้ขายบริการอายุเกิน ๑๘ ปี บริบูรณ์ มากยิ่งกว่านั้นการเปิดสถานเรีงรมณ์ในประเทศไทยกลับเป็นเรื่องที่ต้องทำตามกฎหมาย (พ.ต.ท. กิตติธนทัต เลอวงส์รัตน์: ๒๕๕๐) ดังจะเห็นได้จากไทยมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังมีสาระสำคัญหลักๆ เกี่ยวกับการอนุญาตจัดตั้งสถานบริการซึ่งรวมถึงสถานบันเทิงประเภท อาบ อบ นวด และการจัดระเบียบสถานบริการประเภทต่างๆ ให้สอดคล้องกับข้อกำหนดแต่ไม่มีการระบุถึงหลักเกณฑ์ของสถานะลูกจ้างที่ทำงานในสถานบริการดังกล่าว (พ.ต.ท.สมศักดิ์ ตั้งคณาพร,สื่อออนไลน์)

ทั้งนี้ความผิดและอัตราโทษที่กล่าวมาข้างต้นกำหนดไว้สำหรับผู้ที่มีอายุ ๑๘ ปี บริบูรณ์ขึ้นไปเท่านั้น แต่ผู้ค้าประเวณีที่มีอายุน้อยกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ หรือผู้เยาว์ จะไม่รวมอยู่ในความผิดนั้นด้วย กล่าวคือ ผู้เยาว์ไม่ว่าจะสมัครใจเข้าสู่กระบวนการค้าเพศหรือไม่ ผู้จัดหา ก็จะมีถือว่ามีความผิดฐานค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ ความผิดฐานบังคับค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ และความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๓ และ ๒๘๖ และมีโทษสูงสุดคือจำคุกตลอดชีวิต เป็นต้น เนื่องจากกฎหมายเห็นว่าตัวผู้เยาว์เป็นผู้ที่มีการเจริญเติบโตด้าน ร่างกาย จิตใจ การศึกษาและประสบการณ์ไม่มากพอที่จะตัดสินใจกระทำการใดๆ จึงสมควรจะได้รับความคุ้มครองดูแลเป็นพิเศษจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทันทีที่ความช่วยเหลือไปถึง

อาจกล่าวได้ว่า ประเทศไทยกำหนดให้อาชีพค้าประเวณีเป็นข้อห้ามทางอาญา (Mala Prohibita) และสังคมมองว่าเป็นเรื่องเสื่อมทราม นำละอาย ผิดกับค่านิยมที่ดีของไทย และต้องปราบปรามให้หมดไป จึงมีการกำหนดอัตราโทษของผู้ค้าประเวณีหรือโสเภณีเพื่อวัตถุประสงค์ให้การค้าประเวณีในสังคมไทยลดลง แต่กฎหมายกลับยินยอมให้การซื้อบริการทางเพศเป็นสิ่งชอบด้วยกฎหมาย เนื่องมาจากกฎหมายใน

ประเทศไทยกำหนดให้อาชีพค้าประเวณีเป็นข้อห้ามทางอาญา (Mala Prohibita) แต่การกำหนดอัตราโทษในการปราบปรามโสเภณีตาม พรบ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ในทางอาชญาวิทยา ถือว่าเป็นการใช้มาตรการลงโทษโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อข่มขู่และยับยั้ง (Deterrence) กล่าวคือกฎหมายไทยเห็นว่าการค้าประเวณีเป็นกรรมชั่ว จึงควรมีการลงโทษตัวผู้กระทำผิดเพื่อเป็นแบบอย่าง ผู้อื่นเห็นอัตราโทษและการลงโทษแล้วจะได้มีกลัวกระทำความผิดด้วยกันนี้ซ้ำอีก แต่หากมองอีกแง่มุมหนึ่งจะเห็นว่าตัวผู้ค้าบริการไม่ได้มีความผิดในตัวเองเพราะตัวหญิงบริการไม่ได้ก่อความเสียหายให้ผู้อื่น รวมถึงตัวเอง (Mala in se) (ทศพร มูลรัตน์, ๒๕๕๖) ฉะนั้นการกำหนดอัตราโทษ หรือบทลงโทษทางอาญาให้กับหญิงบริการอาจจะถือว่าไม่ถูกต้องนัก เพราะการค้าประเวณีมีถือว่าเป็นการกระทำความผิดซึ่งต้องปราบปรามเสมอไป อีกทั้งการลงโทษหญิงบริการในฐานะความผิดค้าประเวณีมิได้ส่งผลให้อัตราการค้าประเวณีลดลงแต่อย่างใด ดังนั้นการจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีควรเป็นการลงโทษเพื่อปรับปรุงแก้ไข (Reformation) เช่นมีการฝึกอบรม ฝึกอาชีพ ให้การศึกษา เป็นต้น มิใช่มุ่งลงโทษเพื่อปราบปรามให้สิ้นซากตั้งฐานความผิดฆาตกรรม (รายงานการวิจัย:การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย.๒๕๕๘.หน้า ๗)

๒.๕ รูปแบบการค้าประเวณีประเทศไทย

การค้าประเวณีมีหลายรูปแบบซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยแวดล้อมของสังคมแต่ละยุค ในปัจจุบันรูปแบบการค้าประเวณีในประเทศไทยสามารถจำแนกออกเป็น ๒ รูปแบบ ดังนี้ (วุฒิสภา, ๒๕๕๖: ๘)

๑) การค้าประเวณีโดยตรง คือ ผู้ค้าบริการทางเพศโฆษณาเพื่อขายบริการโดยตรงต่อลูกค้าในสถานที่สาธารณะ หรือสถานบริการต่างๆ โดยอาจจะมิได้มีผู้คุมที่เรียกว่าแมงดา หรือแม่เฒ่าคอยเรียกลูกค้า หรือควบคุมการเสนอขายบริการดังกล่าว

๒) การค้าประเวณีแอบแฝง คือ ผู้ค้าประเวณีประกอบอาชีพอื่นบังหน้าแต่มีการแฝงการขายบริการทางเพศไปด้วย เช่น ในสถานบริการอาบ อบ นวด ร้านตัดผม ร้านเสริมสวย และโรงแรมบางแห่งมีการจัดหาหญิงเพื่อการค้าประเวณีไว้บริการแขกผู้ใช้บริการ หรือมีการติดต่อเพื่อจุดประสงค์การค้าบริการทางเพศผ่านทางช่องทางโฆษณาต่างๆ อาทิ โทรศัพท์ แคมป์ตาลี้ออก หรือลงรูปภาพประกอบเรื่องในนิตยสารบางประเภท เป็นต้น (รายงานการวิจัย : การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย.๒๕๕๘.หน้า ๑๓)

๒.๖ สถานบริการ/แหล่งการค้าประเวณีในประเทศไทย

พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗ นิยามความหมายคำว่า “สถานบริการ” ว่าเป็นสถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า และให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วยทั้งนี้ด้วยอุปสงค์และอุปทานในด้านความต้องการทางเพศส่งผลให้เกิดสถานบริการที่มีรูปแบบหลากหลายและแตกต่างกันไปตามแต่ละภูมิภาคทั่วโลก

ประเทศไทยถือว่าการค้าประเวณีเป็นเรื่องที่ขัดกับศีลธรรมและอัตลักษณ์ความเป็นไทย แต่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีกลับยิ่งเติบโตขึ้นในเมืองไทย ทั้งนี้ปัจจัยหนึ่งเนื่องจากความต้องการทางเพศเป็นหนึ่งในความต้องการของมนุษย์ที่สำคัญมากที่สุดอันดับหนึ่งไม่ต่างจากความต้องการน้ำ อาหาร และการพักผ่อน(จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ, ๒๕๔๓) ดังนั้นในปัจจุบันธุรกิจการค้าประเวณีหรือแหล่งค้าประเวณีในเมืองไทยจึงมีลักษณะการดำเนินธุรกิจหรือการให้บริการแตกต่างกันออกไปโดยแบ่งออกได้เป็น ๗ แหล่ง ดังนี้ (ผศ.ดร.มาตาลักษณ์ ออรุ่งโรจน์, ๒๕๔๙)

๑) ซ่องปิด

ซ่องปิดเป็นธุรกิจการค้าประเวณีที่มีอยู่ทั่วประเทศและมีราคาถูก ผู้ใช้บริการส่วนมากจะเป็นผู้คนในท้องถิ่นหรือผู้ใช้แรงงานชนชั้นล่างทั้งที่เป็นคนไทยและชาวต่างด้าว ลักษณะของซ่องปิดจะถูกอำพรางสถานที่จากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ด้วยวิธีต่างๆ อาทิ มีการสร้างที่หลบซ่อนไว้สำหรับโสเภณีโดยใช้ไม้กระดานปิดและมีภาพวาดปิดทับอีกชั้น และหากมีแขกมาใช้บริการเจ้าของซ่องจะเป็นผู้เชิญแจเพื่อพาตัวหญิงบริการออกมา มากยิ่งกว่านั้นหญิงบริการในซ่องประเภทนี้จะไม่ได้รับเงินค่าจ้างแต่จะได้เป็นค่าที่พักและอาหารเนื่องจากเงินค่าจ้างได้จ่ายเป็นค่าตัวให้แก่ผู้ที่พาหญิงบริการมาที่ซ่องแล้ว ซ่องปิดบางแห่งยังนิยมซื้อโดยวิธีการล่อลวงผู้เยาว์มาตั้งแต่อายุน้อยเพื่อรอให้ผู้เยาว์เติบโตและแสวงหาประโยชน์จากการเป็นสาวพรมจรรย์ และอัตราค่าเปิดบริสุทธิ์จะอยู่ที่ ๕,๐๐๐ - ๘,๐๐๐ บาท

๒) ซ่องเปิด

ธุรกิจประเภทนี้จะอยู่ในรูปแบบของสถานที่ที่เป็นบ้านหรือโรงแรม โดยมีการจัดห้องไว้รับรองผู้ใช้บริการไว้ในสถานที่เดียวกันด้วย ผู้ขายบริการทางเพศในซ่องเปิดมีอิสระมากกว่าซ่องปิด กล่าวคือผู้ขายบริการในซ่องเปิดมีอิสระในการดำรงชีวิตแต่บางครั้งการออกนอกซ่องต้องมีคนควบคุมไปด้วย มีการแบ่งรายได้กับเจ้าของซ่องในอัตรา ๖:๔ และมีการกำหนดให้ผู้ขายบริการไปตรวจร่างกายอาทิตย์ละครั้ง แต่ซ่องเปิดบางแห่งอาจมีการหักเงินจำนวน ๖๐๐ บาท ไว้เพื่อเป็นค่าตรวจร่างกายหญิงบริการดังกล่าว หญิงบริการในซ่องเปิดจะมีทั้งชาวไทยและชาวต่างด้าว ในโรงแรมบางแห่งจะมีห้องพักสำหรับหญิงขายบริการไว้ให้นอนรวมกันหลายคนเพื่อรอรับแขก โดยอัตราค่าบริการทั้งแบบชั่วคราวและค้างคืนมีตั้งแต่ ๑๕๐-๓๐๐ บาท แต่หากเป็นการเปิดบริสุทธิ์จะมีอัตราค่าบริการอยู่ที่ประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท

๓) บ้านโทรศัพท์

บ้านโทรศัพท์เป็นธุรกิจการค้าประเวณีคล้ายซ่องเปิดแต่จะแตกต่างตรงที่มีการเสนอขายบริการผ่านทางโทรศัพท์ แต่ก็มีการจัดสถานที่ไว้ให้ผู้ค้าบริการพักผ่อนหลับนอนและมีการจัดห้องไว้เพื่อการร่วมประเวณีเช่นเดียวกับซ่องเปิด โดยมีเจ้าของบ้านหรือเจ้าของซ่องเป็นผู้กำหนดกฎซึ่งกฎของบ้านนี้จะมีความเป็นอิสระมากกว่าซ่องเปิดเพราะไม่มีการบังคับให้หญิงบริการรับแขกแต่ต้องการมีตรวจร่างกายทุกอาทิตย์ การตกลงซื้อขายจะเริ่มจากการให้ลูกค้ามาดูตัวหญิงบริการที่บ้านหรือให้หญิงบริการออกไปพบแขกข้างนอก โดยค่าตัวของหญิงบริการจะแตกต่างกันไปขึ้นกับรูปลักษณ์ของแต่ละบุคคล

๔) สถานอาบอบนวด

สถานอาบอบนวดเป็นแหล่งค้าประเวณีที่ถูกต้องตามกฎหมาย โดยลักษณะการให้บริการของหญิงบริการในสถานอาบอบนวดตามความหมายของพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น สามารถแบ่งออกไปเป็น ๒ ประเภท คือ ๔.๑ หญิงบริการที่อยู่ในตู้กระจก และ ๔.๒ หญิงบริการที่อยู่นอกตู้กระจก หรือ Side Line (พงษ์ธร สำราญ, ๒๕๔๙)

๔.๑ หญิงบริการที่อยู่ในตู้กระจกนั้นส่วนใหญ่จะมีรูปร่างหน้าตา และอายุไม่โดดเด่น ใจชายมากนัก แต่ค่าใช้บริการอยู่ในอัตราไม่แพงและมีราคาที่หลากหลาย กล่าวคือ ราคาค่าบริการกำหนดตามลักษณะของหมายเลขหรือตัวอักษร เช่น หมายเลขทอง หรือตัวอักษร S หรือ M เป็นต้น ทั้งนี้ช่วงราคาโดยประมาณของสาวบริการประเภทนี้ คือ ๑,๕๐๐ - ๒,๕๐๐ บาท ต่อการใช้บริการประมาณ ๑.๓๐ - ๒.๐๐ ชั่วโมง ด้วยอัตราค่าบริการดังกล่าวจึงยังทำให้สถานบริการเป็นที่นิยมแม้หญิงบริการส่วนมากจะมีรูปร่างหน้าตาและอายุแต่รายได้จำนวนนี้จะถูกนายหน้าหักไปประมาณร้อยละ ๕๐ หญิงบริการประเภทนี้จะใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น เน้นการเปิดเผยเนื้อตัวเพื่อเชิญชวน หรือดึงดูดใจลูกค้าให้ใช้บริการ โดยจะมีพนักงานซึ่งเรียกว่า “คนเชียร์แขก” คอยบรรยายสรรพคุณและชักชวนให้ผู้มาใช้บริการเลือกหญิงคนใดคนหนึ่งในตู้กระจกไปปรนนิบัติ

๔.๒ หญิงบริการที่อยู่นอกตู้กระจก หรือ Side Line ส่วนใหญ่จะมีรูปร่างหน้าตาดี มีอายุน้อย บางคนยังเป็นนักศึกษา หรือเป็นหญิงที่มีงานประจำอยู่แล้วแต่มาทำงานบริการเพื่อหารายได้พิเศษ ด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น นำเงินไปเป็นค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายประจำวัน หรือตอบสนองความต้องการด้านวัตถุนิยม เป็นต้น หญิงบริการประเภทนี้ไม่มีช่วงเวลาทำงานที่แน่นอนแต่ขึ้นอยู่กับภาระนัดหมายจากลูกค้า หรือที่ตกลงกับสถานบริการ อย่างไรก็ตามหญิงบริการก็ยังมีหมายเลขพนักงานเช่นเดียวกับหญิงบริการในตู้กระจก แต่สถานบริการบางแห่งอาจจะไม่มีป้ายแสดงหมายเลขหรือตัวอักษรกำกับ ส่วนค่าบริการของหญิงบริการประเภท Side Line จะแพงกว่าหญิงบริการในตู้กระจก คือ ประมาณ ๒,๘๐๐ - ๕,๕๐๐ บาท ต่อการใช้บริการประมาณ ๑.๓๐ - ๒.๐๐ ชั่วโมง โดยค่าบริการดังกล่าวจะถูกสถานบริการหักไว้เป็นค่านายหน้าประมาณ ๑,๐๐๐ - ๑,๕๐๐ บาท

๕) ร้านอาหาร โรงน้ำชา และบาร์ร่าวม

สถานบันเทิงประเภทนี้มีการให้บริการค้าประเวณีในรูปแบบแอบแฝงมากับการบริการความบันเทิงด้านดนตรีมีการจัดโชว์โป๊เปลือย บริการอาหาร และเครื่องดื่ม จัดว่าเป็นสถานค้าประเวณีในลักษณะกึ่งเปิดเผย โรงน้ำชาบางแห่งจะมีสถานที่พักสำหรับบริการลูกค้าในขณะที่บางแห่งอนุญาตให้ลูกค้าพาหญิงบริการออกไปนอกร้านเพื่อการค้าประเวณีได้ อย่างไรก็ตามหญิงบริการโดยมากจะได้รับเงินเดือนจากการทำงานไม่มากหรือไม่ได้รับเลยเนื่องจากอาศัยรายได้จากทิปหรือการขายบริการทางเพศเป็นหลัก

๖) บาร์อ็อกโก้

แหล่งที่พบบาร์อ็อกโก้มากคือบริเวณเขตพัฒนาพงษ์ กรุงเทพมหานคร และพัทยา จังหวัดชลบุรี ทั้งนี้เนื่องมาจากการขยายตัวจากส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติหลั่งไหล

เข้ามาในเมืองไทยเป็นจำนวนมาก ลักษณะการให้บริการของบาร์จะเป็นการโชว์เต้นโปเปลือยและโชว์การร่วมเพศของหญิงบริการ นอกจากนี้หญิงบริการในบาร์ยังมีหน้าที่ผสมเหล้าให้กับแขกโดยหญิงบริการจะได้เปอร์เซ็นต์จากการจำหน่ายเครื่องดื่มด้วยและออกไปกับแขกเพื่อการค้าประเวณี ส่วนรายได้ของการค้าประเวณีเป็นของหญิงบริการที่ตกลงกับแขกเอง ทั้งนี้ในการทำงานหญิงบริการต้องพกถุงยางอนามัยและเข้ารับการตรวจร่างกาย อัตราค่าแรงของหญิงบริการขึ้นกับลักษณะการแต่งกายขณะเต้นอโกโก้ กล่าวคือยังมีเสื้อผ้าติดกายน้อยชิ้นค่าแรงจะยิ่งเพิ่มขึ้น เช่นหากใส่ชุดว่ายน้ำจะได้ค่าจ้าง ๒,๐๐๐ บาท แต่หากเปลือยทั้งหมดและแสดงโชว์โดยใช้อวัยวะเพศจะได้ค่าตอบแทนประมาณ ๔,๐๐๐ บาท อย่างไรก็ตามค่าแรงของหญิงบริการในบาร์ไม่มีความแน่นอนเนื่องจากขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเจ้าของบาร์

๗) บาร์เปียร์

บาร์เปียร์คือสถานที่จ้างผู้หญิงมาขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับลูกค้าซึ่งหากลูกค้าพึงพอใจในหน้าตาบุคลิกก็จะมีการตกลงขอซื้อบริการทางเพศต่อไป สถานบริการประเภทนี้ไม่มีการจัดห้องไว้สำหรับบริการลูกค้าดังนั้นหากการตกลงซื้อขายสำเร็จลูกค้าจะพาหญิงบริการออกไปรับบริการบริการนอกร้าน โดยลูกค้าต้องจ่ายค่าตัวหญิงบริการให้กับเจ้าของบาร์ ส่วนค่าบริการของตัวหญิงบริการจะขึ้นอยู่กับบริการตกลงระหว่างลูกค้าและตัวผู้ให้บริการเองซึ่งอัตราค่าบริการประมาณ ๕๐๐-๑,๐๐๐ บาท ทั้งนี้หญิงบริการในบาร์ถูกกำหนดให้ต้องเข้ารับการตรวจร่างกายทุกอาทิตย์ ส่วนพื้นที่บาร์เปียร์ที่พบมากจะอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว เช่น กรุงเทพฯ พัทยา และภูเก็ต เป็นต้น(รายงานการวิจัย:การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย.๒๕๕๘.หน้า ๑๔-๑๗)

๒.๗ พัฒนาการของ “การค้าบริการทางเพศ” และ “โสเภณี” ในประเทศไทย จากอดีตจนถึงปัจจุบัน

ในสมัยอยุธยาประเทศไทย ยังไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่า *โสเภณี* และ *การค้าบริการทางเพศ* นั้นมีมาตั้งแต่เมื่อใด แต่จากวิทยานิพนธ์ของ นพมาตร์ พวงสุวรรณ เรื่อง ภาพโสเภณีในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคม ได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่า สำหรับประเทศไทยนั้น โสเภณีน่าจะมีมาตั้งแต่สมัยอยุธยาแล้ว (พ.ศ. ๑๘๙๓ - ๒๓๑๐) เนื่องจากสมัยนั้นมีบันทึกว่ารัฐบาลยอมให้มีโสเภณีได้แต่ต้องมีการเสียภาษีให้แก่รัฐ จึงทำให้เกิดแหล่งค้าประเวณีขนาดใหญ่ในชุมชนชาวจีนที่อพยพเข้ามา ซึ่งเป็นสถานที่ในการติดต่อซื้อขายบริการโดยมีลูกค้าเป็นทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น แหล่งบริการทางเพศที่เห็นได้ชัดเจนคือย่านสำเพ็ง จนมีคำพูดที่กล่าวถึงโสเภณี ในสมัยนั้นว่า “หญิงสำเพ็ง” ซึ่งเป็นย่านที่อยู่อาศัยของแรงงานชาวจีนที่อพยพย้ายเข้ามาในประเทศไทยภายหลังการลงนามในสนธิสัญญาเบาว์ริง (พ.ศ. ๒๓๙๘) โดยเป็นช่วงเวลาที่ไทย หรือ *สยาม* ในขณะนั้น ดำเนินนโยบาย “เปิดประเทศ” และมีการเปลี่ยนแปลงวิถีเศรษฐกิจจากการผลิตเพื่อยังชีพเป็นการผลิตเพื่อส่งออก ดังนั้นทั้งประเทศจึงมีความต้องการแรงงานเพื่อการผลิตเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในภาคการเกษตร ส่งผลให้มีการอพยพของแรงงานชาวต่างชาติโดยเฉพาะชาวจีนเข้ามาในประเทศไทยมากมายนับครั้งไม่ถ้วนในปลายสมัยของรัชกาลที่ ๔ มีแรงงานอพยพเข้ามาในประเทศไทย

เป็นจำนวนมากถึง ๗ หมื่นคนเลยทีเดียว(นพมาทร, ๒๕๔๕) และหนึ่งในแรงงานเหล่านั้นได้รวมถึงเด็กและผู้หญิงชาวจีนซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะถูกล่อลวงมาเพื่อค้าประเวณีอีกด้วย

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๕ ผลจากการประกาศเลิกทาสทำให้มีแรงงานออกสู่ตลาดเพิ่มมากขึ้น โดยหนึ่งในนั้น คือแรงงานที่ค้าบริการทางเพศ โสเภณีจึงมีเพิ่มมากขึ้นและยังคงไม่มีการควบคุมดูแลจากรัฐอย่างเป็นทางการ จึงส่งผลให้ประชาชนในสมัยนั้นเป็นกามโรคกันอย่างกว้างขวาง รัฐบาลจึงเห็นความสำคัญที่จะต้องควบคุมโรคดังกล่าว จึงได้ตรา *พระราชบัญญัติป้องกันสัณฺจารโรค ร.ศ. ๑๒๗* โดยประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ.๒๔๕๑ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ถือว่ามีความหมายเกี่ยวกับการควบคุมโสเภณีฉบับแรกของไทยและเป็นจุดเริ่มต้นของการค้าประเวณีแบบถูกกฎหมายเป็นครั้งแรก โดยส่งผลให้มีการขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการและออกใบอนุญาตประจำตัวให้แก่โสเภณี รัฐยินยอมให้สามารถจัดตั้งสำนักโสเภณีขึ้นได้ โดยจะต้องแขวนโคมเขียวไว้ด้านหน้าสถานประกอบการ จึงทำให้เกิดคำว่า “หญิงโคมเขียว” เพื่อใช้เรียกโสเภณีในสมัยนั้น (การค้าหญิง, ๒๕๔๐) เจ้าของสถานบริการส่วนใหญ่มักเป็นเจ้าแก่ชาวจีน โดยมีลูกค้าเป็นผู้ชายในท้องถิ่นและแรงงานชาวจีนที่อพยพมาอยู่ในไทย ส่วนผู้หญิงที่มาขายบริการคือผู้หญิงและเด็กซึ่งมีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยส่วนใหญ่ถูกหลอกลวงมาขายในสถานบริการมากกว่าจะสมัครใจเข้ามาขายเอง

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ (๒๕๐๓) ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครอง รัฐบาลไทยมีการประกาศใช้กฎหมายหัวเดียวเมียเดียวเพื่อปรับปรุงภาพลักษณ์ของประเทศให้เป็นลักษณะสากลตามแบบตะวันตก แต่ผลที่ตามมาคือผู้หญิงที่เคยเป็นเมียน้อยเมียเก็บกลับไร้ที่อยู่เพราะไม่เป็นที่ต้องการและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมอีกต่อไป และมีไม่น้อยที่เลือกจะมาเป็นโสเภณี เลยกลายเป็นว่าจำนวนโสเภณีมีเพิ่มขึ้นอีก ภายหลังจากที่ประชุมองค์การสหประชาชาติว่า การค้าประเวณีทำให้เกิดศีลธรรมของมนุษย์ตกต่ำลงและเป็นต้นเหตุแห่งความเสื่อมทรามต่างๆ ในสังคม เช่น การค้าผู้หญิง การบังคับให้หญิงค้าประเวณี อาชญากรรม และการแพร่เชื้ออหิวาต์ ประเทศไทยซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกขององค์การสหประชาชาติจึงต้องปฏิบัติตามมติดังกล่าว โดยการออก *พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓* ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑ พ.ย. ๒๕๐๓ (บุญส่ง เผ่าทรง, ๒๕๐๓) ตรงกับสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งใช้แทนพระราชบัญญัติสัณฺจารโรค ร.ศ.๑๒๗ เลยทำให้อาชีพโสเภณีเป็นสิ่งผิดกฎหมายตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โดยกฎหมายนี้ถือว่า โสเภณีเป็นสิ่งผิดกฎหมายและต้องกำจัดให้หมดไปจากสังคมไทย ผลกระทบจากการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวส่งผลให้รัฐทำการปราบปรามโสเภณีอย่างหนักทั้งในเมืองหลวงและในเมืองอื่น ๆ ที่มีความเจริญจากการพัฒนา เช่นเมืองพัทยา เป็นต้น

แต่สิ่งที่น่าสนใจกลับพบว่า การยกเลิกระบบโสเภณีที่ถูกกฎหมายกลับไม่ได้ช่วยให้จำนวนโสเภณีในประเทศลดจำนวนลงแต่อย่างใด แต่กลับทำให้ “โสเภณีเถื่อน” ระบาดเพิ่มมากขึ้น ซึ่งพวกเถื่อนเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในแหล่งสถานบริการหรือสำนักโคมเขียวเหมือนแต่ก่อน แต่เป็นระบบโสเภณีในเปลี่ยนรูปแบบใหม่ขึ้นมา เช่น การออกเดินหาลูกค้าตามถนนหรือย่านสาธารณะ สำนักโสเภณีในรูปแบบของร้านค้าขายเครื่องดื่ม ร้านอาหาร บาร์ สถานอาบอบนวด ฯลฯ ทั้งนี้ก็เพื่อปรับตัวให้อยู่รอดตามสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปในขณะนั้น งานของ บุญส่ง เผ่าทรง เรื่อง ปัญหาหญิงโสเภณีในประเทศไทย ได้ให้

รายละเอียดของพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๐๓ ว่า การแก้ปัญหาด้วยกฎหมายไม่อาจทำให้ปัญหาโสเภณีหมดไปจากสังคม แต่เพียงแค่นี้ยังไม่ให้มีการขยายตัวออกไปมากกว่านี้เท่า นั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อเกิดสงครามเวียดนามในปี พ.ศ.๒๕๐๓ - ๒๕๑๒ ประเทศไทยได้กลายเป็นหนึ่งในฐานทัพสำคัญของของสหรัฐอเมริกาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การเข้ามาของทหารเหล่านี้ทำให้ความต้องการ (Demand) ในตลาดทางเพศเพิ่มขึ้น เลยก่อให้เกิดแรงงานในตลาดเพศเป็นจำนวนมาก ตามมาเพื่อตอบสนองต่อทหารที่มารบในสงครามดังกล่าว ผู้หญิงหลายคนโดยเฉพาะหญิงสาวจากชนบทที่ห่างไกลจึงถูกชักชวนให้เข้าสู่ธุรกิจประเวณี โดยมีปัจจัยผลักดันที่สำคัญคือสถานะทางเศรษฐกิจและความยากจน ทำให้ผู้หญิงไทยยอมทำอาชีพนี้ในฐานะแหล่งรายได้ที่สำคัญเพิ่มมากขึ้น (สุรนุช ธงศิลา, ๒๕๔๒) ผลกระทบที่สำคัญอีกประการคือ การประกาศใช้ พระราชบัญญัติสถานบริการบันเทิง พ.ศ. ๒๕๐๙ ซึ่งในทางหนึ่งดูเหมือนเพื่อควบคุมสถานบริการบันเทิงให้มีการค้าประเวณีอย่างเปิดเผยเพื่อรองรับการลงทุนของสถานบริการธุรกิจการค้าบริการทางเพศในรูปแบบใหม่ๆ มากขึ้น ที่ส่งผลให้การค้าประเวณีได้เปลี่ยนรูปแบบจาก หญิงโรงนวดในโรงยาผีไปสู่อำบอบนวดและโรงน้ำชา ไนท์คลับ นักร้อง นักดนตรีประจำคลับ และหญิงพาร์ทเนอร์นั่งคุยกับแขกไปจนถึงโชว์เต้นระบำ เป็นต้น สังคมไทยจึงเริ่มเรียนรู้กับคำว่าไนท์คลับ คาเฟ่ สถานบริการอำบอบนวด และบาร์เบียร์ ก็ในยุคนี้ในภายหลัง กระทรวงสาธารณสุขจัดสถานบันเทิงเหล่านี้ให้เป็นสถานบริการทางเพศแบบแอบแฝง จำนวนของสถานธุรกิจบริการรูปแบบใหม่นี้เติบโตอย่างรวดเร็วในจังหวัดที่เป็นที่ตั้งฐานทัพอเมริกัน เช่น อุบลราชธานี นครสวรรค์ สัตหีบ ระยอง พัทยา ชลบุรี ชื่อเสียงของแหล่งสถานบริการทางเพศบางแห่งเริ่มเป็นที่รู้จักกันทั่วไปทั้งในประเทศไทย และในกลุ่มของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ(ทาสเซ็กซ์,๒๕๔๗)

โดยจะเห็นได้ว่า ปรากฏการณ์ค้าประเวณีของไทยเกิดควบคู่มากับการอพยพย้ายถิ่นของคนจากพื้นที่ห่างไกลในชนบทโดยเฉพาะทางภาคเหนือและอีสานเพื่อเข้าหาแหล่งรายได้ในเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการย้ายถิ่นของผู้หญิงในภาคอีสานนั้นเป็นไปเพื่อการค้าประเวณีโดยเฉพาะ เริ่มจากแหล่งลูกค้าในฐานทัพของอเมริกันต่อมาก็มีเมืองพัทยาที่พัฒนาขึ้นมาจนกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศูนย์กลางของความบันเทิงต่อจากพัฒนาการในกรุงเทพฯ และแม้สงครามเวียดนามจะยุติลงในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ อันเนื่องมาจากการประท้วงของนิสิตนักศึกษาส่งผลให้อเมริกันยอมถอนทัพออกจากประเทศ แต่อุตสาหกรรมทางเพศกลับไม่หยุดตามไปด้วย เพราะผู้หญิงไทยที่ทำอาชีพนี้ต่างก็เลือกที่จะอพยพย้ายถิ่นตามกลุ่มลูกค้าชาวต่างชาติพวกนี้ไปยังต่างแดน เลยกกลายเป็นการย้ายถิ่นเพื่อการค้าประเวณีของไทยในต่างแดนสมัยแรกๆ นั่นเอง

ภายหลังจากวิกฤตทางการเมืองในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ประเทศไทยก็เผชิญกับภาวะการณ์ผันผวนทางเศรษฐกิจอย่างหนัก ส่งผลให้ในระยะต่อมารัฐบาลเลือกที่จะดำเนินนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยเฉพาะจากชาติตะวันตก ดังคำปราศรัยของรองนายกรัฐมนตรี บุญชู โรจนเสถียร ในที่ประชุมผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศ ณ อำเภอหาดใหญ่ ในปี พ.ศ.๒๕๒๓ โดยเสนอให้มีการทำนุบำรุงและส่งเสริมแหล่งบันเทิงทางเพศ เป็นการยืนยันนโยบายการใช้โสเภณีเป็นเครื่องมือดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี และนายมีชัย วีระไวทยะ โฆษกรัฐบาลในสมัยนั้นยอมรับว่าถ้าไม่มีธุรกิจการขยายบริการทางเพศ ก็คงจะ

ไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวเมืองไทยมากขึ้นกัน จึงไม่น่าแปลกเมื่อพบว่าช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๓๕ การเติบโตของธุรกิจการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการเพิ่มขึ้นของจำนวนสถานบริการบันเทิงทางเพศ โดยมีการระบุดังได้ในปี พ.ศ.พ.ศ.๒๕๒๔ ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถทำรายได้มากกว่า ๒๒๐ ล้านเหรียญสหรัฐ เป็นรองเพียงข้าวและน้ำตาลเท่านั้น (จิรติ ดิงศภัทย์ และ อุษา ตันติเวชกุล, ๒๕๒๔) ส่วนงานศึกษาของผาสุก พงษ์ไพจิตร ที่ทำวิจัยเรื่อง หวย ช่อง บ่อน ยาบ้า : เศรษฐกิจนอกกฎหมายกับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย โดยได้ระบุว่าประเทศไทยมีจำนวนโสเภณีกว่า ๒ แสนคน ซึ่งมีรายได้หมุนเวียนกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาทเลยทีเดียว (๒๕๓๙) ผลจากดำเนินนโยบายดังกล่าว ทำให้ประเทศไทยได้รับสมญานามว่า “สยามเมืองเช็กซ์” (ทาสเช็กซ์, ๒๕๔๗) ซึ่งโด่งดังไปทั่วโลก ด้วยความอับอายรัฐบาลจึงออก **พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙** ซึ่งกว่าที่กฎหมายเกี่ยวกับโสเภณีฉบับนี้จะออกมา ก็ห่างจากกฎหมายฉบับที่แล้วไปกว่าสามสิบปี แต่หลังจากการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้ทำให้สถานการณ์ด้านการค้าประเวณีของไทยนั้นดีขึ้นแต่อย่างใด เพียงแต่ธุรกิจนี้ได้เปลี่ยนวิธีการดำเนินธุรกิจไปจากเดิมเท่านั้น มีการเปลี่ยนแปลงเป็นสถานบริการในรูปแบบใหม่ที่ผสมผสานความบันเทิงลงไปควบคู่กับการบริการทางเพศ (อรสม สุทธิสาคร, ๒๕๔๕) ซึ่งสามารถแบ่งออกอย่างคร่าวๆได้ ๕ ประเภท คือ ๑) เต็นท์โชว์ อะโกโก้ และโชว์พิดสตาร์ต่างๆ ๒) สาวคาเฟ่ คาราโอเกะ และบาร์ ๓) ช้างถนน ๔) ช่อง ๕) หมอนวด แม้กระนั้นก็ตามจำนวนโสเภณีก็มิได้ลดลง แต่อยู่ในรูปแบบที่แอบแฝงมากขึ้นเท่านั้น

หลังจากประกาศใช้กฎหมายดังกล่าว ก็พบว่ามิชชั่นโชว์มากมายตามมา เลยทำให้ไทยต้องปรับมาตรการทางกฎหมายเพื่อที่จะพยายามอุดช่องเหล่านั้น โดยตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๐ ตลอดจนพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน แม้ว่าพัฒนาการของกระบวนการค้าประเวณีและพัฒนาการทางกฎหมายนั้นเกิดควบคู่กันมาโดยตลอด แต่ก็พบว่าจำนวนทางด้านสถิติของการค้าประเวณีในประเทศยังไม่มีที่ท่าว่าจะลดลงแต่อย่างใด นั่นเลยทำให้เกิดคำถามที่น่าสงสัยตามมาว่า การใช้มาตรการทางกฎหมายไม่สามารถแก้ปัญหาการค้าประเวณีและลดจำนวนของโสเภณีในสังคมลงไปได้ อีกทั้งยังเกิดการหลั่งไหลของแรงงาน ซึ่งหนึ่งในนั้นคือแรงงานที่อยู่ในตลาดทางเพศแอบแฝงเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้นทุกปี (รายงานการวิจัย:การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย.๒๕๕๘. หน้า ๒๒-๒๕)

๒.๘ มุลเหตุที่ทำให้หญิงมาขายบริการ(โสเภณี)

๒.๘.๑ สาเหตุทางด้านบุคคล

๑) สภาพจิตผิดปกติ

เนื่องจากสภาพจิตผิดปกติ หญิงนครโสเภณีส่วนมากจึงเข้าใจว่าสังคมความปรารถนาทางเพศ ดังนั้นหญิงนครโสเภณีจึงพากันคิดเห็นไปว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ก็ควรจะสนองความต้องการของสังคมในด้านนี้ได้ โดยการกระทำตัวเป็นโสเภณี โดยไม่นึกถึงเป็นสิ่งที่น่าละอายแต่ประการใดเลย สาเหตุที่

เป็นเช่นนี้ เพราะหญิงจำพวกนี้ส่วนมากมีความผิดปกติทางจิต มีความโน้มเอียงที่จะเป็นโรคจิตเภท ไฮโคแพทติคมีอารมณ์ไม่แน่นอน ดีใจเสียใจบ่อย ๆ บางรายมีอาการในทางผลักดันได้ง่าย ในการทำอะไรที่ผิดจากปกติ และมีความเรรวนไม่แน่นอน ชักง่วงง่าย และบางคนก็มีนิสัยชอบคุยโวพูดปดต่าง ๆ สาเหตุทางสภาพจิต เป็นสิ่งที่ศึกษาพิจารณาได้ยาก และจำเป็นต้องใช้เวลานาน ฉะนั้นในการวิจัยระยะเวลาจำกัดนี้ ใช้วิธีทดสอบโดยจัดพิมพ์แบบสำรวจ ส่งแบบสำรวจไปถามนิสัยและความประพฤติของนครโสเภณี จากสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลในพระนครและธนบุรี ซึ่งมีประสบการณ์แต่ละท้องถิ่น ผลจากการสอบถามปรากฏว่าในรายหญิงนครโสเภณีที่มีอัตราค่าตัวต่ำกว่าครั้งละ ๕๐ บาท ลงมา มีนิสัยกิริยาวางไม่สุภาพ เกียจคร้าน ไม่ชอบทำงานหนัก มีนิสัยพูดปด ใช้จ่ายสุรุษสุร่ายมากกว่านิสัยอื่น และในรายหญิงโสเภณีที่มีอัตราค่าตัวระหว่างครั้งละ ๕๐-๑๐๐ บาท มีนิสัยชอบพูดปด ใช้จ่ายสุรุษสุร่าย ไม่ชอบทำงานหนัก กิริยาวางไม่สุภาพเรียบร้อย (เรียงลำดับตามความสำคัญมากน้อย) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหญิงนครโสเภณี ส่วนใหญ่มีความผิดปกติทางจิต

๒) เชาวปัญญาต่ำ

หญิงนครโสเภณีส่วนมากจากผลการสำรวจพบว่า มีปัญญาต่ำหรือบางรายก็เป็นประเทภจิตทรมาน ซึ่งเป็นสาเหตุที่นำไปสู่การค้าประเวณีได้ง่าย จากผลของแบบสำรวจ(แบบ สก.๒) ปรากฏว่าหญิงที่มีอัตราค่าตัวต่ำกว่าครั้งละ ๕๐ บาท สารวัตรสถานีตำรวจนครบาลในพระนครและธนบุรี ให้ความเห็นว่าส่วนมากเชาวปัญญาต่ำ และหญิงที่มีอัตราค่าตัวระหว่าง ๕๐-๑๐๐ บาท ส่วนมากมีเชาวปัญญาปานกลาง

๓) ด้านการศึกษา

ผลจากการสำรวจภาวะหญิงโสเภณี (แบบ สก.๑) ปรากฏว่าหญิงโสเภณีที่ไม่เคยได้รับการศึกษาเลย มีจำนวนร้อยละ ๓๖ ที่ได้รับการศึกษาชั้นประถมมีจำนวนร้อยละ ๖๑ และที่ศึกษาชั้นมัธยมมีเพียงเล็กน้อย ระดับผลของการสอบถามสถานีตำรวจนครบาล(แบบ สก.๒) ก็ปรากฏว่าหญิงที่มีอัตราค่าตัวต่ำกว่าครั้งละ ๕๐ บาทนั้น ส่วนใหญ่มีการศึกษาเพียงจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

การที่มีการศึกษาน้อยบางรายก็เป็นเพราะมีสติปัญญาต่ำ และมีสภาพจิตตามด้วย ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาเล่าเรียน เรียนได้ช้า ต้องเรียนซ้ำชั้น หรือออกจากโรงเรียนไปโดยที่ยังไม่จบชั้นประถมศึกษาก็มีมาก

อีกประการหนึ่งหญิงเหล่านี้ขาดความรู้ในเรื่องเพศ และเรื่องโรคร้าย ๆ ไม่ทราบถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากการค้าประเวณี ซึ่งจากผลการสอบถามตาม(แบบ สก.๑) พบว่าหญิงโสเภณีที่ไม่ทราบมาก่อนว่าจะต้องติดเชื้อกามโรคมีจำนวนถึงร้อยละ ๖๒ ขาดความรู้เกี่ยวกับอันตรายของกามโรคที่มีต่อมนุษย์มีจำนวนร้อยละ ๗๐ และขาดความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่จะมีต่อเด็กที่จะเกิดขึ้นอีกร้อยละ ๘๐

นอกจากนี้หญิงที่ถูกหลอกลวงชักจูงให้มาเป็นโสเภณี ส่วนมากมีอายุน้อย ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ขาดความเข้าใจขำนาญและรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่มีโอกาสตัดสินใจปัญหาใด ๆ ตามผลที่ได้จากแบบสำรวจ(แบบ สก.๑) พบว่าหญิงโสเภณีที่อายุระหว่าง ๑๕-๒๐ ปี นั้น มีเป็นจำนวนมาก มากกว่าหญิงในอายุอื่น ๆ มีจำนวนถึงร้อยละ ๒๖.๕ และหญิงที่มีอายุระหว่าง ๒๐-๒๕ ปี (อายุของสมองอาจต่ำกว่า ๒๐ ปี) มีจำนวนถึงร้อยละ ๔๓ นอกจากนั้นเป็นหญิงในอายุอื่น ๆ และตามผลที่ได้จากแบบสอบถามสถานีตำรวจ

นครบาล(แบบ สภ.๒) สารวัตรสถานีตำรวจนครบาลส่วนมากมีความเห็นว่าหญิงโสเภณีส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง ๒๐-๒๕ ปี และหญิงโสเภณีต่าง ๆ ส่วนมากเริ่มค้าประเวณีเมื่ออยู่ระหว่าง ๑๕-๒๐ ปี ต่ำกว่า ๑๕ ปี มีจำนวนร้อยละ ๘

๔) การวิปริตทางเพศ

หญิงโสเภณีบางรายอวัยวะเพศไม่สมบูรณ์ เนื่องจากต่อมเพศเล็กสืบพิการโตเกินขนาด อันเกิดจากกรรมพันธุ์หรือเป็นโรคบางชนิด ฮอร์โมนในร่างกายผิดปกติ หรือบางกรณีได้รับความกระทบกระเทือนทางใจอย่างรุนแรงในขณะที่เยาว์วัยอันก่อให้เกิดความรู้สึกผิดปกติในระบบเพศ เป็นโรคทางเพศ ดังเช่นที่ประธานอนุกรรมการได้ตรวจพบในบางกรณีรู้สึกว่ามีปมด้อยในตัวเอง ดังได้กล่าวมานี้ต่างก็ปรารถนาที่จะแสดงออกทางเพศ จึงกระทำการสำส่อนและเป็นโสเภณีในที่สุด

คณะอนุกรรมการวิจัยเรื่องหญิงนครโสเภณี ได้สัมภาษณ์หญิงโสเภณีและสังเกตการณ์ตามสำนักค้าประเวณีหลายแห่ง ก็พบว่าหญิงโสเภณีบางรายไม่ได้รับความพอใจทางเพศจากการค้าประเวณีเลย เขาจะได้รับความสุขทางเพศก็จากเพื่อนหญิงโสเภณีด้วยกัน(หรือที่เรียกว่าการเล่นเพื่อน) บางรายก็จะได้รับความพอใจจากชายแมงดา โดยการให้ความรู้สึกทางเพศดีกว่าชายอื่น

นอกจากนี้หญิงบางรายเป็นโสเภณีไม่ได้รับความสุขทางเพศจากสามี หรือถูกสามีทอดทิ้ง ซึ่งปรากฏตามผล(แบบสภ.๑) ว่าหญิงโสเภณีเป็นหญิงถูกสามีทอดทิ้งหย่าร้าง มีจำนวนถึงร้อยละ ๕๔ และที่เชื่อว่าเป็นโสเภณีเพราะสาเหตุที่สามีทอดทิ้งโดยเฉพาะนั้น มีจำนวนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘ ของสาเหตุอื่นทั้งหมด

๒.๘.๒ สาเหตุทางสังคม

๑) สภาพครอบครัว

สาเหตุอีกอย่างหนึ่งที่หญิงต้องตกมาเป็นโสเภณีคือสภาพครอบครัวไม่ได้รับความสุข บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เป็นเนืองนิจ บิดามีภริยาน้อย ภริยามีชู้ บางรายบิดามารดาก็ถึงกับเลิกร้าง หย่าขาดกัน พี่น้องไม่ปรองดองกัน เมื่อสภาพครอบครัวอยู่ในสภาพบ้านแตกสาแหรกขาด ไม่ได้มีความสุข เช่นนี้ ก็เป็นมูลเหตุทำให้บุตรขาดความอบอุ่นด้านจิตใจ ออกไปหาความสุขนอกบ้าน หรือหนีออกจากบ้านเสียเลยและถูกชักจูงหลอกลวงไปเป็นโสเภณีได้ง่าย

ความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสก็เป็นสาเหตุที่ทำให้หญิงกลายเป็นโสเภณีได้ง่าย หญิงที่ได้เสียตัวกับชายตั้งแต่อายุน้อยแล้วไม่อาจอยู่ฉันสามีภรรยากันได้ดี หญิงชายที่อยู่กันเป็นสามีภริยาได้เพียงระยะเวลาอันสั้น ก็ต้องเลิกร้างหย่าขาดจากกันก็ดี ที่ได้เสียตัวครั้งแรกกับชายเมื่ออยู่ระหว่าง ๑๕-๒๐ ปี มีจำนวนมากถึงร้อยละ ๗๒ และหญิงที่เสียตัวครั้งแรกอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี ยังมีจำนวนอีกร้อยละ ๑๒.๕ แต่หญิงที่เสียตัวแล้วนั้น เสียตัวเพราะรักให้กับชายมีเพียงร้อยละ ๕๕.๖ เท่านั้น นอกนั้นเสียตัวเพราะเหตุอื่น ๆ ภายหลังหญิงชายได้อยู่กันฉันสามีภรรยาแล้วก็ต้องเลิกร้างหย่าขาดจากกันไป มีจำนวนถึงร้อยละ ๕๔ ของทั้งหมด

จากสาเหตุต่าง ๆ ทั้งสาเหตุด้านบุคคลและสาเหตุด้านสังคมที่กล่าวมาแล้วเป็นผลให้หญิงถูกล่อลวง ถูกบังคับ ชักจูงให้มาเป็นโสเภณีหรือสมัครใจค้าประเวณี ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่าสมัครใจเองมีร้อยละ ๔๐ ถูกล่อลวงบังคับมีร้อยละ ๓๗

แต่อย่างไรก็ดี การที่หญิงสาวจะสมัครใจยอมประกอบการค้าประเวณีมีน้อยราย น้อยกว่าจำนวนต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะคณะอนุกรรมการทราบมาว่าหญิงโสเภณีมีจำนวนเกือบทั้งหมด ถูกเจ้าสำนักขู่เข็ญและแนะนำสั่งสอนให้พูดว่า “สมัครใจ” ปิดบังความจริงป้องกันมิให้เจ้าสำนักถูกตำรวจดำเนินคดีอาญา ฉะนั้นตัวเลขที่ได้มาจึงคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง

๒) สถานที่อยู่อาศัยและที่ทำงาน

จากการออกสังเกตการณ์และเยี่ยมตามสำนักค้าประเวณีของคณะอนุกรรมการวิจัยเรื่องหญิงโสเภณี ได้ประจักษ์ว่าการที่หญิงตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่นอยู่ในที่แหล่งเสื่อมโทรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงที่มีอาชีพเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารตามบาร์และไนท์คลับ หญิงที่เป็นลูกจ้างทำงานในบ้านค้าประเวณี ด้วยสภาพสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีเหล่านี้ เป็นผลชักจูงให้ดำเนินอาชีพค้าประเวณีได้ง่ายและเป็นจำนวนมากเหมือนกัน

๓) ฐานะทางเศรษฐกิจ

หญิงบางคนประสบปัญหาถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจประกอบกับสาเหตุอื่น ๆ ทำให้ปรับตัวเป็นโสเภณีได้ง่าย เช่น หญิงหม้ายหรือหย่าร้างเล็กกับสามี และบางรายก็มีบุตรที่จะต้องอุปการะด้วยแต่ตนเองไม่มีรายได้หรือรายได้เล็กน้อยไม่พอใช้จ่าย จึงหันมาทำอาชีพทางค้าประเวณีซึ่งให้รายได้พอเพียงแก่การใช้ในครอบครัว จากจำนวนหญิงโสเภณีทั้งหมดที่ทำการสำรวจตามแบบสำรวจภาวะหญิง (แบบ สก.๑) พบว่าเป็นหญิงซึ่งทำการสมรสแล้วและเล็กกับสามี มีจำนวนถึงร้อยละ ๕๔ หญิงหม้ายอีกร้อยละ ๘ หญิงซึ่งจำเป็นต้องแยกกับสามีชั่วคราว เช่น สามีต้องโทษมีจำนวนร้อยละ ๐.๕ ในจำนวนหญิงที่สมรสแล้ว สามีที่อยู่ร่วมกันเป็นสามียังไม่ได้ประกอบอาชีพอีกร้อยละ ๓๘ ของหญิงที่สมรส

หญิงอีกจำนวนหนึ่งเป็นผู้ยากจนแต่กำเนิด ครั้นเติบโตเข้าสู่วัยหนุ่มสาว ก็มีความปรารถนาอยากจะได้รับความสุขจากการได้ใช้จ่ายเงิน แต่ไม่มีความรู้ความสามารถที่จะหาเงินได้เป็นจำนวนมาก นอกจากการค้าประเวณีจึงยอมรับสภาพโสเภณีเพื่อแลกเปลี่ยนกับความสุขที่ต้องการบางอย่าง หรือหญิงในชนบทที่เดินทางมาหางานทำในกรุงเทพฯ ครั้นเมื่อไม่ได้งานทำประกอบกับมีผู้ชักจูงล่อลวงให้เห็นผิดเป็นชอบจึงค้าประเวณีก็มี จากการสอบถามตาม(แบบสก.๑) พบว่าหญิงเหล่านี้มาจากครอบครัวไม่มีอาชีพ มีจำนวนถึงร้อยละ ๑๕ และก่อนที่หญิงจะมีอาชีพเป็นโสเภณีไม่เคยมีอาชีพมาก่อนมีจำนวนร้อยละ ๙ หญิงที่เคยมีอาชีพอื่นแต่มีรายได้น้อยยังมีอีกเป็นจำนวนมากหญิงโสเภณีที่พบนี้ยอมรับว่าตัวเองมาค้าประเวณี เพราะด้วยความยากจน มีจำนวนถึงร้อยละ ๑๐ (สภาวิจัย.(๒๕๐๔). ผลการวิจัยเรื่องหญิงโสเภณี)

๒.๙ มาตรการการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทย

ประเทศไทยใช้แนวความคิดการยกเลิกการค้าประเวณี(Abolitionist) ในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี โดยมีมาตรการทางกฎหมายที่ใช้เป็นเครื่องมือในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

เริ่มจากการตราพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓ แต่ปัจจุบันพระราชบัญญัตินี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว ต่อมาได้มีกฎหมายอื่นๆที่เกี่ยวข้องที่นำมาใช้ อาทิ

ประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีหลายมาตรา ได้แก่ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจาร ความผิดฐานพาบุคคลไปโดยทุจริตความผิดฐานทำให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ความผิดฐานพรากเด็กหรือผู้เยาว์ ความผิดฐานพาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักรโดยมิชอบ ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ กฎหมายนี้ได้ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งมุ่งลงโทษแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเป็นหลัก

พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่กำหนดทั้งความผิดและแนวทางดำเนินการของเจ้าหน้าที่ไว้หลายกรณี อาทิ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ทำการตรวจตรา สอดส่องดูแลตามสถานที่สาธารณะต่างๆ กำหนดให้มีการคุ้มครองสิทธิในการกักตัวหญิงหรือเด็กเพื่อใช้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือพยานหลักฐาน กำหนดให้มีการสืบพยานหญิงหรือเด็กเอาไว้ก่อน แม้จะยังไม่ได้อัดผู้ต้องหาก็ตาม และกฎหมายนี้ยังได้บัญญัติให้ผู้ที่เตรียมการกระทำความผิดต้องรับโทษเช่นเดียวกับการพยายามกระทำความผิด และบัญญัติความผิดฐานสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อการกระทำอันเป็นความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก

พระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ กฎหมายนี้เป็นการจัดการผลประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เพื่อไม่ให้สามารถนำรายได้มาใช้ประโยชน์ในการกระทำความผิดขึ้นมาอีก

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับสนธิสัญญาขององค์การสหประชาชาติในการป้องกันปราบปราม และลงโทษผู้กระทำการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.๒๕๔๓ ซึ่งประเทศไทยได้ลงนามในสนธิสัญญานี้ด้วย และประกอบกับช่องโหว่ของกฎหมายอาญาที่เน้นมุ่งลงโทษหญิงที่ถูกค้ามนุษย์มากกว่าการป้องกันและคุ้มครองสิทธิของหญิงและเด็กในฐานะผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดลักษณะความผิดของการกระทำที่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลทุกเพศทุกวัย และครอบคลุมวิธีการค้ามนุษย์อันหลากหลายซับซ้อน ได้แก่ การนำบุคคลมาค้าประเวณี การบังคับถ่ายภาพโป๊ การบังคับใช้แรงงาน การบังคับให้ขอทาน การขายอวัยวะ หรือ การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบแบบอื่นๆ กฎหมายนี้จึงให้ความสำคัญกับการป้องกันและคุ้มครองผู้หญิงและเด็กหญิงที่ได้รับความเสียหายจากการค้ามนุษย์ไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังเน้นความร่วมมือในการทำงานแบบทีมสหวิชาชีพของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจ อัยการ นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น แต่ในทางปฏิบัติพบว่าเจ้าหน้าที่ยังไม่เข้าใจหลักการของกฎหมายนี้ ทำให้ยังไม่ละทิ้งวิธีการทำงานแบบเก่า อีกทั้งการทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่นแบบสหวิชาชีพยังเกิดขึ้นน้อย สาเหตุอาจเกิดจากตัวระบบราชการเอง หรือ

งบประมาณ จำนวนบุคลากรที่ไม่เพียงพอต่อการทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่บางส่วนยังใช้อำนาจหน้าที่ในทางที่มีขอบแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าหญิงและเด็ก (สุชาติดา, ๒๕๕๖)

สำหรับประเทศไทย ปัญหาการค้าประเวณีได้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในเชิงปริมาณและรูปแบบที่หลากหลาย เปลี่ยนแปลงไปตามโลกาภิวัตน์ แนวคิดการค้าประเวณีไม่ใช่อาชญากรรม (Decriminalization) น่าจะเป็นแนวคิดหนึ่งที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง แต่มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่า ในบริบทสังคมไทยซึ่งยังถูกรอบงำด้วยระบบอิทธิพลต่างๆ และทัศนคติของสังคมที่ดูถูกดูแคลนการทำงานการค้าประเวณี จะไม่เอื้อต่อหญิงค้าประเวณีในสังคมไทยในการพัฒนาศักยภาพและปกป้องสิทธิของตน (มาลี, ๒๕๕๐) ซึ่งแนวคิด Decriminalization มีความเป็นไปได้ยากในบริบทสังคมไทย

แต่อย่างไรก็ตาม แนวคิดนอร์ดิกส์ (The Nordic) เป็นแนวคิดที่สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทย และเหมาะสมในการนำไปปรับและดำเนินการใช้กับมาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยแนวคิดดังกล่าวยังสอดคล้องกับความเห็นและข้อเสนอแนะของที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ว่า ควรมีบทบัญญัติกฎหมายที่เอาผิดกับผู้ใช้บริการทางเพศ มีการให้ความช่วยเหลือแก่หญิงค้าประเวณีที่ตกเป็นเหยื่อจากเหตุการณ์ใช้ความรุนแรง มีการคุ้มครองสุขภาพ มีการผลักดันให้หญิงค้าประเวณีออกจากวงจรการค้าประเวณีโดยมีศูนย์ให้คำปรึกษาซึ่งครอบคลุมถึงเรื่องการวางแผนชีวิต แผนการเปลี่ยนอาชีพ การจัดหางาน การศึกษา การสนับสนุนด้านการเงิน เป็นต้น เพื่อขยายโอกาสทางเลือกอื่นในการประกอบอาชีพ มีการรณรงค์เพื่อการเปลี่ยนแปลงค่านิยมควบคู่ไปกับการให้ความรู้เรื่องสิทธิ การส่งเสริมคุณค่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการป้องกันการละเมิดสิทธิของตนไม่ให้ถูกใช้เป็นเพียงเครื่องมือบำบัดความต้องการทางเพศของผู้ชาย (สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ๒๕๔๘) เพราะฉะนั้นนอร์ดิกส์จะเป็นแนวคิดที่เอื้อต่อหญิงค้าประเวณีและเหมาะสมกับบริบทสังคมไทยในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว (รายงานการวิจัย: การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย, ๒๕๕๕. หน้า ๓๙-๔๐)

๒.๑๐ ความหมายของการค้ามนุษย์

พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children) แนบท้าย อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (United Nations Convention against Transnational Organized Crime) ได้นิยามความหมายของการค้ามนุษย์ว่า “การค้ามนุษย์” หมายถึง การจัดหา การขนส่ง การส่งต่อ การจัดให้อยู่อาศัยหรือการรับไว้ซึ่งบุคคลด้วยวิธีการขู่เข็ญ หรือด้วยการใช้กำลัง หรือด้วยการบีบบังคับในรูปแบบอื่นใด ด้วยการลักพาตัว ด้วยการฉ้อโกง ด้วยการหลอกลวง ด้วยการใช้อำนาจโดยมิชอบหรือด้วยการใช้สถานะความเสียหายจากการค้ามนุษย์โดยมิชอบ หรือมีการให้ หรือรับเงิน หรือผลประโยชน์เพื่อให้ได้มาซึ่งความยินยอมของบุคคลผู้มีอำนาจ ควบคุมบุคคลอื่นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์ การแสวงหาประโยชน์อย่างน้อยที่สุดให้รวมถึงการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่นหรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศใน

รูปแบบอื่น การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การเอาคนลงเป็นทาสหรือการกระทำอื่นเสมือนการเอาคนลงเป็นทาส การทำให้ตกอยู่ใต้บังคับ หรือการตัดอวัยวะออกจากร่างกาย (ศูนย์ต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ, ๒๕๕๘)

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติถึงการกระทำที่เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ไว้ในมาตรา ๖ ว่า “มาตรา ๖ ผู้ใดเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นธุระจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว ฉ้อฉล หลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลบุคคลนั้น เพื่อให้ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล หรือ

(๒) เป็นธุระจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใดหน่วงเหนี่ยวกักขังจัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ซึ่งเด็ก

*ผู้นั้นกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์”

จากลักษณะของการกระทำที่เป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เห็นได้ว่ามีความสอดคล้องในลักษณะเดียวกันกับนิยามความหมายตามพิธีสารอันเป็นพันธกรณีระหว่างประเทศในด้านสิทธิมนุษยชนและหลักมนุษยธรรมที่ประชาคมระหว่างประเทศยึดถือ ซึ่งการกระทำที่จะเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ตามบทบัญญัติในมาตรา ๖ นั้น จะต้องเป็นการกระทำที่มีเจตนาเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

๑. การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี
 ๒. การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก
 ๓. การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น
 ๔. การเอาคนลงเป็นทาส
 ๕. การนำคนมาขอทาน
 ๖. การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ*
 ๗. การบังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้า
 ๘. การอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม
- ดังนั้น สามารถแยกองค์ประกอบในการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ได้ ๒ ประการ คือ

๑. องค์ประกอบภายนอก ประกอบด้วย

๑.๑ มีการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด คือ เป็นธุระจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใดหน่วงเหนี่ยว กักขัง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด

๑.๒กระทำด้วยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด คือ ข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว ฉ้อฉล หลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบหรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลบุคคลนั้น

๒. องค์ประกอบภายใน

คือ มีเจตนาพิเศษ**ในการกระทำความผิด เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเหยื่อหรือผู้เสียหายสำหรับกรณีที่เป็นกรกระทำต่อเด็กตามมาตรา ๖ (๒) นั้น จะพิจารณาเพียงองค์ประกอบใน ส่วนของการกระทำและเจตนาพิเศษเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบเท่านั้น ไม่ต้องพิจารณาถึงวิธีการ กระทำเหมือนบุคคลทั่วไป (เอกสารวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : การป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ : วาระแห่งชาติ.๒๕๕๘. หน้า ๒)

๒.๑๑ องค์ประกอบของการเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

การพิจารณาว่าบุคคลใดจะเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์หรือไม่นั้น คู่มือสำหรับเจ้าหน้าที่ใน การปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ได้กำหนดว่าต้องม้องค์ประกอบดังต่อไปนี้

๑) ถูกกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

๑.๑ จัดหา (ไปเลือกเฟ้นหามา จัดให้ได้คนมาไม่ว่ากระทำด้วยวิธีใดๆ)

๑.๒ ซื้อ (เอาเงินตราแลกกับคน ไม่ได้หมายความถึงสัญญาซื้อขาย)

๑.๓ ขาย (เอาคนไปแลกเงินตรา เอาเงินเข้ามาโดยยอมตนเข้ารับใช้การทำงานของเจ้าของเงินที่ เรียกว่า ขายเป็นทาส)

๑.๔ จำหน่าย (ขาย จ่าย แลก เปลี่ยนโอน เอาออก ซึ่งแปลงมาจากจ่าย)

๑.๕ พามาจาก (นำไปหรือนำมาโดยมีต้นทาง และแสดงอาการต่อเนื่องเรื่อยมาถึงปัจจุบัน พามาจากที่ได้ก็ได้ในหรือนอกราชอาณาจักรก็ได้)

๑.๖ ส่งไปยังที่ใด (ทำให้เคลื่อนพ้นจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อให้ถึงผู้รับหรือเป้าหมาย ด้วยอาการ ต่าง ๆ เช่น ส่งข้าม ส่งผ่าน ส่งต่อ เคลื่อนออกจากที่ ใช้ตรงกันข้ามกับมา โดยส่งไปยังที่ได้ก็ได้ ในหรือนอกราชอาณาจักรก็ได้)

๑.๗ หน่วงเหนี่ยว (รั้งตัวไว้ ดึงถ่วงไว้ กักไว้ ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง)

๑.๘ กักขัง (บังคับให้อยู่ในสถานที่อันจำกัด เก็บตัวไว้ในสถานที่อันจำกัด)

๑.๙ จัดให้อยู่อาศัย (จัดให้พักพิง พักผ่อน)

๑.๑๐ รับไว้ (รับหรือพาคนไปสู่ที่พักเพื่อเก็บเข้าที่ หรือเอาเข้าที่)

๒) ถูกกระทำด้วยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

๒.๑ ข่มขู่ (ทำให้กลัว ทำให้เสียขวัญ ทำให้ผู้อื่นต้องกลัวว่าจะเกิดความเสียหายเป็นภัยแก่ ตนเองแก่สกุลแห่งตน หรือแก่ทรัพย์สินของตน เป็นภัยอันใกล้จะถึงและอย่างน้อยร้ายแรงถึงขนาดที่จะพึงกลัว)

๒.๒ ใช้กำลังบังคับ (ใช้แรงบังคับให้ทำ หรือใช้อำนาจสั่งให้ทำ หรือให้ปฏิบัติ หรือให้จำต้อง ทำ หรือให้เป็นไปตามความประสงค์โดยกระทำแก่กายหรือจิตใจด้วยแรงกายภาพหรือวิธีอื่นใด เป็นเหตุให้ บุคคลอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้)

๒.๓ ลักพาตัว (แอบหรือลอบนำคนไปหรือนำคนมา โดยบุคคลนั้นไม่ยินยอม)

๒.๔ ฉ้อฉล (ใช้อุบายหลอกลวงโดยเอาความเท็จมากล่าวเพื่อให้เขาหลงผิด)

๒.๕ หลอกลวง (ใช้อุบายทุจริตลวงให้เข้าใจผิด แสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงที่ควรบอกให้แจ้งเพื่อให้บุคคลอื่นเข้าใจผิด)

๒.๖ ใช้อำนาจโดยมิชอบ (ใช้อิทธิพลที่จะบังคับให้ผู้อื่นต้องยอมทำตาม ไม่ว่าจะด้วยความสมัครใจหรือไม่ หรือตามสามารถบันดาลให้เป็นไปตามความประสงค์ การปฏิบัติ การกระทำเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ เป็นต้น)

๒.๗ โดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อให้ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล ถ้ากระทำต่อเด็ก แม้จะไม่ใช้วิธีการดังกล่าวข้างต้นและไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ให้ถือว่าเด็กนั้นเป็นผู้เสียหายหรือเหยื่อของการค้ามนุษย์

๓) ถูกกระทำโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ดังนี้

๓.๑ การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี (การได้ประโยชน์จากการค้าประเวณี การค้าประเวณีหมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการส่ำสอนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ)

๓.๒ การผลิตหรือเผยแพร่วัสดุหรือสื่อลามก (การทำให้เกิดมีขึ้นตามที่ต้องการด้วยอาศัยแรงงานหรือเครื่องจักร หรือโฆษณาให้แพร่หลายซึ่งสิ่งของหรือวัสดุต่าง ๆ ในทางที่ผิดศีลธรรม)

๓.๓ การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น (การได้ประโยชน์ทางเพศในรูปแบบต่างๆ)

๓.๔ การเอาคนลงเป็นทาส (ทาส หมายถึง บุคคลซึ่งตกอยู่ใต้อำนาจของบุคคลอื่นโดยสิ้นเชิง และจะต้องทำงานให้บุคคลอื่นนั้น)

๓.๕ การนำคนมาขอตาน (ขอตาน หมายถึง ขอลงเงินหรือสิ่งของเลี้ยงชีวิต)

๓.๖ การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ

๓.๗ การบังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้า

๓.๘ การอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล (การขูดรีด หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์ โดยวิธีบีบบังคับเอา การแสวงหาประโยชน์โดยวิธีบีบบังคับให้ยินยอม)

(เอกสารวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : การป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ : วาระแห่งชาติ.

๒๕๕๘. หน้า ๓-๕)

๒.๑๒ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจค้าประเวณีและปัญหาโสเภณี

การเข้ามาของระบบทุนนิยมอย่างเต็มรูปแบบ ความกดดันในค่าครองชีพที่สูงขึ้น และรายรับที่ไม่พอเพียงต่อรายจ่ายในแต่ละครอบครัว ส่งผลต่อโอกาสของมนุษย์ที่จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน, พฤติกรรมอาชญากรรม หรือมีการประกอบอาชีพที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายในปริมาณที่สูงขึ้นในมุมมองของนักอาชญาวิทยา ปัญหาการประกอบธุรกิจค้าประเวณีและปัญหาโสเภณีนับเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่ถือเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายในประเทศไทยและกลุ่มประเทศลุ่มน้ำโขง (Greater Mekong

Subregion:GMS) และเป็นปัญหาใหญ่ที่ยังคงรอการแก้ไขในปัจจุบัน ปัญหาการประกอบธุรกิจค้าประเวณีและปัญหาโสเภณีนั้นสามารถมองได้สองมุมมอง ในมุมมองแรกคือการมองว่าสตรีตกเป็นเหยื่อของกระบวนการค้ามนุษย์ อันมีสาเหตุสืบจากความต้องการในทรัพย์สินและเงินทองของมนุษย์ที่ถูกอธิบายโดยทฤษฎีคิดก่อนกระทำ (Rational Choice) และการดิ้นรนของมนุษย์ในโลกทุนนิยมตามทฤษฎีความกดดันทางสังคม(Strain Theory) ส่วนมุมมองที่สองคือการที่สตรีเป็นผู้ฝ่าฝืนและกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งถือเป็นการกระทำของอาชญากร ที่ถูกอธิบายโดยทฤษฎีอาชญาวิทยากลุ่มแนวคิดสตรีนิยม (Feminist Criminology Theories) ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑) ทฤษฎีคิดก่อนกระทำ (Rational Choice)

แกรี เบคเกอร์ (Becker, ๑๙๗๖) กล่าวถึงการคิดก่อนกระทำความผิดของบุคคล ในบทความอาชญากรรมและการลงโทษ ในทางเศรษฐศาสตร์ (Crime and punishment: An economic approach) ว่า บุคคลปกติ (Sane)จะเป็นผู้มีอิสระในการเลือกที่จะกระทำการหรืองดเว้นกระทำการใด อันเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายได้ด้วยการตัดสินใจของตนเองอย่างมีเหตุมีผล (Rationality) และแนวทางในการที่จะเลือกที่จะมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายของบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับความคุ้มค่าจากการกระทำนั้นของแต่ละบุคคล อันหมายถึงความพึงพอใจหรือประโยชน์อันสูงสุดจากการกระทำนั้น ซึ่งความพึงพอใจหรือผลประโยชน์ในที่นี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะในรูปของทรัพย์สินเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงผลประโยชน์หรือความพึงพอใจด้านจิตใจด้วย สมมุติฐานตามหลักทฤษฎีคิดก่อนกระทำความผิดของ แกรี่ เบคเกอร์ นั้นมีความคล้ายคลึงและสอดคล้องกับแนวคิดของนักอาชญาวิทยาในกลุ่มดั้งเดิม (Classical School of Criminology) ในเรื่อง เจตจำนงเสรี (Free Will) ที่มีความเชื่อว่าเจตจำนงเสรีเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ดังคำกล่าวที่ว่า “มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์สูงสุดทางด้านวัตถุหรือด้านจิตใจและในการตัดสินใจเลือกกระทำการหรืองดเว้นการกระทำใดๆ มนุษย์จะพิจารณาทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างมีเหตุผล” (Beccaria, ๑๗๓๘-๑๗๙๔)

โดยปัจจัยที่ทำให้มนุษย์เกิดความพอใจได้แก่ ความร่ำรวย ความเชี่ยวชาญชำนาญ การได้รับความเมตตาการุณา การได้รับกรายกย่องนับถือหรือการยอมรับ ส่วนปัจจัยที่ก่อให้เกิดความทุกข์ประกอบด้วย ความผิดหวัง ความรู้สึกหิวหรือกระหาย การไร้อิสรภาพ ความสูญเสีย ความเจ็บปวด เป็นต้น โดยแนวคิดตามแนวทฤษฎีของสำนักอาชญาวิทยาตั้งเดิมนั้น จะวิเคราะห์ถึงการที่มนุษย์คนหนึ่งเลือกที่จะก่ออาชญากรรมหรือมีพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎหมายนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยของตัวบุคคลนั่นเอง โดยเชื่อว่ามนุษย์เป็นผู้มีเหตุผล สามารถเลือกที่จะกระทำการ หรือไม่กระทำการใดได้ด้วยตัวเอง ซึ่งจากแนวคิดดังกล่าวก็นำมาสู่การกำหนดกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมเพื่อที่จะหยุดยั้งพฤติกรรมอาชญากรรมของมนุษย์ ซึ่งหลักการเหล่านี้มีความสอดคล้องกันกับแนวคิดของแกรี เบคเกอร์ ในภายหลัง

ในด้านความเชื่อมโยงระหว่างปัญหาการค้าประเวณีและปัญหาโสเภณีกับทฤษฎีคิดก่อนกระทำของแกรี เบคเกอร์นั้น สามารถอธิบายได้ว่า หากการเข้าสู่ธุรกิจการค้าประเวณีหรือการประกอบอาชีพโสเภณีนั้น บุคคลได้ไตร่ตรองว่าพฤติกรรมดังกล่าวสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับบุคคลนั้น มากกว่าความทุกข์ทรมานที่จะเกิดขึ้นแล้ว บุคคลย่อมเลือกที่จะตัดสินใจทำจะกระทำการดังกล่าว ผ่านการคิด

คำนวณอย่างเป็นเหตุเป็นผลของบุคคลนั่นเอง นอกจากนี้ในส่วนของแนวคิด “การคิดก่อนกระทำอันมีความเชื่อมโยงกับพฤติกรรมของมนุษย์” (Becker, ๑๙๗๖) สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้อีกว่าการคิดก่อนกระทำอันมีผลต่อการตัดสินใจทุกอย่างของมนุษย์และนำไปสู่พฤติกรรมต่างๆของมนุษย์ โดยการตัดสินใจต่างๆ ของมนุษย์นั้นนอกจากการตัดสินใจโดยทั่วไปแล้ว การตัดสินใจดังกล่าวจะต้องอยู่บนบรรทัดฐานของ ความเชี่ยวชาญ (Skill) หรือ ความรู้ (Knowledge) ของบุคคลนั้นกับ ข้อมูลข่าวสาร (Information) ที่บุคคลนั้นมี ซึ่งหากบุคคลหนึ่งจะตัดสินใจเข้าสู่การประกอบธุรกิจการค้าประเพณีไม่ว่าจะเป็นในส่วนของตัวผู้ประกอบการประเภทดังกล่าว หรือผู้เป็นเหยื่อจากธุรกิจการค้าประเพณีนั้น นอกจากตัวเงิน รายได้ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าสู่การมีพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ความเชี่ยวชาญ และข้อมูลข่าวสารโดยรอบของบุคคลดังกล่าวย่อมมีผลต่อการตัดสินใจเช่นเดียวกัน เช่น บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจผิดกฎหมายดังกล่าว มีความใกล้ชิดกับผู้ประกอบการธุรกิจค้าประเพณี หรือ เคยทำงานในส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจค้าประเพณี ย่อมมีความเป็นไปได้ที่จะตัดสินใจประกอบอาชีพดังกล่าวมากกว่าบุคคลอื่น รวมถึงหญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดี และรวมถึงมีความข้องเกี่ยวหรือรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการค้าประเพณี ย่อมมีความเป็นไปได้ที่จะตัดสินใจประกอบอาชีพดังกล่าวมากกว่าหญิงที่รูปร่างหน้าตาไม่ดี หรือ ไม่เคยมีการรับทราบข้อมูล วิธีการ รายได้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพโสเภณีหรือเข้าสู่ธุรกิจการค้าประเพณี เป็นต้น

๒) ทฤษฎีความกดดันทางสังคม (Strain Theory)

ทฤษฎีความกดดันทางสังคม (Strain Theory) ของ โรเบิร์ต เมอร์ตัน เป็นทฤษฎีทางอาชญาวิทยาอีกทฤษฎีหนึ่งที่สามารถใช้อธิบายลักษณะปัญหาการค้าประเพณีและปัญหาโสเภณี ได้เป็นอย่างดี โดย เมอร์ตัน (Merton, ๑๙๓๘) กล่าวว่า “โครงสร้างทางสังคมอาจจำกัดความสามารถของบุคคลเฉพาะกลุ่มในการบรรลุความต้องการนั้น ทำให้คนบางกลุ่มต้องใช้วิธีการไม่ถูกต้องเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ” ซึ่งพฤติกรรมการค้าประเพณีและพฤติกรรมโสเภณีนี้นั้นเป็นหนึ่งในพฤติกรรมผิดกฎหมายที่เป็นการแสดงออกของบุคคลแห่งโลกทุนนิยม อันเป็นปัญหาต่อสังคมตามหลักทฤษฎีนี้

ทฤษฎีความกดดันทางสังคม เป็นทฤษฎีที่อธิบายสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลว่าเกิดจากความขัดแย้งระหว่างค่านิยมของสังคมกับวิธีการบรรลุวัตถุประสงค์ (Discrepancy between Culture Goals and Situation) โดยเมอร์ตัน ได้อธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ว่าเป็นความกดดันที่เกิดขึ้นกับบุคคลในสังคมที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมายทางสังคมกับวิธีการไปสู่จุดมุ่งหมาย (Disjunction between Goals and Means) โดยสังคมในโลกทุนนิยมนั้นมีความยกย่องเชิดชูผู้ประสบความสำเร็จหรือผู้มีความร่ำรวย หากแต่มิใช่ทุกคนที่จะสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายของสังคมเหล่านั้นได้ บุคคลในสังคมจึงมีการแสดงออกที่มีลักษณะในการตอบโต้สังคมที่แตกต่างกันออกไป โดยเมอร์ตันได้แบ่งการตอบโต้ของมนุษย์ที่มีผลมาจากความกดดันทางสังคมไว้ ๕ แนวทางคือ

๑. การปฏิบัติตาม (Conformity) แม้ว่าบุคคลจะได้รับความกดดันที่เน้นให้ต้องสร้างฐานะความร่ำรวยแต่บุคคลกลุ่มนี้ก็ยอมที่จะเลือกวิธีการที่เป็นที่ยอมรับทางสังคม ไม่ว่าจะบรรลุจุดมุ่งหมายทางสังคมหรือไม่ก็ตาม ซึ่งบุคคลกลุ่มนี้จะเลือกที่จะตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพื่อนำตนไปสู่การประกอบอาชีพโดยสุจริต

ที่มีรายได้สูงเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายของสังคม ซึ่งหากบรรลุเป้าหมายได้สำเร็จบุคคลกลุ่มนี้จะไม่ก่อปัญหาใดๆ กับสังคม

๒. การเปลี่ยนแปลง (Innovation) บุคคลกลุ่มนี้จะยอมรับจุดมุ่งหมาย (Goals) ในเรื่องการสร้างฐานะหรือความร่ำรวย แต่บุคคลกลุ่มนี้จะไม่สนใจวิธีในการ (Means) ที่จะได้มาซึ่งฐานะหรือความร่ำรวยนั้น โดยไม่สนใจว่าวิธีนั้นจะผิดกฎหมาย ละเมิดศีลธรรมหรือวัฒนธรรมประเพณี ส่งผลให้บุคคลกลุ่มนี้เลือกที่จะมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย เช่น พฤติกรรมอาชญากรรม หรือ เลือกที่จะประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมายในบางประเทศและผิดต่อวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ เช่น การค้ายาเสพติด, การเปิดบ่อนการพนัน, หรือการค้าประเวณี เป็นต้น

๓. การยึดถือวัฒนธรรมใหม่ (Ritualism) เป็นการปฏิเสธหรือไม่ยอมรับจุดมุ่งหมายของสังคม แต่ยังคงปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมยอมรับ คนกลุ่มนี้ไม่สร้างปัญหาให้สังคม แต่จะทำให้สังคมเสียกำลังแรงงานของคนกลุ่มนี้ไป พฤติกรรมการโต้ตอบสังคมของคนกลุ่มนี้เช่น การออกบวช, การเข้าป่าจำศีลเป็นฤๅษี, การหยุดการยอมรับความร่ำรวย เป็นต้น

๔. การยอมแพ้หรือการล่าถอย (Retreatism) เป็นกลุ่มที่ไม่ยอมรับหรือล่าถอยต่อจุดมุ่งหมายทางสังคมหรือปฏิบัติตามวิธีการที่ได้รับการยอมรับ การแสดงออกของบุคคลกลุ่มนี้ เช่น กลายเป็นบุคคลซึมเศร้า ติดสุรา ติดยาเสพติด หรือ ฆ่าตัวตาย

๕. การปฏิวัติ (Rebellion) เป็นกลุ่มบุคคลที่ได้รับความผิดหวังจากจุดมุ่งหมายทางสังคม จึงคิดที่จะสร้างจุดมุ่งหมายใหม่ ซึ่งคนกลุ่มนี้จะเลิกเป็นสมาชิกของสังคมเดิม และจะเริ่มอยู่อาศัยภายใต้วัฒนธรรมใหม่ บุคคลกลุ่มนี้ไม่ยอมรับทั้งจุดมุ่งหมายและวิธีการที่สังคมเดิมยอมรับ บางครั้งคนกลุ่มนี้อาจไม่สร้างปัญหาให้สังคม และอาจนำการเปลี่ยนแปลงให้กับสังคมไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้น แต่ในทางกลับกัน กลุ่มคนกลุ่มนี้อาจสร้างปัญหา และความรุนแรง ให้กับสังคม เช่น การประท้วงด้วยการใช้ความรุนแรง การก่อการร้าย

จากแนวคิดทฤษฎีความกดดันทางสังคมที่กล่าวมาข้างต้น หากทำการวิเคราะห์ถึงสถานการณ์ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีและผู้เป็นโสเภณีในปัจจุบันอันเป็นผู้มาจากบุคคลชั้นล่างหรือชนชั้นกลางของสังคม สามารถกล่าวได้ว่าบุคคลดังกล่าวอาจมิได้ถูกบังคับขู่เข็ญให้มาทำการขายบริการทางเพศ แต่ทำด้วยความสมัครใจ และสาเหตุประการสำคัญก็คือ ต้องการเงินหรือต้องการมีรายได้ดี และเห็นว่าการค้าประเวณีเป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้ตนเองหรือครอบครัวจะมีทรัพย์สินเท่าเทียมกับบุคคลอื่นในสังคม แต่เนื่องจากในการที่จะมีทรัพย์สินโดยหนทางที่ชอบด้วยกฎหมายถูกปิดกั้น จึงได้เลือกทางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในการให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทอง ซึ่งจากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการค้าประเวณีดังกล่าวมีพฤติกรรมสอดคล้องกับสมมติฐานของทฤษฎีกดดันทางสังคมของเมอร์ตัน ในกลุ่มการเปลี่ยนแปลง (Innovation) ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในสังคมตามมา

ลำดับต่อไปจะขอกล่าวถึงทฤษฎีอาชญาวิทยาของกลุ่มแนวคิดสตรีนิยม (Feminist Criminology Theories) ซึ่งได้ทำการพัฒนาขึ้นเพื่ออธิบายปรากฏการณ์พฤติกรรมกระทำความผิดในเพศหญิง โดยเฉพาะ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๓) ทฤษฎีอาชญาวิทยาของกลุ่มแนวคิดสตรีนิยม (Feminist Criminology Theories)

แต่เดิมในอดีตแนวคิดของนักอาชญาวิทยาที่จะศึกษาพฤติกรรมของผู้หญิงในการกระทำความผิดนั้น มีความเชื่อว่า ทฤษฎีอาชญาวิทยาที่มีอยู่สามารถใช้อธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมได้ทั้งของผู้หญิงและผู้ชาย จึงไม่มีความจำเป็นในการพัฒนาทฤษฎีสำหรับผู้หญิงขึ้นมาโดยเฉพาะ แต่หลังจากที่มีการกล่าวถึงการกระทำผิดที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้นักทฤษฎีอีกกลุ่มหนึ่งกลับเชื่อว่าทฤษฎีที่มีอยู่ไม่สามารถอธิบายปรากฏการณ์อาชญากรรมที่ถูกกระทำลงโดยเพศหญิงได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาหรือสร้างทฤษฎีสำหรับผู้หญิงโดยเฉพาะขึ้น ด้วยเหตุดังกล่าวจึงนำมาซึ่งการพัฒนาทฤษฎีสำหรับผู้หญิงขึ้น โดยกลุ่มทฤษฎีดังกล่าวประกอบด้วย ๓ กลุ่มคือ

- ๑) กลุ่มทฤษฎีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระของผู้หญิง (Women liberation theories)
- ๒) กลุ่มทฤษฎีการขัดเกลาทาสังคม โดยครอบครัวที่กำหนดความแตกต่างของบทบาท (Sexrole differentiation in family socialization)
- ๓) กลุ่มที่มองว่าเพศชายเป็นใหญ่ในสังคม (Patriarchal society perspectives theorists)

๑) กลุ่มทฤษฎีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระของผู้หญิง (Women liberation theories)

กลุ่มทฤษฎีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระของผู้หญิงมีความเชื่อว่าบทบาททางสังคมของผู้หญิงในยุคใหม่ จะมีอิทธิพลต่อการเข้ามามีส่วนร่วมในพฤติกรรมอาชญากรรมของผู้หญิงด้วย กล่าวคือในอดีตโอกาสหรือหน้าที่ในการประกอบอาชีพมักจะอยู่ที่เพศชายเป็นส่วนใหญ่ และผู้หญิงในอดีตนั้นมักมีหน้าที่เพียงแค่งานบ้านและเลี้ยงลูกเท่านั้น แต่ต่อมาหลังจากที่สภาพทางสังคมเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงมีบทบาทมากขึ้นในสังคมไม่ว่าจะเป็นในด้าน การศึกษา การประกอบอาชีพ การเมือง ตำรวจ ทหาร หรือด้านเศรษฐกิจ ส่งผลให้บทบาทในด้านพฤติกรรมของผู้ชายและผู้หญิงมีความแตกต่างกันน้อยลง ซึ่งทำให้ผู้หญิงและผู้ชายมีแนวโน้มที่จะมีความคล้ายคลึงกันในด้านพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรมรวมถึงพฤติกรรมละเมิดกฎหมายต่างๆ

เฟรดา แอดเลอร์ (Adler, ๑๙๗๕) นักทฤษฎีที่พัฒนาแนวคิดดังกล่าว กล่าวว่า ผู้หญิงในสังคมสมัยใหม่กำลังเปลี่ยนแปลงไป ตั้งแต่การมีความก้าวร้าวมากขึ้น และต้องแข่งขันกันมากขึ้น นอกจากนี้อาชญากรที่เป็นหญิงมีการเรียนรู้โดยบทบาทจากเพศชาย คือ มีลักษณะของการต่อสู้และมีลักษณะก้าวร้าวมากขึ้น เช่น การปล้นธนาคาร การชิงทรัพย์ การชู้กรรโชกทรัพย์ การฆาตกรรม เป็นต้น โดยนักทฤษฎีกลุ่มนี้ได้ให้ความเห็นว่า ในอดีตพฤติกรรมที่กล่าวมาข้างต้นมักเกิดขึ้นจากการกระทำผู้ชายเท่านั้น แต่หลังจากที่ผู้หญิงมีบทบาทมากขึ้นในสังคม ก็สามารถพบเห็นพฤติกรรมดังกล่าวในผู้หญิงเพิ่มมากขึ้น จึงสามารถกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบทบาททางสังคมที่มากขึ้นของเพศหญิงต่อพฤติกรรมอาชญากรรมหรือการประกอบอาชีพที่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติกฎหมายได้

ริต้า ซีมอน (Simon, ๑๙๗๕) นักพัฒนาแนวคิดกลุ่มทฤษฎีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระของผู้หญิงอีกท่านหนึ่ง กล่าวว่า การกระทำความผิด หรือการละเมิดกฎหมายโดยผู้หญิงเพิ่มจำนวนมากขึ้นทั้งปริมาณและรูปแบบ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของผู้หญิงในด้านการเข้ามามีส่วนร่วมใน

ตลาดแรงงาน การศึกษา การประกอบอาชีพ และรายได้ ทำให้ผู้หญิงมีโอกาสมากขึ้นในการประกอบอาชีพ อาชญากรรม โดยไซมอนได้มีการอ้างอิงถึงสถิติอาชญากรรมในช่วงปี ค.ศ.๑๙๕๓-๑๙๗๔ ที่สังเกตเห็นถึงการเพิ่มขึ้นทั้งด้านปริมาณและความรุนแรงในการกระทำผิดที่ถูกกระทำขึ้นโดยเพศหญิง ได้แก่ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ที่มีผู้ต้องหาที่เป็นหญิงเพิ่มขึ้นถึง ๓ เท่า มากไปกว่านั้นในด้านการกระทำผิดฐานฉ้อโกง หรือยักยอกทรัพย์นั้น มีการเพิ่มขึ้นในอัตราส่วนของผู้หญิงจนเกือบจะเท่ากับอัตราส่วนของผู้กระทำผิดที่เป็นชาย กล่าวโดยสรุปคือ หลักแนวคิดในกลุ่มทฤษฎีนี้เชื่อว่า หากเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเท่าเทียมกับผู้ชาย ผู้หญิงก็จะมีอัตราการประกอบอาชญากรรมรวมถึงมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย เช่นเดียวกับผู้ชาย ดังนั้นปัจจัยหรือตัวแปรที่ใช้อธิบายสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมนั้น จึงไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย

๒) กลุ่มทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคม โดยครอบครัวที่กำหนดความแตกต่างของบทบาท (Sex-role differentiation in family socialization)

นักทฤษฎีที่พัฒนาแนวคิดนี้คือ จอห์น ฮาแกน (Hagan, ๑๙๘๙) ซึ่งได้มีการศึกษาวิจัยถึงความแตกต่างของอัตราการกระทำผิดระหว่างเยาวชนชายและเยาวชนหญิง โดย จอห์น ฮาแกน ได้กล่าวไว้ในหนังสือ โครงสร้างทางอาชญาวิทยา (Structural Criminology) ว่าโครงสร้างทางสังคม ระบบเศรษฐกิจ และกลไกควบคุมทางสังคมนั้น ส่งผลต่ออัตราความแตกต่างในการกระทำผิดระหว่างเยาวชนชายและหญิง และการศึกษาดังกล่าวพบว่า กระบวนการขัดเกลาในครอบครัวมีแนวโน้มที่จะสามารถควบคุมเด็กหญิงได้มากกว่าเด็กชาย และสามารถสอนให้เด็กหญิงสามารถหลีกเลี่ยงความเสี่ยงได้มากกว่าเด็กชาย แต่อย่างไรก็ตามฮาแกนได้ให้ข้อสรุปว่า “กระบวนการดังกล่าวจะเห็นเด่นชัดในสังคมระบบที่ผู้ชายเป็นใหญ่ มากกว่าสังคมระบบที่นิยมความเท่าเทียมกัน” โดยในครอบครัวที่ผู้ชายเป็นใหญ่นั้นหมายถึงครอบครัวที่บิดาอยู่ในฐานะที่เป็นใหญ่ในครอบครัวมีอำนาจควบคุมสั่งการ ในขณะที่มารดาทำหน้าที่เป็นแม่บ้านและอยู่ในฐานะปฏิบัติตามบิดา ครอบครัวในลักษณะนี้จะปลูกฝังให้เด็กหญิงอยู่ในระเบียบวินัยในขณะที่ปล่อยให้เด็กชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรมมากกว่าเด็กหญิง ในทางตรงกันข้ามครอบครัวที่นิยมความเท่าเทียมกันซึ่งหมายถึงครอบครัวที่มารดาเป็นใหญ่หรือมีความเท่าเทียมกับบิดา ครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวที่ไม่มีบิดา ครอบครัวลักษณะเหล่านี้จะมีแนวโน้มที่จะเลี้ยงดูเด็กหญิงในลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับเด็กชาย เป็นเหตุให้เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมหรือมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากกว่าครอบครัวในสังคมอีกระบบหนึ่ง กล่าวโดยสรุปตามหลักคิดของฮาแกน คือ กระบวนการขัดเกลาทางสังคมในครอบครัว มีความแตกต่างกันระหว่างเด็กผู้ชายกับเด็กผู้หญิง และในครอบครัวที่มีความเท่าเทียมกันมีความเป็นไปได้ที่เด็กหญิงจะมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมมากกว่าครอบครัวที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ดังนั้นเมื่อครอบครัวในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะเป็นครอบครัวที่มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น หรือเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้นจึงเป็นเหตุให้เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมหรือมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากขึ้นด้วย

๓) กลุ่มที่มองว่าเพศชายเป็นใหญ่ในสังคม (Patriarchal society perspectives theorists)

จากแนวคิดของนักทฤษฎีสองกลุ่มที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่า แนวความคิดของนักทฤษฎีสองกลุ่มดังกล่าวนี้มีความเชื่อเป็นไปในแนวทางเดียวกันว่า ความเท่าเทียมกันของหญิงและชายที่มากขึ้น จะส่งผลต่อการประกอบอาชีพการงานที่มากขึ้นในเพศหญิงทั้งในเด็กและผู้ใหญ่ แต่นักคิดทฤษฎีกลุ่มนี้กลับมองตรงกันข้าม กล่าวคือนักทฤษฎีกลุ่มนี้เห็นว่า เมื่อผู้ชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงจะถูกเอารัดเอาเปรียบ และมองว่าผู้หญิงเป็นกลุ่มที่มีอำนาจน้อยกว่าและยังคงต้องพึ่งพาผู้ชาย แม้ว่าสังคมสมัยใหม่จะเปิดโอกาสให้แก่ผู้หญิงเท่าเทียมกับผู้ชายแต่ผู้หญิงยังคงถูกจำกัดด้วยกฎระเบียบ หรือจริยธรรมทางสังคม ซึ่งมีรากฐานความเชื่อมาจากความไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงที่มีมาแต่ในอดีต แนวคิดทฤษฎีกลุ่มนี้แยกตัวมาจากแนวคิดเสรีสตรีนิยม (Liberal Feminism) ซึ่งเป็นหลักปรัชญาที่แสวงหาความเท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย เช่น โอกาสในหน้าที่การงาน ความเท่าเทียมกันในสิทธิต่างๆ หรือการเปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้หญิงกับผู้ชายในสังคม

เจมส์ เมสเชอิมิตท์ (Messerschmidt, ๑๙๘๖) นักพัฒนาแนวคิดในกลุ่มนี้ กล่าวว่า อาชญากรรมเกิดจากการผสมผสานของระบบสังคมที่มีผู้ชายเป็นใหญ่ และระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ซึ่งในระบบทุนนิยมนอกจากจะมีการควบคุมชนชั้นแรงงานแล้ว ผู้ชายยังเป็นผู้ควบคุมหญิงด้วยทั้งทางเศรษฐกิจและร่างกายทำให้ผู้หญิงถูกปล่อยให้ทำงานในบ้าน โดยเมสเชอิมิตท์ ยังเชื่ออีกว่า ในด้านการประกอบอาชีพการงานเศรษฐกิจนั้น ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มักเป็นผู้ชาย เนื่องจากมีผู้หญิงจำนวนน้อยที่มีโอกาสได้รับตำแหน่งสูงให้หน้าที่การงาน ในระบบทุนนิยมยังเป็นระบบที่ทำให้ผู้หญิงไม่มีอำนาจ จึงถูกบังคับให้ประกอบอาชีพการงานที่ไม่รุนแรง หรืออาชญากรรมทำร้ายตนเอง โดยเมสเชอิมิตท์ ได้กล่าวอีกว่า ในการที่ผู้หญิงประกอบอาชีพการงานนั้นก็เพราะถูกผู้ชายกดขี่หรือกีดกันไม่ให้เป็นใหญ่ และสังคมซึ่งมีผู้ชายเป็นใหญ่ก็จะมีข้อกำหนดกฎหมายเพื่อกดขี่ผู้หญิง เช่น ความผิดเกี่ยวกับโสเภณี และอาชญากรรมทางเพศจากความเห็นในมุมมองดังกล่าวของเมสเชอิมิตท์ ได้มีนักวิชาการอีกท่านหนึ่งที่เห็นพ้องต้องกันกับแนวความคิดดังกล่าว คือ เซสนี่ ลินด์ (Chesney-Lind)

เซสนี่ ลินด์ (Chesney-Lind, ๑๙๘๗) กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชนผู้หญิง ว่าเกิดจากความขัดแย้งภายในครอบครัว เช่น บิดามารดาทะเลาะกัน ถูกข่มขืนโดยบุคคลในครอบครัว และจากความขัดแย้งภายในครอบครัว ความไม่อบอุ่น และความกดดันดังกล่าว ส่งผลให้เด็กผู้หญิงจำนวนมากหนีออกจากบ้านและหนีไปประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมาย เช่น โสเภณี หรือการประกอบอาชีพการงานประเภทต่างๆ รวมถึงอาจทำให้เด็กผู้หญิงเหล่านั้นหนีไปใช้ยาเสพติดเพื่อเป็นทางออกของปัญหา และอาจทำให้เด็กผู้หญิงเหล่านั้นตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่าย กล่าวโดยสรุปปัญหาโสเภณีในมุมมองของนักทฤษฎีในกลุ่มที่มองว่าเพศชายเป็นใหญ่ในสังคม เชื่อว่ากฎหมายความผิดเกี่ยวกับโสเภณีนั้น เป็นกฎหมายที่ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อกดขี่ผู้หญิง ดังนั้นหากมองในมุมมองตามหลักแนวคิดดังกล่าวนี้ อาจกล่าวได้ว่าในความเป็นจริงแล้วการที่ผู้หญิงได้กระทำความผิดฐานเป็นโสเภณีอันมีโทษทางกฎหมายนั้น แท้จริงแล้วการกระทำเหล่านั้นอาจไม่ถือเป็นความผิด หากผู้ออกกฎหมายไม่ใช่มาจากสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ และหากมองอีกด้านหนึ่งจะเห็นได้ว่าแท้จริงแล้วปัญหาโสเภณีที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจาก

สังคมที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นระบบทุนนิยม โดยผู้หญิงกลายเป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่ถูกนำมาค้าขายโดยเพศที่เป็นใหญ่เช่นผู้ชาย นอกจากนั้นจากปัญหาการเปลี่ยนแปลงในสังคมครอบครัวที่เป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ความอบอุ่นในครอบครัวที่ลดน้อยลง ทำให้เด็กผู้หญิงที่เติบโตขึ้นในสังคมเหล่านั้น กลายเป็นเด็กที่มีปัญหา จนกระทั่งเกิดปัญหาเช่น การหนีออกจากบ้าน หรือการหันไปประกอบอาชีพโสเภณีของหญิงกลุ่มหนึ่งในสังคมปัจจุบัน

ปัญหาการประกอบธุรกิจการค้าประเวณีและปัญหาโสเภณีในประเทศไทยและกลุ่มประเทศลุ่มน้ำโขง (Greater Mekong Subregion: GMS) ในปัจจุบันนับเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในการกระทำผิดต่อสตรี การค้ามนุษย์อย่างผิดกฎหมายปรากฏให้เห็นอย่างเปิดเผย ทั้งในถนนสายหลักและสายรองในกรุงเทพมหานคร รวมถึงในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญต่างๆ ในภูมิภาค การให้บริการนวดรูปแบบต่างๆ ที่แอบแฝงมาด้วยลักษณะของการค้าประเวณีมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ค่านิยมของเด็กหญิงกลับมีแนวคิดที่อันตราย เช่น เลือกว่าจะประกอบอาชีพที่อาศัยความงามของร่างกายมากกว่าความสามารถด้านอื่นเพียงเพราะเห็นว่าสามารถหาเงินได้ง่ายกว่าการทำงานรับเงินเดือน และที่น่ากลัวไปกว่านั้น คือการที่มีผู้ไม่หวังดีมีการให้เงินกับกลุ่มเด็กเหล่านี้ครั้งละหลายๆ เพื่อหวังผลตอบแทนบางอย่าง และที่สำคัญที่สุดเด็กผู้หญิงเหล่านี้กลับมองว่าไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวหรือเป็นสิ่งที่ผิดแต่อย่างใดในการรับเงินเหล่านั้นสถานการณ์ดังกล่าวนี้นับว่าเป็นสถานการณ์ที่สื่อเค้าความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต หากยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง (รายงานการวิจัย:การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย.๒๕๕๘.หน้า ๒๙-๓๕)

๒.๑๓ แนวคิดที่เกี่ยวข้อง

ปัจจุบันการค้าประเวณีเป็นปัญหาที่นับวันยิ่งทวีความรุนแรง ความซับซ้อนและมีความเกี่ยวข้องกับหลายๆ ฝ่าย และเป็นต้นเหตุของการค้ามนุษย์ ที่มีการหลอกลวง การกดขี่และการเอารัดเอาเปรียบหญิงและเด็ก ตลอดทั้งยังเป็นที่มาสำคัญของการแพร่เชื้อโรคเอดส์ ด้วยเหตุนี้เองประเทศต่างๆ จึงมีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี โดยผ่านกระบวนการทางกฎหมายซึ่งมีหลากหลายแนวคิด โดยในปัจจุบันนี้แนวคิดในการแก้ปัญหการค้าประเวณีของประเทศต่างๆ สามารถแบ่งออกได้เป็น ๕ แนวคิดได้แก่

๑) แนวคิดห้ามการค้าประเวณี (Prohibitionism)

แนวคิดนี้มองว่าการค้าประเวณีเป็นเรื่องผิดศีลธรรม และถือว่าการค้าประเวณีเป็นความผิดทางอาญา โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เช่น เจ้าของสถานบริการการค้าประเวณี ผู้เป็นธุระจัดหาหญิงมาค้าประเวณี ลูกค้า และตัวโสเภณีเองถือว่าเป็นผู้กระทำผิด ซึ่งแนวคิดนี้มีเป้าหมายที่จะกำจัดการค้าประเวณีให้ออกไปจากสังคม (กอบกุล,๒๕๓๘) โดยมีกฎหมายอาญาและการบังคับกฎหมายที่มีประสิทธิภาพเป็นเครื่องมือในการลดจำนวนโสเภณีและสถานบริการการค้าประเวณี (Barnett, Casavant and Nicol, ๒๐๑๑) โดยที่แนวคิดนี้อยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า โสเภณีเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายหรืออาชญากรในสังคม เป็นแหล่งของการแพร่เชื้อโรคติดต่อ เป็นปรากฏการณ์ต่อต้านสังคมที่คุกคามศีลธรรม สุขภาพ

อนามัย และการเมือง ซึ่งแนวคิดนี้มีการวิพากษ์ว่าเป็นการตีตราหญิงที่ค้าประเวณีให้กลายเป็นหญิงไม่ดีที่เป็นอันตรายต่อศีลธรรมและสังคม มีการแบ่งแยกมาตรฐานความประพฤติระหว่างหญิงดีกับหญิงค้าประเวณี ซึ่งเป็นการสร้างมายาคติขึ้นมาเป็นกำแพงกีดกันระหว่างเพศหญิงด้วยกันเอง ที่นำไปสู่การถูกเหยียดหยามเพศหญิงด้วยกันเอง ทำให้มองข้ามถึงปัญหาที่แท้จริงว่า ต่างฝ่ายต่างถูกกดขี่และถูกเอารัดเอาเปรียบจากเพศชายหรือระบบชายเป็นใหญ่เหมือนกัน (มาลี, ๒๕๕๐) แนวคิดนี้ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา ยกเว้นรัฐเนวาดาฟิลิปปินส์และญี่ปุ่น (พงษ์ธร, ๒๕๕๒)

๒) แนวคิดการค้าประเวณีไม่ใช่อาชญากรรม (Decriminalization)

สำหรับระบบลักษณะนี้ มีแนวคิดที่ว่าในสมัยก่อนสังคมอาจถือว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย แต่เมื่อได้มีการพิจารณาแนวทางอื่นในการรับมือกับปัญหาดังกล่าวแล้ว พบว่าควรมีการเสนอให้ยกเลิกกฎหมายที่จะจับกุมลงโทษผู้ค้าประเวณี และให้ใช้กฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นๆ ดำเนินการกับผู้แสวงหาผลประโยชน์บังคับค้าผู้หญิง แต่ในขณะเดียวกันก็ให้หญิงสามารถค้าประเวณีได้โดยไม่ต้องถูกจับกุมลงโทษ แนวคิดนี้ส่งเสริมให้หญิงค้าประเวณีไม่ถูกแสวงหาผลประโยชน์จากร่างกายของตน มีการรับรองคุ้มครอง และให้สิทธิแก่ผู้ค้าประเวณีในฐานะพลเมืองคนหนึ่ง มีการจัดระเบียบด้านสาธารณสุข แนวคิดเช่นนี้เองที่มีได้ถือได้ว่าผู้ค้าประเวณีเป็นอาชญากรเหมือนกับอาชญากรอื่นนั้น เป็นผลให้เกิดการยกระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของหญิงค้าประเวณีเป็นอย่างมาก (แบ็งค์, ๒๕๕๔) ซึ่งประเทศที่ใช้แนวคิดลักษณะนี้ได้แก่ประเทศออสเตรเลีย (ยกเว้นรัฐวิกตอเรีย) และนิวซีแลนด์ (Barnett, Casavant and Nicol, ๒๐๑๑)

๓) แนวคิดการค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย (Legalization)

แนวคิดนี้ยอมรับว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย มีการกำหนดให้โสเภณีและสถานบริการการค้าประเวณีต้องจดทะเบียนให้เป็นกิจจะลักษณะ โดยถือว่าโสเภณีเป็นอาชีพที่ถูกกฎหมายและอนุญาตให้มีการเปิดสถานบริการ โดยมีเจ้าของของสถานบริการและแม่เล้าซึ่งเป็นตัวแทนจากรัฐให้เป็นผู้ควบคุมดูแล และอนุญาตให้โสเภณีทำการค้าประเวณีในสถานบริการการค้าประเวณีที่ได้รับการจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น ซึ่งสถานประกอบการการค้าประเวณีจะถูกกำหนดอยู่ในบริเวณเฉพาะห่างไกลจากโรงเรียน หมู่บ้าน เป็นต้น โดยภายใต้ระบบดังกล่าว จะมีการนำกฎหมายอาญา กฎหมายแรงงานคุ้มครองโสเภณี รวมทั้งมีการควบคุมด้านสุขอนามัย การตรวจสุขภาพโสเภณีตามระยะเวลาที่กำหนด โดยเฉพาะการป้องกันการแพร่เชื้อโรค (พงษ์ธร, ๒๕๕๒) มาใช้ในการกำกับดูแลหญิงค้าบริการอีกด้วย

แนวคิดแบบ Legalization นี้มีประโยชน์ในการควบคุมการแพร่ของโรคติดต่อสัมพันธ์เป็นหลัก นอกจากนั้น รัฐก็ยังได้รับประโยชน์จากการจัดเก็บภาษีจากการค้าประเวณีอีกด้วย แนวคิดนี้อาจช่วยลดการประพฤติดุขขมิ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และการเอารัดเอาเปรียบหญิงค้าบริการโดยผู้เป็นธุระจัดหา แต่ผลที่ตามมาจากการดำเนินนโยบายในลักษณะนี้จะทำให้การค้าประเวณีกลายเป็นสถาบันที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งขัดหลักกอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติที่หลาย ๆ ประเทศเป็นภาคี แนวคิดนี้มีการใช้ในรัฐเนวาดา ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐวิกตอเรีย ประเทศออสเตรเลีย และประเทศเนเธอร์แลนด์ (Barnett, Casavant and Nicol, ๒๐๑๑)

๔) แนวคิดยกเลิกการค้าประเวณี (Abolitionism)

แนวคิดนี้เป็นการผสมผสานระหว่างแนวคิดการค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย (Legalization) และแนวคิดห้ามการค้าประเวณี (Prohibitionism) โดยมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการจัดการการค้าประเวณีให้หมดไป ถือว่าการค้าประเวณีโดยตัวมันเองไม่ผิดกฎหมาย แต่กฎหมายยังคงมีการลงโทษการค้าผู้หญิงและเด็กตลอดจนการเป็นธุระจัดหา โดยมีการใช้มาตรการการช่วยเหลือผู้ที่ถูกค้าและจัดการลงโทษนักค้ามนุษย์ เป็นต้น โดยแนวคิดดังกล่าวได้อธิพลส่วนหนึ่งจากอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น (Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and the Exploitation of the Prostitution of Others ๑๙๔๙) ซึ่งมีใจความหลักว่า ระบบโสเภณีนั้นขัดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ รัฐสมาชิกมีหน้าที่ดำเนินการกับบุคคลที่สามที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณี และช่วยเหลือหญิงที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ แนวคิด Abolitionism มีการใช้อย่างแพร่หลายในประเทศต่างๆ เช่น ประเทศอังกฤษ แคนาดา อินเดีย รวมถึงประเทศไทย (พงษ์ธร, ๒๕๕๒) แต่อย่างไรก็ตามหลักการดังกล่าวได้ถูกวิจารณ์ว่า มองเห็นผู้หญิงค้าประเวณีเป็นเหยื่อไปหมดแล้ว ทั้งๆ ที่ผู้หญิงบางคนได้เลือกอาชีพโสเภณีด้วยตนเองเพราะเป็นอาชีพที่มีรายได้สูง อย่างไรก็ตาม แนวคิดลักษณะนี้จะทำให้ผู้หญิง เด็ก และสังคมมีความปลอดภัยทางเพศมากขึ้น

๕) แนวคิดนอร์ดิกส์ (The Nordic)

นอร์ดิกส์พัฒนามาจากแนวคิดยกเลิกการค้าประเวณี (Abolitionism) ซึ่งมีบทลงโทษสำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณี อาทิ เจ้าของสถานบริการ ผู้จัดหา หญิงผู้ให้บริการ รวมทั้งลูกค้า แต่ในความเป็นจริงแล้วตำรวจไม่มีการดำเนินคดีใดๆ กับลูกค้าที่ซื้อบริการทางเพศ และผู้ที่ถูกดำเนินคดีส่วนใหญ่ คือหญิงและเด็กที่ให้บริการทางเพศ และจากความล้มเหลวของแนวคิดยกเลิกการค้าประเวณีนี้ ทำให้เกิดแนวคิดนอร์ดิกส์ขึ้นมาและมีการเริ่มต้นจากประเทศสวีเดน โดยเน้นมุ่งแก้ไขด้านความต้องการหรืออุปสงค์ของการซื้อบริการทางเพศ (demand approach) โดยจะมีการลงโทษผู้ซื้อบริการทางเพศแต่จะไม่เอาผิดกับหญิงค้าบริการ โดยถือปรัชญาที่ว่าผู้ที่ขายบริการทางเพศคือเหยื่อและถูกเอาเปรียบจากผู้เป็นธุระจัดหาหญิงมาค้าประเวณีและผู้ซื้อบริการ นอกจากการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายแล้ว นอร์ดิกส์ยังมีโครงการการศึกษาเพื่อกีดกันการซื้อขายบริการทางเพศและครอบคลุมถึงการสนับสนุนทางด้านสังคมและเศรษฐกิจที่สำคัญเพื่อช่วยเหลือ ผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะออกจากธุรกิจการค้าประเวณี (CATWA, ๒๐๑๓)

แนวทางนี้ประสบผลสำเร็จอย่างมากในประเทศสวีเดน และในประเทศแถบสแกนดิเนเวีย เช่น ประเทศนอร์เวย์ ไชล์แลนด์ และฟินแลนด์ โดยประเทศดังกล่าวได้นำแนวคิดนอร์ดิกส์ มาปรับใช้ด้วยยกเว้นประเทศเดนมาร์กซึ่งเป็นประเทศเดียวในภูมิภาคนี้ที่ไม่ได้ใช้แนวคิดนอร์ดิกส์ อนึ่ง ผลของการสำรวจพบว่ามีอัตราโสเภณีที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในประเทศเดนมาร์กเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในเครือนอร์ดิกส์ (CATWA, ๒๐๑๓) (รายงานการวิจัย:การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย. ๒๕๕๘. หน้า ๓๖-๓๘)

บทที่ ๓ ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ในประเทศไทย โดยจะทำการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและคำถามปลายเปิดจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้ (๑) ขอบเขตของการวิจัย (๒) กลุ่มตัวอย่าง (๓) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (๔) วิธีการดำเนินการเก็บข้อมูล (๕) การวิเคราะห์ข้อมูล และ (๖) คำสำคัญ

๓.๑ ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการค้าประเวณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ในประเทศไทย

๓.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ในประเทศไทยทั้งหมด

กลุ่มตัวอย่าง คือ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ในประเทศไทยที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน ๓๒ คน แบ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน ๒๙ คน และ เจ้าหน้าที่ NGO จำนวน ๓ คน

๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยอยู่ในรูปแบบสอบถาม (Questionnaire) เชิงสำรวจ และคำถามปลายเปิด ที่มาจากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องและการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นได้แจกแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๒ คน โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๕ ข้อคำถาม ได้แก่

๑. คำถามข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วยอายุ เพศ คุณวุฒิการศึกษา อายุการทำงาน และประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคดีค้ามนุษย์

๒. คำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศไทยโดยลำดับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาฯ พร้อมระบุเหตุผลประกอบความคิดเห็น

๓. คำถามความคิดเห็นประเด็นประเทศไทยถูกกล่าวหาจากนานาประเทศว่าเป็นประเทศยอดนิยมเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ

๔. คำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยและวิธีการแก้ไขการที่เหยื่อจากการค้า
ประเวณีมีโอกาสกลับไปเป็นเหยื่อซ้ำอีก

๕. คำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเรื่องคอร์รัปชันในการรับผลประโยชน์จาก
ธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ

๓.๔ วิธีการดำเนินการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่าง คือ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ในประเทศไทย จำนวน ๓๒ คน ในเดือนธันวาคม ๒๕๖๐

๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยนี้แบ่งเป็น ๒ วิธี คือ

๑. การวิเคราะห์เชิงปริมาณ(Quantitative Analysis) ใช้สถิติพรรณนา เช่น ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความถี่ ค่าสูงสุดและค่าต่ำสุด เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลำดับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศ

๒. การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) ใช้การวิเคราะห์แบบจำแนกและจัดระบบข้อมูล (Typology and Taxonomy) เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดมาจำแนกและจัดหมวดหมู่ออกให้เป็นระบบ โดยใช้วิเคราะห์ในข้อคำถามที่ ๒-๕

๓.๖ คำสำคัญ (Keywords)

๑. การค้าประเวณี (Prostitution) หมายถึง การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการมีส่วนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

๒. การค้ามนุษย์ (Human Trafficking) หมายถึง การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงเป็นทาส การนำคนมาขูดเหงื่อ การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การบังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้าหรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

โครงการวิจัยนี้ศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาค้าประเพณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ในประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยอยู่ในรูปของแบบสอบถามสำหรับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเพณีที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ในประเทศไทยที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน ๓๒ คน แบ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน ๒๙ คน และ เจ้าหน้าที่ NGO จำนวน ๓ คน ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น ๕ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ เป็นการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ ๒ เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาค้าประเพณีของประเทศโดยลำดับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาค้าประเพณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ

ส่วนที่ ๓ เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นประเทศไทยถูกกล่าวหาจากนานาประเทศว่าเป็นประเทศยอดนิยมเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ โดยใช้การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

ส่วนที่ ๔ เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยและวิธีการแก้ไขการที่เหยื่อจากการค้าประเพณีมีโอกาสกลับไปเป็นเหยื่อซ้ำอีก โดยใช้การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

ส่วนที่ ๕ เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหारेื่องคอร์รัปชันในการรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ โดยใช้การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

๔.๑ ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ในส่วนนี้จะใช้สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนาสำหรับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคดีค้ามนุษย์ ดังตาราง ๑

ตาราง ๑ จำนวนและร้อยละตามลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทางประชากร	n	ร้อยละ
๑. เพศ	๓๒	๑๐๐.๐
ผู้หญิง	๑๔	๔๓.๘
ผู้ชาย	๑๘	๕๖.๓
๒. อายุ	๓๒	๑๐๐.๐

ลักษณะทางประชากร	น	ร้อยละ
๒.๑ ๒๐ - ๒๙ ปี	๔	๑๒.๕
๓๐ - ๓๙ ปี	๑๖	๕๐.๐
๔๐ - ๔๙ ปี	๘	๒๕.๐
๕๐ - ๕๙ ปี	๔	๑๒.๕
๓. ระดับการศึกษา	๓๒	๑๐๐.๐
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑	๓.๑
ปริญญาตรี	๑๗	๕๓.๒
ปริญญาโท	๑๒	๓๗.๕
ปริญญาเอก	๑	๓.๑
อื่นๆ	๑	๓.๑

๑. เพศ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย มีจำนวน ๑๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๓ และมีจำนวนผู้หญิง ๑๔ คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๘

๒. อายุ

ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง ๓๐-๓๙ ปี คิดเป็นร้อยละ ๕๐ รองลงมาคือ อายุ ๔๐-๔๙ ปี มีจำนวน ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕ ตามด้วยอายุ ๕๐-๕๙ ปี และ ๒๐-๒๙ ปี มีจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕

๓. ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุด มีจำนวน ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๒ รองลงมาคือ ระดับตั้งแต่ปริญญาโท มีจำนวน ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕ และปริญญาเอกและอื่นๆ มีจำนวนกลุ่มละ ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๑ ตามลำดับ

๔. อายุการทำงาน

กลุ่มตัวอย่างมีอายุการทำงานเฉลี่ย ๑๒ ปี มีอายุการทำงานมากที่สุด ๓๓ ปี และมีการทำงานน้อยที่สุด คือ ๑ ปี

๕. ประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับคดีการค้ามนุษย์

กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับคดีการค้ามนุษย์เฉลี่ย ๕.๘๗ ปี มีประสบการณ์มากที่สุด ๓๓ ปี และมีการทำงานน้อยที่สุด คือ ๑ ปี

๔.๒ การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศไทย

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความถี่และร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศไทย โดยลำดับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ ดังตาราง ๒ นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างได้ระบุเหตุผลของวิธีการแก้ไขปัญหา

ตาราง ๒ ค่าความถี่และร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศไทย

ลำดับความสำคัญ	ก	ร้อยละ
๑. แก้ไขปัญหาสังคม	๑๘	๕๖.๓
๒. เจ้าหน้าที่ของรัฐบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดทุกกรณีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และไม่ให้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเรียกรับผลประโยชน์	๑๖	๕๐.๐
๓. แก้ไขที่ผู้หญิงที่ต้องการค้าประเวณี	๑๑	๓๔.๔
๔. ใช้มาตรการทางกฎหมาย	๘	๒๕.๐
- กำหนดให้การค้าประเวณีไม่ผิดกฎหมาย	๑๑	๓๔.๔
- กำหนดโทษให้รุนแรงชัดเจน	๗	๒๑.๙

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามจัดลำดับความสำคัญจากลำดับที่ ๑ ถึง ๕

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ ๒ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจัดลำดับความสำคัญกับวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศไทย และให้เหตุผลประกอบ ดังนี้

๑. แก้ไขปัญหาสังคม เพราะ

- การมีความรู้ มีความเป็นผู้สามารถดูแลตนเองและครอบครัวได้ ปัญหาดังกล่าวก็จะหมดไป

- ค่านิยมที่ไม่ถูกต้องมากกว่า ในที่นี้รวมทั้งค่านิยมของทั้งตัวผู้ค้าประเวณีเองหรือครอบครัวที่เข้าใจว่าการค้าประเวณีเป็นอาชีพที่สามารถทำรายได้จำนวนมาก ดังนั้น จึงควรมีแก้ไขปัญหานี้ในเรื่องค่านิยมดังกล่าว

- สาเหตุหลักที่ทำให้บุคคลไปทำการค้าประเวณีนั้น มีปัจจัยผลิตมาจากสภาพสังคม ความยากจน ความต้องการศึกษา และค่านิยมต่างๆ

- เป็นกลุ่มบุคคลที่ประสบปัญหาด้านการเงิน หรือได้รับการศึกษาที่ไม่ทั่วถึง ทำให้มี ปัญหาทางครอบครัวและมีความต้องการทางการเงินสูงกว่าความสามารถในการหารายได้ ในสังคม ปัจจุบันบุคคลกลุ่มดังกล่าวมักถูกปิดกั้นโอกาสทางสังคม จึงทำให้เกิดค่านิยมในการหารายได้จากการค้าประเวณีมากขึ้น

- ควรแก้ไขที่ต้นเหตุ ควรมีการแก้ไขถึงสาเหตุก่อน เช่น ความยากจน ค่านิยม เกี่ยวกับการขายลูก เป็นต้น

- หากมนุษย์มีปัจจัยสี่และหรือปัจจัยพื้นฐานอย่างพอเพียงจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้

- ควรแก้ไขปัญหาเรื่องทางการหารายได้ให้กับหญิงมากขึ้นจะช่วยลดหญิงเข้าสู่ การค้าประเวณีได้ และการปรับทัศนคติเกี่ยวกับการค้าประเวณีหลายคนคิดว่าไม่ได้เสียหายอะไร ได้เงินง่าย ไม่มีทางเลือกอื่น

- การแก้ไขปัญหาสังคมที่เหลื่อมล้ำสูง ทำให้มีความเสมอภาคและใกล้เคียงกันใน เรื่องรายได้จะทำให้ทุกคนมีทางเลือกที่ดีกว่าการค้าประเวณี

- สร้างค่านิยมที่ถูกต้อง โดยใช้สื่อ/ละคร โดยเป็นละครส่งเสริมสังคมแนว inspiration สร้างแนวคิด ค่านิยมใหม่

- ควรปลูกฝังให้สังคมไทยรักศักดิ์ศรีของการเป็นมนุษย์ให้มากขึ้น และกระตุ้น จิตสำนึกของผู้ที่ใช้บริการทางเพศในแง่สุขภาพเช่นเดียวกับการเสพสุราหรือสูบบุหรี่

- ความล้มเหลวของสถาบันครอบครัวการตั้งครร์กตั้งแต่วัยรุ่น การใช้สารเสพติด ความยากจนมาเป็นแรงผลักดันให้เด็กเข้าสู่วงการค้าประเวณี ถ้าสถาบันครอบครัวทำหน้าที่ได้ดี เด็กก็จะอยู่กับครอบครัวไม่หนีออกจากบ้าน และไม่ก้าวเข้าสู่การค้าประเวณี

- มีความเกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัวมั่นคงในทางเศรษฐกิจของครอบครัวรายได้ไม่ เพียงพอ และยิ่งปัจจุบันเด็กเยาวชน มีค่านิยมในเรื่องวัตถุนิยมในทางที่ผิดขาดหลักคุณธรรม ขนบประเพณี

- หากรัฐสามารถแก้ไขปัญหาความยากจน การศึกษา ค่านิยมที่ไม่ถูกต้องได้ ใน สังคม จะเป็นการแก้ไขปัญหาระยะยาวที่จะทำให้คนไม่ยอมเป็นโสเภณี

- ความยากจนเป็นบัพบังคับให้มนุษย์ทำทุกอย่างได้ เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ของ ครอบครัว และเพื่อให้สามารถหลุดพ้นจากวงจรดังกล่าว

๒. เจ้าหน้าที่ของรัฐบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดทุกกรณีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และไม่ให้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเรียกรับผลประโยชน์ เพราะ

- ควรจะมีการทำงานแบบบูรณาการ ถ้าตรวจสอบการปฏิบัติงานทุกขั้นตอนรวมถึงการสร้างจิตสำนึกของการเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่
- เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องดำเนินการทุกเรื่องให้เท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นผู้มีรายได้สูงหรือผู้มีรายได้น้อย
- จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามสื่อสังคมทั่วไปเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่รัฐทำให้ประชาชนเข้าใจได้ว่าเจ้าหน้าที่ยังมีการไม่เคร่งครัดในการบังคับใช้กฎหมาย มีการเรียกรับประโยชน์จึงทำให้ผู้กระทำความผิดหรือคิดที่จะกระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อบทกำหนดโทษและยังคงกระทำความผิดต่อไป
- เจ้าหน้าที่ของรัฐบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ยึดมั่นถือมั่นในหน้าที่ ก็จะทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวต่อบทลงโทษเมื่อกระทำผิด
- หากเจ้าหน้าที่ของรัฐทำงานอย่างสุจริต จะทำให้ปัญหาดังกล่าวลดลง
- การบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่สำคัญมากกฎหมายครอบคลุมและรุนแรงพอ แต่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายไม่เคร่งครัด ทำให้แก้ปัญหาคายาก
- ถ้าเจ้าหน้าที่รัฐบังคับใช้กฎหมายอย่างโปร่งใส ไม่รับผลประโยชน์ ผู้ประกอบการก็จะมีน้อยลง เนื่องจากกลัวการถูกลงโทษตามกฎหมาย ผู้ขายบริการก็จะขายบริการได้ยากขึ้น
- บังคับใช้กฎหมายควรเคร่งครัดในการใช้อำนาจที่ถูกต้องทุกกรณี ไม่ควรยกเว้นหรือมองข้าม มองผ่านปัญหา และไม่ควรมีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับการค้าประเวณี มิเช่นนั้นจะไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้เลย
- หากไม่สามารถให้ความเป็นธรรมในการใช้กฎหมาย ก็จะเป็นการลงโทษสังคมซ้ำอีก

ไม่สามารถแก้ไขปัญหาค้าประเวณีได้ เพราะ

- การค้าประเวณีเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ทำให้มีการจ่ายส่วยให้สินบนเจ้าหน้าที่ เป็นแหล่งแสวงหาประโยชน์เจ้าหน้าที่รัฐ หากทำให้เป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายก็จะแก้ปัญหาลงนี้ได้
- การค้าประเวณีอยู่กับสังคมมานาน ต้องยอมรับให้ได้ว่าการค้าประเวณีเป็นอีกหนึ่งอาชีพ เมื่อไม่ยอมรับการแก้ปัญหาก็ไม่สามารถทำไต่ทั้งการกำหนดแนวทาง นโยบายในการแก้ปัญหา

๓. แก้ไขที่ผู้หญิงที่ต้องการค้าประเวณี เพราะ

- ต้องเปลี่ยนทัศนคติในตนเองก่อนตามที่เหมาะสม แต่ยอมรับแต่ให้ออกาสเขาในการที่จะประกอบอาชีพอย่างอื่น
- สร้างจิตสำนึกของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สร้างงานสร้างอาชีพ ให้เขามีทางเลือกที่ดีกว่า

- บางคนแม้จะมีการศึกษา มีอาชีพเลี้ยงตัวได้ แต่ก็ยังสมัครใจค้าประเวณี ซึ่งน่าเสียดายที่ไทยเผยแพร่หลักเศรษฐกิจพอเพียง แต่คนก็ยังชอบที่จะหาเงินแบบง่ายๆ ถ้าไม่แก้ที่จุดเริ่มต้นก็ยากที่จะแก้ปัญหาให้หมดไป

๔. ใช้มาตรการทางกฎหมาย เพราะ

- ผู้ค้าประเวณีมักจะทำซ้ำๆ บ่อยๆ เพราะสมัครใจ ทำให้ไม่เข็ดหลาบ ต้องมีการเอาจริงเอาจังกับผู้เกี่ยวข้อง

- มีมาตรการบังคับตรวจสอบที่รัดกุม รัฐสามารถบริหารจัดการได้อย่างเป็นระบบ เพราะทุกวันนี้การแก้ไขปัญหามองเฉพาะปลายทางเรื่องเกิดแล้วถึงแก้ไขเยียวยาต่อให้ปราบปรามยังไงก็ไม่หมด

๔.๑ กำหนดให้การค้าประเวณีไม่ผิดกฎหมาย เพราะ

- ต้องมีการตรวจสอบและใช้กฎหมายอย่างรัดกุม โดยอาจมีการขึ้นทะเบียนผู้ค้าประเวณีให้ถูกต้อง

- หากจะหยิบยกให้ธุรกิจทางเพศเป็นธุรกิจทางกฎหมายจำเป็นต้องมีกฎหมายที่ตีกรอบธุรกิจนี้อย่างเข้มข้นและจริงจัง เช่น อายุผู้ใช้/ผู้ให้บริการ จำนวนเงิน เวลา สถานที่ ฯลฯ

- จะต้องแก้ปัญหาอย่างจริงจังตามบทกฎหมาย หรือจะให้มีการค้าประเวณีได้โดยมีการควบคุมตรวจสอบอย่างเป็นระบบ

- กำหนดให้การค้าประเวณีเป็นอาชีพที่ถูกกฎหมาย เพื่อกำหนดแนวทางการกำกับดูแล ตรวจสอบ คัดกรองผู้ให้บริการตลอดจนผู้ใช้บริการ และผู้เกี่ยวข้อง จะเป็นการแก้ปัญหาที่ได้ผลในทางปฏิบัติและตรงจุด

๔.๒ กำหนดโทษให้รุนแรงชัดเจน เพราะ

- กฎหมายมีมากเพียงพอในการบังคับใช้ แต่ควรบังคับใช้อย่างจริงจัง

- ฐานความผิดและบทกำหนดโทษตามกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของไทยมีความเหมาะสม

- ปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับการค้ามนุษย์มีครอบคลุมอยู่แล้ว และมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่อยู่แล้ว

๔.๓ การวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นประเทศไทยถูกกล่าวหาจากนานาประเทศว่าเป็นประเทศยอดนิยมเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นประเด็นประเทศไทยถูกกล่าวหาจากนานาประเทศว่าเป็นประเทศยอดนิยมเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ และวิธีการแก้ไขประเด็นดังกล่าว โดยใช้การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

กลุ่มตัวอย่างได้ส่วนใหญ่ยอมรับว่าประเทศไทยเป็นยอดนิยมเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศ
ทุกรูปแบบ และเสนอวิธีการแก้ไข ดังต่อไปนี้

- ทำให้ประชาชนมีความรู้ การศึกษาที่สูง ทำให้เศรษฐกิจดี สามารถดูของตนเอง
และครอบครัวได้

- อาจขึ้นทะเบียนควบคุม/ไม่ต่อ Passport

- ปลุกฝังค่านิยมจิตใต้สำนึกซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการแก้ไข

- ควรให้การศึกษาให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ให้มากขึ้น

- จัดระบบให้มีการรวมบริการทางเพศทุกด้านตามกฎหมายโดยมีการจัดระบบ การ
บริการโดยมีการทำให้เราสามารถควบคุมการค้าประเวณีได้

- ปลุกฝังค่านิยมที่ถูกต้อง และพัฒนาสภาพสังคมไทยให้มีความเจริญทางเศรษฐกิจ
และสังคมมากขึ้น เพื่อเพิ่มโอกาสในการสร้างอาชีพใหม่ที่สามารถทดแทนการค้าบริการได้

- กำหนดโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ที่ละเว้นจากการปฏิบัติหน้าที่อย่างหนักมีหน่วยงานที่
ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่อย่างจริงจัง ได้รับการสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่จากผู้บังคับบัญชา

- มุ่งส่งเสริมความเป็นอยู่ การศึกษา ยกกระดับฐานะ และลดความเหลื่อมล้ำของ
สังคม

- ไม่ให้มีการทำธุรกิจทางเพศที่ผิดกฎหมาย ส่วนธุรกิจที่ไม่ผิดกฎหมายแต่สุ่มเสี่ยงจะ
ผิดกฎหมายต้องควบคุมไม่ให้เปิดเผยโดยทั่วไป

- เจรजाให้ทุกประเทศใช้เงินสกุลเดียวกัน และมีค่าเงินที่เท่ากัน เลิกกีดกันทางการค้า
และหันมาส่งเสริมการค้าร่วมกัน

- มีสิทธิในการยับยั้งการออกหนังสือเดินทางสำหรับผู้สุ่มเสี่ยง/กระทำผิดเกี่ยวกับการ
การค้ามนุษย์/ค้าประเวณีได้หรือไม่ ในประเทศ

- ทำธุรกิจนี้ให้ถูกกฎหมาย โดยมีข้อจำกัดด้านต่างๆ เช่น สถานที่ อายุของผู้
ให้บริการ ราคา ฯลฯ

- ควรมีการเอาผิดกับผู้ซื้อบริการด้วยเรื่อง image ควรมีการสร้างภาพของการค้า
ประเวณีเป็นสิ่งที่น่าอวดสู ผิดศีลธรรม

- มีบทลงโทษชัดเจนแต่ไม่ค่อยเด็ดขาด ทำให้ธุรกิจนี้ยังเติบโตถ้าหากบุคคลของรัฐ
บางคนไม่เข้าไปพัวพันหรือช่วยเหลือเรื่องเส้นทางการทำธุรกิจและเรียกรับผลประโยชน์ ปัญหานี้
อาจจะหมดไปหรือไม่ก็น้อยลง

- ควรจะมีนโยบายที่ชัดเจนในเรื่องธุรกิจทางเพศว่าจะไปในแนวทางใด ระหว่าง
มาตรการปราบปรามที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมกับการควบคุมการค้าประเวณีทางเพศให้อยู่ใน
วงจำกัดภายใต้หน่วยงานกำกับดูแล

- ควรเน้นการศึกษา เพื่อป้องกันไม่ให้เยาวชนหลงเข้าไปในธุรกิจทางเพศ
- รัฐบาลซึ่งเป็นฝ่ายนโยบาย จะต้องมีความจริงจังในการแก้ปัญหาและแสดงให้เห็นนาชาติเห็นถึงความตั้งใจในการแก้ไขปัญหา
- สร้างความอยู่ดีกินดี สร้างโอกาส สร้างความมั่นคงในชีวิตให้กับผู้ที่ด้อยโอกาสในสังคมเพื่อไม่ให้ตกเป็นเครื่องมือของธุรกิจทางเพศ
- ชำร่าราชการทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน กฎหมายต่างๆ ให้ความคุ้มครอง

๔.๔ การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยและวิธีการแก้ไขการที่เหยื่อจากการค้าประเวณีมีโอกาสกลับไปเป็นเหยื่อซ้ำอีก

กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยในการกลับไปค้าประเวณีประกอบด้วย

๑. สถานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี มีฐานะยากจน ขาดความรู้ในการประกอบอาชีพ
 ๒. ค่านิยมที่ผิดๆ เช่น การฟุ่มเฟือย การไม่เห็นคุณค่าในตนเอง รักสบาย รายได้ดีและได้มาโดยง่าย
 ๓. การขาดการเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนของครอบครัวอย่างใกล้ชิด
 ๔. ครอบครัวแตกแยก โดยเฉพาะผู้หญิงซึ่งมีการหย่าร้างและมีบุตร
- กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการแก้ไข ได้แก่
๑. ปลูกฝังค่านิยมเรื่องการใช้ชีวิตความเป็นอยู่การใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียง
 ๒. ให้มีการศึกษามีความรู้ มีงานทำ สามารถเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้
 ๓. สังคมต้องให้โอกาส สร้างค่านิยมและความเข้าใจที่ถูกต้องให้แก่เหยื่อ
 ๔. พยายามให้เหยื่อออกจากสภาพแวดล้อมเดิมๆ ไม่ว่าจะเพื่อน ที่พักอาศัย (สลัม) ฯลฯ
 ๕. ทำสื่อ/ละครที่ “ส่งเสริมสังคม” ดีกว่าสะท้อนสังคม เพราะสื่อ/ละครคือสิ่งที่ซึ่งคนทุกเพศทุกวัยมากกว่าการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภาครัฐ
 ๖. ควรส่งเสริมให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด รอให้มีความพร้อมก่อนมีบุตรและส่งเสริมให้ครอบครัวปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างถูกต้อง
 ๗. อาจใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวดกับผู้ใช้บริการ

๔.๕ การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเรื่องคอร์รัปชันในการรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเชื่อว่าสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องคอร์รัปชันในการรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบได้ โดยมีวิธีการแก้ไขดังนี้

๑. บังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่อย่างจริงจัง

- ต้องเปิดเผยบัญชีทรัพย์สินของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
- ต้องมีบทลงโทษต่อเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด
- เสริมความเข้าใจในกฎหมาย คอร์รัปชันและผลกระทบให้แก่เจ้าหน้าที่

๒. จัดสรรงบประมาณรองรับในการป้องกันและปราบปรามเกี่ยวกับเรื่องนี้

๓. สร้างจิตสำนึกให้กับเจ้าหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด และถึมั่นความซื่อสัตย์สุจริตในการปฏิบัติงาน

๔. จ่ายค่าตอบแทนให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอย่างเพียงพอ มากพอให้มีรายได้ดูแลครอบครัวอย่างสบายอาจช่วยลดการเรียกรับผลประโยชน์ได้

๕. ทำให้ธุรกิจทางเพศถูกต้องตามกฎหมาย

ในทางกลับกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยเชื่อว่าไม่สามารถแก้ไขปัญหาเรื่องคอร์รัปชันในการรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบได้ ด้วยเหตุผล ดังนี้

๑. การมีระบบพวกพ้อง คอยช่วยเหลือผู้กระทำความผิดทำให้ผู้กระทำความผิดที่มีอิทธิพลไม่ได้รับการลงโทษทางกฎหมาย

๒. เจ้าหน้าที่ของรัฐหลายหน่วยงานและทุกระดับเข้าไปรับเงินสินบนจากผู้ประกอบการ ใช้เป็นช่องทางหาเงินก็เลยรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศ

๓. ค่านิยมแนวคิดของคนไทยที่มองว่าหากทำธุรกิจที่ไม่ถูกกฎหมายแค่จ่ายส่วยก็จบเรื่อง

บทที่ ๕

สรุปและอภิปรายผล

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ในประเทศไทย โดยจะทำการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและคำถามปลายเปิดจาก กลุ่มตัวอย่าง คือ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่มีลักษณะการค้ามนุษย์ในประเทศไทยที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน ๓๒ คน แบ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวน ๒๙ คน และเจ้าหน้าที่ NGO จำนวน ๓ คน

ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย มีอายุระหว่าง ๓๐-๓๙ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด มีอายุการทำงานเฉลี่ย ๑๒ ปี มีอายุการทำงานมากที่สุด ๓๓ ปี น้อยที่สุดคือ ๑ ปี และมีประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับคดีการค้ามนุษย์เฉลี่ย ๕.๘๗ ปี มีประสบการณ์มากที่สุด ๓๓ ปี น้อยที่สุด คือ ๑ ปี

กลุ่มตัวอย่างจัดลำดับความสำคัญกับวิธีการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของประเทศไทยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ (๑) แก้ไขปัญหาสังคม (๒) เจ้าหน้าที่ของรัฐบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดทุกกรณีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และไม่ให้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเรียกรับผลประโยชน์ รวมถึง ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีได้ (๓) แก้ไขที่ผู้หญิงที่ต้องการค้าประเวณี และ (๔) ใช้มาตรการทางกฎหมาย

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยอมรับว่าประเทศไทยเป็นยอदनิยมเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบ และเสนอวิธีการแก้ไข เช่น ให้ประชาชนมีความรู้และมีอาชีพเพื่อสามารถดูแลตนเองและครอบครัวได้ ปลุกฝังค่านิยมและจิตใต้สำนึกที่ถูกต้อง กำหนดโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ที่ละเว้นจากการปฏิบัติหน้าที่ ทำธุรกิจทางเพศให้ถูกต้องตามกฎหมาย ยับยั้งการออกหนังสือเดินทางสำหรับผู้ที่จะเสี่ยง/กระทำผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์/ค้าประเวณี มีความตั้งใจในการแก้ไขปัญหารัฐบาล บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด เป็นต้น

กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยในการกลับไปค้าประเวณี ได้แก่ (๑) สถานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี มีฐานะยากจน ขาดความรู้ในการประกอบอาชีพ (๒) ค่านิยมที่ผิดๆ เช่น การฟุ่มเฟือย การไม่เห็นคุณค่าในตนเอง รักสบาย รายได้ดีและได้มาโดยง่าย (๓) การขาดการเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนของครอบครัวอย่างใกล้ชิด และ (๔) ครอบครัวแตกแยก โดยเฉพาะผู้หญิงซึ่งมีการหย่าร้างและมีบุตร โดยเสนอวิธีการแก้ไข ได้แก่ (๑) ปลุกฝังค่านิยมเรื่องการใช้ชีวิตความเป็นอยู่การใช้หลัก

เศรษฐกิจพอเพียง (๒) ให้มีการศึกษามีความรู้ มีงานทำ สามารถเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ (๓) สังคมต้องให้ออกาส สร้างค่านิยมและความเข้าใจที่ถูกต้องให้แก่เหยื่อ (๔) พยายามให้เหยื่อออกจากสภาพแวดล้อมเดิมๆ ไม่ว่าจะเป็เพื่อน ที่พักอาศัย (๕) ทำสื่อ/ละครที่ส่งเสริมสังคม (๖) ควรส่งเสริมให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด และ (๗) อาจใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวดกับผู้ใช้บริการ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเชื่อว่าสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องคอร์รัปชันในการรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบได้ โดยมีวิธีการแก้ไขต่างๆ เช่น บังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่อย่างจริงจัง จัดสรรงบประมาณรองรับในการป้องกันและปราบปราม สร้างจิตสำนึกให้กับเจ้าหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายจ่ายค่าตอบแทนให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอย่างเพียงพอ ทำให้ธุรกิจทางเพศถูกต้องตามกฎหมาย เป็นต้น ในทางกลับกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยเชื่อว่าไม่สามารถแก้ไขปัญหาเรื่องคอร์รัปชันในการรับผลประโยชน์จากธุรกิจทางเพศทุกรูปแบบได้ เพราะการมีระบบพวกพ้อง การรับเงินสินบนจากผู้ประกอบการของเจ้าหน้าที่รัฐ และค่านิยมการจ่ายส่วย

๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย

๕.๒.๑ สาเหตุของการค้าประเวณี

การค้าประเวณีหรือการขายบริการทางเพศมีใช้สิ่งใหม่ แท้จริงแล้วเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น และคงอยู่ในสังคมมนุษย์มานาน เมื่อมีการอธิบายถึงสาเหตุแห่งการเกิดปัญหาโสเภณี บรรดานักวิชาการทางสังคมศาสตร์ และนักสังคมสงเคราะห์จะมุ่งเน้นไปที่ ๒ ประเด็น คือ (๑) ความยากจน จึงดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด และขายตัวด้วยความจำเป็น และ (๒) ถูกล่อลวงและบังคับให้เป็นโสเภณี (สามารถ มั่งสัง. ๒๕๖๐ : ออนไลน์) หากแต่ในปัจจุบัน รัฐบาลหลายยุคหลายสมัยได้พยายามหาทางแก้ไขปัญหาค้าประเวณีที่ต้นเหตุ ไม่ว่าจะเป็นการริเริ่มโครงการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนเช่น โครงการกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี โครงการกองทุนหมู่บ้าน โครงการพักชำระหนี้ โครงการตลาดประชารัฐ โครงการไทยนิยม ไทยยั่งยืน โครงการสวัสดิการชานา เป็นต้น ในขณะที่เดียวกัน การส่งเสริมด้านการศึกษาเป็นนโยบายหลักและสำคัญ เพราะการศึกษาเป็นหัวใจของชาติ เป็นการสร้างและพัฒนาคนเพื่ออนาคตของประเทศ ด้วยการศึกษเข้าถึงทุกกลุ่มคนประกอบกับมาตรการแก้ไขป้องกันอาชญากรรมจากภาครัฐมีความเข้มแข็ง ทำให้การล่อลวงและบังคับให้ค้าประเวณีเกิดขึ้นได้ยาก หากแต่การดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีกลับเพิ่มขึ้น ในปี ๒๕๕๙ ปรากฏมีจำนวนผู้ที่ถูกศาลพิพากษาลงโทษเพิ่มขึ้น บทลงโทษมีความรุนแรงยิ่งขึ้น และระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีค้ำมนุษย์ลดลงอย่างมาก ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ดำเนินการสอบสวนคดีค้ำมนุษย์จำนวน ๓๓๓ คดี หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๔.๘ จากจำนวน ๓๑๗ คดี

ในปี ๒๕๕๘ (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์. ๒๕๖๐ : ออนไลน์) ดังนั้น สาเหตุของการค้าประเวณีน่าจะเกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้

๑) ค่านิยมทางด้านวัตถุนิยมและบริโภคนิยมจากโลกตะวันตกทำให้เกิดความต้องการวัตถุมากขึ้น โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม คุณธรรม และความถูกต้องทางด้านกฎหมาย

๒) การพึ่งพารายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวทดแทนการส่งออกที่ลดลง ส่งผลให้นักท่องเที่ยวด้วยคุณภาพเข้ามาเพื่อแสวงหาความสุขทางด้านกามารมณ์เพิ่มจำนวนขึ้น จึงเป็นการกระตุ้นให้มีผู้ค้าประเวณีเพิ่มขึ้น

๕.๒.๒ การแก้ไขการค้าประเวณี แบ่งออกเป็น ๒ ระดับ คือ

๑) ระดับบุคคล

ก. การยึดมั่นปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

การแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีมักจะทำที่ปลายเหตุมากกว่าต้นเหตุ ทำให้เป็นปัญหาที่ยังคงมีอยู่เรื่อยมา ดังนั้น การแก้ไขปัญหาระดับบุคคลจะต้องเริ่มต้นที่จิตใจเป็นอันดับแรก เพื่อสร้างจิตสำนึก โดยการน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (Self Sufficiency) เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชพระราชทานแนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกๆระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ในการพัฒนาและบริหารให้ดำเนินไปในทางสายกลางและไม่ประมาท เพื่อให้อยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย ๓ ประการ (มูลนิธิชัยพัฒนา. ม.ป.ป. : ออนไลน์) ได้แก่

- ความพอประมาณ หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับการดำรงชีวิต การดำเนินธุรกิจอย่างพอเพียงตามความสามารถและศักยภาพของตนที่มีอยู่ ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไปและไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่น การผลิตและการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ การกั๊ยืมเงินมาลงทุนหรือขยายธุรกิจที่ไม่เกินตัวและคำนึงถึงความเสี่ยง

- ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจในเรื่องต่างๆ จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผล โดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการตัดสินใจและการกระทำนั้นๆ

- การมีภูมิคุ้มกัน หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อป้องกันและลดความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลง

ข. การฝึกอาชีพ

การค้าประเวณีทำให้รัฐต้องสูญเสียทรัพยากรบุคคลที่อยู่ในวัยแรงงานเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานและแรงงานจากภูมิลำเนาในชุมชนเข้าสู่เมืองหลวงหรือเมืองใหญ่เพื่อหางานทำ หรือแม้แต่การดิ้นรนเพื่อไปทำงานต่างประเทศ ทำให้บุคคลเหล่านี้ต้องเสี่ยงต่อการถูกล่อลวงให้เข้าสู่แรงงานนอกระบบ การทำงานที่ผิดกฎหมาย ถูกบังคับใช้แรงงานอย่างไม่เป็นธรรมอาจถูกล่อลวงไปบังคับค้าประเวณีหรือถูกชักจูงไปในรูปแบบต่างๆ ในการถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบและตกเป็นเหยื่อของกระบวนการการค้ามนุษย์ในที่สุด ดังนั้น วิธีการป้องกันมิให้สตรีถูกล่อลวงหรือเสี่ยงต่อการตกเป็นผู้เสียหายจากการค้าประเวณี คือ การฝึกอาชีพเพื่อให้มีรายได้ ด้วยการฝึกอาชีพหลักสูตรระยะสั้น ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาอาชีพให้แก่ผู้หญิงที่มีฐานะยากจนขาดโอกาสทางการศึกษา เพื่อให้มีอาชีพมีรายได้สามารถพึ่งพาตนเองและเป็นการสกัดกั้นไม่ให้เคลื่อนย้ายแรงงานไปต่างถิ่น

ค. การรณรงค์ให้ความรู้ความเข้าใจและสร้างความตระหนักถึงภัยอันตรายของการค้าประเวณี

- การเสื่อมโทรมทางศีลธรรมในสังคมต่อชนบชธรรมนิยม ประเพณีและวัฒนธรรม ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศ ประเทศจะถูกมองว่าเป็นประเทศที่มีความเสื่อมโสมสูงที่ปล่อยปละละเลยให้มีโสเภณีเป็นจำนวนมากและขายบริการแบบไม่ละอายสายตาประชาชนในประเทศ รวมไปถึงนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจากต่างประเทศ

- การทำแท้งเด็กเกิดจากโสเภณีด้วยการกินยาให้แท้งหรือทำแท้ง หรือปล่อยเลยตามเลยและค้าประเวณีไปด้วย หากทำแท้งไม่สำเร็จ เด็กที่ออกมาจึงมีโอกาสติดโรคได้ง่าย ซึ่งบางครั้งก็ถึงกับทุพพลภาพหรือปัญญาอ่อน เด็กมักถูกทอดทิ้งเพราะเกิดจากการไม่เต็มใจ

- การเกิดปัญหาอาชญากรรมเพราะจากสถิติแล้วโสเภณีก่อให้เกิดปัญหาการลักทรัพย์มากที่สุดส่วนใหญ่แล้วโสเภณีพวกนี้ขณะที่ให้บริการลูกค้าจะขโมยของของลูกค้า เช่น ขโมยโทรศัพท์มือถือ ขโมยนาฬิกาข้อมือ โดยโสเภณีส่วนใหญ่อ้างว่าค่าใช้จ่ายสูงภาระเยอะแต่รายได้ที่ได้รับกลับเท่าเดิมจึงจำเป็นต้องขโมยของลูกค้า นอกจากนี้รื่องลงมายังมีปัญหายาเสพติด การพนัน แหล่งมั่วสุมของนักเลงอันตราย ในสถานที่เหล่านี้ล้วนมีสื่อบายมุขมากมายรวมกันอยู่เนื่องจากเจ้าของกิจการหลายแหล่งคิดที่หาวิธีให้ได้เงินเป็นจำนวนมากจึงจัดให้มีทั้งค้าประเวณี การพนันทุกชนิดรวมไปถึงยาเสพติด

- การถูกทำร้ายร่างกาย ปัญหาที่โสเภณีบางรายถูกทำร้ายร่างกายเพราะผู้ใช้บริการบางคนค่อนข้างเป็นโรคจิตที่ชอบใช้ความรุนแรงในขณะร่วมประเวณี บางคนก็ถูกทำร้ายเพราะบริการไม่ดีไม่น่าพอใจลูกค้าหลายรายจึงถึงขั้นลงมือเลยทีเดียว

- การเกิดวงจรปัญหาครอบครัวที่ไม่สิ้นสุด บางครอบครัวแม่ต้องออกไปเป็นโสเภณีเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวปัญหาที่ตามมาคือโสเภณีเหล่านี้ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนลูก ทำให้เด็กไม่รู้ว่สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ไม่มีคนคอยชี้แนะทางที่ดีให้ และเด็กอาจมีปมด้อยที่มีแม่เป็นโสเภณีขายบริการ

- การเกิดโรคติดต่อจากเพศสัมพันธ์ เช่น จากการติดเชื้อเอดส์ โรคหนองใน โรคเริม เป็นต้น บางครั้งโสเภณีและลูกค้าส่วนมากไม่ยอมใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อโรคขณะมีเพศสัมพันธ์ หากแต่ลูกค้าบางรายที่กลัวก็รู้จักป้องกันแต่ก็มีลูกค้าบางรายก็ไม่ยอมป้องกันเพราะคิดแต่ความสนุกโดยไม่คิดถึงผลเสียที่ตามมา

๒) ระดับหน่วยงาน

การค้าประเวณีนั้นตามจริงแล้วเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมายในประเทศไทย เพราะไม่มีกฎหมายกำหนดอนุญาตไว้ แต่การค้าประเวณียังคงมีอยู่ เพราะการค้าประเวณีแบบแอบแฝง โดยการที่เปิดธุรกิจอื่น ๆ บังหน้า แล้วลักลอบค้าประเวณีกัน ไม่ได้เป็นการค้าประเวณีแบบโจ่งแจ้ง และชัดเจนเหมือนในบางประเทศที่มีการอนุญาต อีกทั้งการค้าประเวณีเป็นธุรกิจที่ทำรายได้มหาศาลและมักจะมีเบื้องหลังเป็นคนที่มือำนาจในสังคมอยู่เสมอ ดังนั้น การบังคับใช้กฎหมายแก่เจ้าของธุรกิจ นายหน้า ผู้มีอิทธิพลเบื้องหลัง จึงมีความจำอย่างย้ง รวมถึง การอนุญาตให้การค้าประเวณีถูกกฎหมายในประเทศไทย ดังเช่นในประเทศเยอรมัน ที่กฎหมายจัดระเบียบและคุ้มครองผู้เกี่ยวข้องในการค้าประเวณี โดยได้เริ่มบังคับใช้แล้ว เป็นความพยายามของรัฐที่จะควบคุมดูแลธุรกิจการค้าบริการทางเพศให้รัดกุมขึ้น กฎหมายฉบับนี้บังคับให้ผู้ขายบริการขึ้นทะเบียนทำใบอนุญาตกับทางรัฐ โดยต้องต่ออายุทุกๆ ๒ ปี (ทุกๆ ปีสำหรับผู้ขายบริการที่อายุต่ำกว่า ๒๑ ปี) ในขณะที่ผู้ประกอบการธุรกิจขายบริการทางเพศทุกรายต้องขอใบอนุญาตเพื่อมาตรฐานด้านสุขอนามัยและความปลอดภัย อีกทั้งยังบังคับให้ผู้ขายบริการเข้าร่วมการอบรมด้านสุขภาพประจำปีด้วยที่สำคัญ กฎหมายฉบับนี้บังคับให้ผู้ขายและซื้อบริการต้องใช้ถุงยางอนามัย หากฝ่าฝืนมีโทษปรับตั้งแต่เกือบ ๔๐,๐๐๐ บาทไปจนถึงเกือบ ๒ ล้านบาท และทางการสามารถถอนใบอนุญาตของผู้ประกอบการได้ (ก้าวหน้า พงษ์พิพัฒน์. ๒๕๖๐ : ออนไลน์)

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

๕.๓.๑ การวิจัยทางวิชาการ

๑) ปรับเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างในการนำเสนอความคิดเห็นต่อการค้าประเวณี อาจเป็นกลุ่มเยาวชนหรือกลุ่มอาชีพต่างๆ หรือกลุ่มเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง

๒) ศึกษารูปแบบการค้าประเวณีทางสื่อออนไลน์หรือทางเทคโนโลยีอื่น ๆ

๓) ศึกษาแนวทางการดำเนินงานการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีครบวงจร ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่มีลักษณะบูรณาการร่วมกัน

๔) พัฒนารูปแบบการป้องกันการหวนกลับการค้าประเวณีของผู้ค้าประเวณีหรือเหยื่อที่เกี่ยวข้อง

๕) จัดพัฒนาการฝึกอบรมให้ความรู้และสร้างความตระหนักถึงภัยอันตรายของการค้าประเวณีแก่กลุ่มเสี่ยง เช่น เยาวชน ผู้หญิงในชุมชนแออัด และมีการประเมินผลความรู้ความเข้าใจ

๖) ควรทำวิจัยด้านประสิทธิภาพของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องปัญหาคอรัปชั่น การรับผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี หรือธุรกิจทางเพศรูปแบบอื่น

๕.๓.๒ ด้านนโยบาย

๑) การจัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กรอิสระ คณะกรรมการการตรวจสอบกลุ่มผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับการได้รับซึ่งการคอร์รัปชั่นหรือผลประโยชน์จากการค้าประเวณี

๒) ควรมีการจัดตั้งหน่วยงานกลางที่เป็นศูนย์กลางในการใช้ภาษาต่างประเทศให้ครอบคลุมทั่วโลก เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอิตาลี เป็นต้น เพื่อเป็นหน่วยงานสนับสนุนในการทำงานของเจ้าหน้าที่แต่ละกระทรวง

๓) ควรมีหน่วยงานเพียงหน่วยงานเดียวที่มีสิทธิ มีอำนาจในการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เพื่อป้องกันการสับสนและการบิดความรับผิดชอบ ซึ่งความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชน

๔) ควรมีการจัดตั้งระบบฐานข้อมูลผู้ค้าประเวณี เพื่อเป็นการป้องกันการหวนกลับการค้าประเวณีและตรวจสอบสภาพประจำปี โดยเป็นระบบข้อมูลกลางที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่มีข้อมูลนำเข้ามาในระบบที่เชื่อมโยงต่อกันได้อย่างต่อเนื่อง

๕) ควรมีการปรับปรุง แก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีให้ทันสมัยและครอบคลุม ต่อบริบททางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

๖) สร้างสื่อประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้ รวมถึง ขอความร่วมมือจากสื่อต่างๆ เพื่อเป็นตัวกลางในการกระจายข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องเป็นจริง และไม่กระทบสิทธิมนุษยชนและสิทธิขั้นพื้นฐานของแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

๕.๓.๓ ระดับปฏิบัติ

๑) ควรเพิ่มอัตราของเจ้าหน้าที่กำลังพลให้เพียงพอต่อลักษณะงานที่ได้รับ โดยทำการจัดสรรจำนวนเจ้าหน้าที่ตามเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน รวมถึงมีการอบรมเจ้าหน้าที่ให้รู้ถึงการปฏิบัติต่อภารกิจด้านนี้ทุกขั้นตอนและคำนึงถึงสิทธิมนุษยชนและหลักสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด

๒) ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้ทางนิติวิทยาศาสตร์ให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมหรือหน่วยงานภายนอก รวมถึงการปฏิบัติต่อผู้เสียหายหรือเหยื่อที่ต้องให้ความสำคัญ

๓) ริเริ่มจัดการฝึกอบรมให้ความรู้และความเข้าใจการค้าประเวณีแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานใหม่ที่ไม่มีความเชี่ยวชาญในงานที่รับผิดชอบ และสร้างจิตสำนึกในการปฏิบัติงานให้แก่เจ้าหน้าที่ให้ซื่อสัตย์ สุจริต เทียงธรรม โปร่งใส ตรวจสอบได้

๔) ลดการโยกย้ายตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการ เพราะการโยกย้ายของเจ้าหน้าที่นั้นจะทำให้การดำเนินงานไม่ต่อเนื่อง และขาดบุคลากรที่มีความรอบรู้ ความเชี่ยวชาญในงานนั้น ๆ

๕.๓.๔ ด้านสังคม

๑) ทุกภาคส่วนต้องสร้างความเข้าใจ ตระหนักถึงการดำรงชีวิตที่ถูกต้อง พอเพียง ในสังคม รู้จักการประมาณตนใช้ชีวิตอย่างมีสติ ช่วยกันสร้างความมั่นคง ความอบอุ่น ตั้งแต่ระดับครอบครัว หน่วยงาน สถานศึกษา สถาบันอุดมศึกษา หน่วยงานองค์กรทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ให้ซึมซับเข้าในจิตวิญญาณและพฤติกรรมที่ถูกต้อง

๒) สร้างค่านิยมทางสังคมให้ถูกต้อง มีตัวอย่างหรือรูปแบบของการใช้ชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และโอกาสของแต่ละคนที่สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

๓) สังคมทุกระดับต้องช่วยกันแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี หรือที่สุ่มเสี่ยงต่อการค้ามนุษย์ หรือการที่ผู้เสียหาย เหยื่อหวนกลับไปเป็นเหยื่อของการค้าประเวณีซ้ำอีก ในลักษณะที่ถูกต้อง ชัดเจน อย่างมีมาตรฐาน ไม่ใช่การหลบ ๆ ซ่อน ๆ หรือแอบแฝงอยู่คลุมเครือ ควรจะต้องมีการหามาตรการเชิงรุกหรือการกำหนดหลักเกณฑ์ตามกฎหมาย หรือการศึกษาเปรียบเทียบจากนานาประเทศที่ประสบผลสำเร็จในการแก้ไขป้องกันที่จะทำให้จัดการกับปัญหานี้เป็นระบบ ถูกต้อง อย่างยั่งยืนต่อไป

บรรณานุกรม

กอบกุล ราชะนาคร.(๒๕๓๘). การศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี และการค้าหญิง.

กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

คณะผู้วิจัย สมาคมรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.(๒๕๕๘).การค้าประเวณีหญิงจากประเทศในแถบอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงในประเทศไทย.รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์, สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

จิรภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ.(๒๕๔๓). จิตวิทยาทั่วไป, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,หน้า ๗- ๘.

ชุตินา จันทธีโร และคณะ.(๒๕๔๐).การค้าหญิง : ภาวีสังคมไทย.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ผู้หญิง
ทศพร มุรธาพันธ์.๒๕๔๖. ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายมความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีทาง
อินเทอร์เน็ต, วิทยานิพนธ์หลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง,

ธีรนาถ กาญจนอักษร.(๒๕๒๗).ปัญหาและสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลกระทบต่อการค้าหญิงใน
ปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา.กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
หน้า ๗๖-๘๕

ผศ.ดร.มาตาลักษณ์ ออรุ่งโรจน์.(๒๕๔๙).รายงานการวิจัยการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมครอบครัว
ของผู้ตกเป็นเหยื่อและกลุ่มเสี่ยงที่มีผลให้เกิดการค้ามนุษย์โดยเฉพาะกรณีการค้าหญิงและ
เด็ก.กรุงเทพมหานคร : บริษัท มิสเตอร์ก๊อปปี้(ประเทศไทย).

พ.ต.ท. กิตติธเนศ เลอวงค์รัตน์. (๒๕๕๐). การป้องกันปราบปรามการค้าประเวณีในประเทศไทย.

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรุงเทพมหานคร: บริษัท ซี แอนด์ เอส พรินติ้ง จำกัด.

พ.ต.ท.สมศักดิ์ ตั้งคณาพร.(สื่อออนไลน์).ค้าประเวณี. จาก <http://somsak๕๕.wordpress.com/>
สืบค้นเมื่อ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘.

พงษ์ธร ส้าราญ.(๒๕๔๙).ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการ อาบ อบ นวด.
รายงานการวิจัย,มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ (๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑).ราชกิจจานุ
เบกษา เล่มที่ ๑๒๕ ตอนที่ ๒๙ ก, น. ๔๙

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ (๒๘ เมษายน ๒๕๕๘).
ราชกิจจานุเบกษา,เล่ม ๑๓๒ ตอนที่ ๓๔ ก, น.๓๑

พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๐
(๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐).ราชกิจจานุเบกษา,เล่ม ๑๑๔ ตอนที่ ๗๒ ก, น.๔๑.

พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พุทธศักราช ๒๔๗๑ (๑๓ พฤษภาคม ๒๔๗๑).ราชกิจจานุ
เบกษา.เล่ม ๔๕ น.๕ ๕-๕๖

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙.(๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๙).ราชกิจจานุ
เบกษา. เล่ม ๑๑๓/ตอนที่ ๕๔ ก/หน้า ๑

พระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗ (๑๒ มกราคม ๒๕๔๗).ราชกิจจานุเบกษา. ๖ก

- วุฒิสภา.๒๕๕๖.คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ.เรื่องรายงานผลการพิจารณาศึกษา
มาตรการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี. หนังสือเลขที่ สว๐๐๑๐/(ร๕๕). ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๖.
สภาวิจัยแห่งชาติ.(๒๕๐๔). ผลการวิจัยเรื่องหญิงโสเภณี.
สุชาติ ทวีสิทธิ์.๒๕๕๖.สถานะของประเทศไทยเกี่ยวกับปัญหาการค้ามนุษย์.ประชากรและการพัฒนา
๓๓(๓):๔
สำนักงานอัยการสูงสุด. ศูนย์ต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ (Centre Against International
Human Trafficking). สืบค้น ๒๗ เมษายน ๒๕๕๘
จาก <http://www.caht.ago.go.th/index.php/๒๕๘>
เอกสารวิชาการ.(๒๕๕๘).การป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ : วาระแห่งชาติ. สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จาก <http://www.parliament.go.th/library>
Wanjiku Kaime-Atterhog, Orathai Ard-Am, and Chanya Sethapu.(n.d.) Child Prostitution
in Thailand : a documentary assessment. อ้างถึงในมหาวิทยาลัยมหิดล,สถาบันวิจัย
ประชากรและสังคม.(๒๕๓๗).โสเภณีเด็ก. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล
Adler, F. (1975). *Sister in Crime: The Rise of the New Female Criminal*. NY: McGraw-
Hill Book Co.
Becker, G. (1976). *The Economic Approach to Human Behavior*. Chicago: The
University of Chicago Press.
CATWA. (2013). *Demand Change: Understanding the Nordic Approach to
Prostitution*. Australia:CATWA.
Chesney-Lind, M. (1987). *Female offenders: Paternalism reexamined*. Newbury Park,
CA: Sage.
Hagan, J. (1989). *Structural Criminology*. New Brunswick, NJ: Rutgers University Press.
Henriques, Fernando. 1961. *Strews and strumpets: A survey of prostitution*. London:
Macgibbon & Kee.
Merton, R. K. (1938). Social structure and anomie. *American Sociological Review*, 3(5),
672-682.
Messerschmidt, J.W. (1986). *Feminist Criminology*. Totowa, NJ: Rowman & Littlefield.
Simon, R.J. (1975). *Crimes Women Commit*. Washington D.C.: Lexington Books.